

Giới thiệu Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi

Lưu Thiên Ân (nó): 17 tuổi, thông minh xinh đẹp lại giỏi võ. Nếu chỉ xem tính cách thì có thể nói là một cậu con trai mang vỏ bọc con gái. Tuy tính khí có hơi quái dị nhưng lại rất thích giúp người. Con nhà có điều kiện nên trong tủ đồ nó không có từ "không thể", và cũng vì thế nên nấu ăn rất dở do rất ít khi vào bếp.

Phan Tử Linh (ban nó): diu dàng, học giỏi và dễ thương. Hai đứa ở chung hay nghĩ ra những trò quỷ quái để chọc phá người khác.

Dịch Thành Phong (anh): cool, ngầu, học sinh giỏi toàn khối, gia đình có thế lực lớn trên xã hội. Anh họ về đảng mẹ của Linh, tuy không phải anh em ruột nhưng rất thương Linh. Bằng tuổi hai tui nó. Anh luôn bị nó bám theo mọi lúc mọi nơi(nó yêu anh mà) nhưng có lẽ dù nó làm j anh cũng không thích. Anh ghét nhất là phiền phức mà. Giỏi võ gấp mấy lần nó.

Huỳnh Thế Anh (ban anh) : là học sinh giỏi gương mẫu, luôn mang tới cho anh nhiều lời khuyên, bạn thân chí cốt đó.

Ha Lan Hồ (ả ta) : bề ngoài tuy hiền nhưng bên trong lòng đầy quỷ kế hãm hại người khác, thích Phong từ nhỏ.

À mà vì chút lí do mà cả bốn người nó, linh, anh và Thế Anh đều ở chung một nhà nha.

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở đầu, hiểu thêm về câu chuyện

5 giờ sáng tại căn biệt thự, 3 người đang trong trạng thái "ZZZZZ"! Bỗng có tiếng hét inh ỏi vọng từ giới nhà:

- CHÁY NHÀ RỒI, CHÁY NHÀ RỒI!!!!!!!

* Vâng, đó chính là giọng của ban Linh *

Vừa dứt lời, từ trên nhà 3 người nó, anh và Thế Anh tung cửa bán sống bán chết chạy ra. Vừa tới chỗ Linh, 3 người thở hồng hộc, vừa mệt vừa nói:

- Đâu!?? Cháy đâu, chỗ nào , dập lửa mau !!!!!?..v.v

3 người xanh mắt thôi thúc Linh trả lời nhưng nhân lại chỉ là

- Hahahaha....mấy người.....mấy...người...coi lại bản thân chút đã... Mình chỉ gạt mấy người chút thôi mà.Ahihi, anh họ, Ân Ân và cả ông nữa Thế Anh, trông các người đầu tóc bù xù khiếp quá vậy?!!!!@.@

Nó lúc này mắt đã tối xầm, hai người kia cũng chẳng kém, bốc khói đầu nghi ngút, nó nói:

- Mặc cười hả, bà có tin lát nữa bà không khoe được rằng luôn không đáng ghét quá đi! Tôi về phòng!!!!!!

Anh cũng hết nói rồi đưa em mình :

-em thật là, haizzz, lần sau đừng như thế nữa !

Thế Anh cũng thêm ít muối một chút:

- Bà rảnh lắm sao hả? Rảnh thì tự chơi 1 mình đi, làm người khác mất cả giấc ngủ.

Nói rồi họ bỏ lên phòng từng tiếng cử động "rầm,rầm,rầm" làm Linh giật cả mình.

- hơhơ, tai tui mất ngủ mà!?

Và rồi hôm nào cũng như hôm nào, năm nay đã học lớp 11, suốt 2 năm 4 người họ ở chung, rắc rối xảy ra cũng không ít. Mang trên mình danh hiệu hot boy, hot girl, họ cũng chẳng thể tránh khỏi việc nhiều người ngưỡng mộ theo đuổi hay có người ganh ghét, đố kỵ. Giờ này cũng vậy họ tung tăng tới trường, ai cũng ngáp ngủ tại cái vụ sáng sớm đó. Nó thì cứ đi bên cạnh anh, theo dõi theo từng cử chỉ của anh. Vẫn bản tính thích đi chơi, nó quay sang phía anh nói:

- Phong, ngày mai đi leo núi nhé!

-Hử???? Mệt! Sẽ không đi . Muốn thì đi đi.

Đúng, lúc nào cũng vậy, khi anh nói chuyện với nó luôn trống không, ngắn gọn, luôn nhún mày khi tiếp lời nó. Nhìn thoáng qua cũng đủ để thấy sự khó chịu vô cớ của anh với nó. Nó biết, nó cũng hiểu nhưng nó mặc kệ, không quan tâm bởi vì nó "quen rồi". Ánh mắt đầy hi vọng nó cố hỏi thêm để thuyết phục anh, lay lay áo anh, nó nói:

-Đi mà, Ân muốn đi, Phong đi cùng Ân nhé! Nha nha!!

-Phiền quá có biết không!!!Đã nói là không đi.

Anh gắt lên với nó rồi hất tay nó ra đi nhanh hơn tới trường. Nó tuy đã quen nhưng mỗi lần như vậy thì tim nó lại thất vọng lại. Nó đập nhanh vừa vì sợ vừa vì đau đớn. Nó tự hỏi, nó đã làm gì sai mà anh ghét nó quá vậy.

Linh và Thế Anh nghe thấy chuyện lớn tiếng phía trước cũng chấm dứt cuộc cãi nhau của mình, chạy đến hỏi nó:

-Hai người lại làm sao nữa đây???

Nó cố gượng cười quay sang nói:

-Hi, không có gì, tớ chỉ hỏi xem mai Phong có muốn đi leo núi hay không ý mà. Cậu ấy mệt nên không đi. Chán thật. Ahiih, thôi mình đi nhanh lên kéo muộn học.

Nói rồi nó chạy vụt lên trước che đi ánh mắt có chút buồn xen ngang của mình. Họ biết nhưng cũng chẳng làm gì được, an ủi nó thì nó cũng chỉ nói:"tớ không sao".Nó luôn che giấu, chỉ một mình chịu đựng.

Vừa vào tới lớp, nó đã cảm thấy ái ngại khi đụng mặt với anh. Nó lại làm anh bức mình rồi, anh lại ghét nó rồi. Đã thế, chỗ nó bên cạnh anh nữa, lại thế nữa rồi. Nó muốn gây dựng mối quan hệ tốt giữa hai người nên mới muốn rủ anh đi leo núi, ai ngờ nó lại càng khiến anh khó chịu hơn. Vậy nó phải làm sao đây????

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Ấm chút thôi

Nó bước vào chỗ, đặt chiếc cặp xuống dưới đất rồi nhẹ nhàng ngồi ra sát mép ghế. Lạ lắm phải không, bàn rộng mà chỉ 2 người ngồi sao nó phải làm vậy?? Chỉ có một lý do, bởi Phong - người nó yêu thầm không ưa nó. Mà nói thẳng ra là vì anh chán ghét khi nhìn nó, chán ghét khi ngồi gần, không muốn đồ của mình dính dáng gì tới nó. Và một cái lý do mà nó nghĩ chính là, Phong coi nó như thứ gì đó bẩn lắm.

-Chúng ta vào học nhé các em!_ Cô giáo nói, cả lớp bắt đầu buổi học mới

.

.

.

.

Reng.....reng! Tiếng chuông báo giờ ra chơi vang lên, tụi nó ai cũng mệt mỏi. Vươn vai, ngáp ngắn ngáp dài.

Từ Linh và Thế Anh kéo tới bàn nó và anh:

-Anh họ, Ân Ân, xuống căn tin nhé. Em đói!

Nó cũng rất đói, ngồi trong giờ bụng cứ đánh trống mõi khiến anh ngồi cạnh không chuyên tâm được.

-Tớ đói...

Chưa nói hết câu thì anh nói:

-Anh không đói tụi em đi đi.

Thế Anh: còn cậu thì sao? Ân Ân!?

Nó nhìn thoáng qua anh rồi nói:

-Tớ...tớ...không đói....đói..đâu!Các cậu đi 1 mình nha.* nó lúc nào cũng muốn làm giống anh, muốn ở cạnh anh bất cứ lúc nào*

Từ Linh thấy thái độ hơi khác của nó chỉ thờ dài kéo cậu bạn đang ngỡ ngàng đi.Cô biết chứ, cái đứa bạn thân này có gì phải làm vậy. Anh họ cô không ưa Thiên Ân. Mà lí do thì cô không biết, kể từ khi nó tỏ tình với anh ấy năm ngoái cho tới giờ. Từ việc từ chối tình cảm của nó, anh còn hay xúc phạm nó, ánh mắt chán ghét luôn dành cho nó mà không phải ai khác..

.
.
.
.

Hai người họ vừa đi ra khỏi lớp , Phong liền hỏi nó:

-sao không đi, chẳng phải đói lắm mà?

Ít khi Phong là người chủ động nói trước,nên nó phải nắm bắt cơ hội để làm hòa chuyện lúc sáng.

-À, mình không đói thật mà. Chẳng phải cậu cũng thế sao.hihi^^

-Không, khác là đằng khác! Nếu không xuống thì thôi!

Nói rồi anh đứng dậy.

-Cậu định đi đâu?

-Ăn sáng!

- mình đi nữa .

Nghe nó nói vậy , anh lại ngồi xuống làm nó thật khó hiểu:

-Sao cậu lại ngồi xuống.

-Nhường, đi đi, muốn đi cơ mà.

-Tớ... Tớ muốn đi cùng với cậu!

-Đừng giả bộ , đói thì cứ việc xuống căn tin . Việc gì nhất thiết tôi phải đi cùng . Từ khi nào trở nên phiền phức như vậy hả???

aaa!. Tìm nó bỗng đập nhanh hơn, nó bắt đầu nhói lên khi Phong nói ra những lời đó.

Nó hiểu ngay ra vấn đề rằng nếu nó đi-Phong sẽ không đi, nếu nó không đi -Phong sẽ đi. Tóm lại, Phong không muốn ở cùng nó. Cậu ấy chán ghét nó.

-Vậy.....cậu cứ xuống đi!

Anh trở mắt nhìn nó, sao ương bướng quá vậy ? Đói sắp không chịu nổi còn cố nói vậy nữa. Nhìn phong như thế , nó vội vàng đáp:

-Tớ..tớyên tâm đi, tớ sẽ không xuống cùng cậu đâu.

-Sao lại.....cứng đầu!

Nói rồi anh bỏ đi không thèm đôi co với nó . Tuy anh không ưa nó nhưng đâu phải anh không quan tâm nó. Làm vậy là vì anh muốn nó đi ăn sáng thôi. Chứ cứ để bụng trống không như vậy nhớ xui ra đó thì sao.

.
.
.
.

2 phút sau , anh quay lại ném cho nó chiếc bánh mì cùng hộp sữa.Nó kkhông hiểu bắt lấy:

-Gi vậy?

-Ăn đi không đói chết đấy.Đừng có bảo tại tôi mà cậu không được ăn.

Nó cảm thấy có chút ảm áp quanh đây, cười nhẹ và nói:

- hoho, ahhi. Cảm ơn cậu nhiều !

Ai mà biết được nụ cười đó của nó đã khiến trái tim của người nào đó bị lỗi nhịp, mặt bỗng đỏ lên.

-Không có gì.

Đúng đó , 2 người kia vừa đi vừa cười vì nhìn thấy cư xử lạ thường của Phong.....

Mọi người cho mk ý kiến riêng đi.Một tuần mình sẽ up 2 chap nhé!

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Giả tạo

-Haha,nhìn kìa. Phong à , mày hôm nay lạ lắm nha. Sao lại quan tâm cô gái đó vậy, mọi lần thờ ơ với cậu ấy lắm mà.

-Đúng vậy , anh họ à,hôm nay anh lạ quá.

Anh vừa nghe vậy mặt đã đỏ còn đỏ hơn.Quay lại cốc đầu 2 tên phá đám .

-A! Đau mà .

-Này, anh vẫn như vậy . Không khác, chỉ là mua đồ về ăn nhưng lại không đói nên đưa cho Ân thôi!

-Thật thế sao?!/ Linh và Thế Anh luôn đồng thanh mọi lúc mọi nơi .*2 người này hiểu ý nhau thế*^^

Nó từ nãy tới giờ chỉ ngồi nghe , không lên tiếng . Sao lại vậy , chẳng lẽ thứ mà Phong đưa cho nó chỉ là đồ không cần đến nữa thôi sao .Nó chỉ là đưa dùng để chứa chấp những thứ bỏ đi thôi sao. Cậu ấy không hề quan tâm , không hề thay đổi dù chỉ là một chút. Vẫn thờ ơ, vẫn khinh thường nó như trước.Vậy mà nó còn tưởng.....haizzzz!

Trống vào lớp, mọi người cũng trở về chỗ ngồi, thời gian trôi qua, thấm thoát đã tới lúc về. Suốt giờ nó ngồi học như trên mây. Sau khi mọi người đã về hết,chỉ còn nó và Phong. Cúi hơi thấp mặt, nó nhẹ nhàng nói :

-Phong.....

-Hử?!

-Cậu.....cậu.....có phảilàlà mua về không đói nên mới đưa cho mình ?

-Ờ...urkm...đúng!

-Mình hiểu rồi. Mình về trước đây!

-Ồm...về chung không?

Nó nghe vậy thì mừng quýnh lên, nhanh nhẩu :

-Có,có chứ! Ờ.....mà thôi. Sẽsẽ phiền cậu . Mình không muốn làm phiền cậu đâu! Cứ như trước là được rồi.

-----•-•-•Phân cách ngược về 1 năm về trước-•-•-----

Một buổi tan học sau ngày nó tỏ tình với anh.

-Phong Phong, cậu xong chưa, tụi mình về nào. Hai đứa kia chạy về trước rồi kìa, gì mà lâu thế không biết!

-Ân, từ nay trở đi, 1 là tôi về trước , 2 là cậu về trước. Từ giờ, cậu đừng đi chung với tôi lúc về nữa.

-Phong Phong ,cậucậu sao lạ vậy?

-Cậu đừng gọi tôi là Phong Phong , nghe thấy ớn lắm, đừng cố tỏ ra rằng chúng ta thân nhau hơn tất cả.

Vừa dứt lời ,anh sách cặp bỏ đi mà không hay rằng anh đã châm thêm kim vào trái tim nó rồi, anh có biết khó khăn lắm nó mới có thể vượt qua nỗi đau khi anh nói không có chút tình cảm gì với nó không.Giờ trái tim nó như tan vỡ, nó đang khóc này, tại sao không đến dỗ nó như hồi trước khi mới quen?

-Phong Phong.....à không, phong à , cậu...sao vậy...hix...hix.. Tớ đáng ghét lắm sao?hix...hix. Xin lỗi , tớ biết rồi mà, cậu không thích tớ nhưng...nhưng đừng làm thế này được không!

Tim nó giờ đau lắm, chỉ biết khóc và khóc. Nó không hiểu sao Phong lại trở nên vậy. Được thôi,nó sẽ không gọi Phong Phong nữa nhưng nó vẫn sẽ gọi Phong, cái tên mà nó thích gọi nhất. Sẽ về riêng , không làm phiền,.....

-----thực tại-----

Nó bỏ đi .

* Phong à, từ giờ mình sẽ cố làm quen với cậu lại từ đầu, mình sẽ như trước, sẽ là cô gái mạnh mẽ, không nén thấp bản thân . Mình sẽ quên đi thứ tình cảm mà mình vẫn luôn hi vọng đó. Mình sẽ tránh xa cậu. Không để cậu nói mình phiền đâu. *

Ân,xin lỗi . Mình không cố ý . Không phải mình ghét cậu, mình làm vậy để cậu hãy tránh xa mình. Nếu yêu mình, mình sợ cậusẽ....lại giống cô ấy

Vừa đi tới con hẻm gần trường, bỗng có đám học sinh nam chặn đường nó. Cảm thấy có gì u ám ở đây, nó dè dặt nói:

-Mấy...mấy người gọn vào cho tôi đi.

Một tên trong số chúng bước lên trước tới gần nó, dùng bàn tay vằn bằn giờ cao tát nó:

-A!

Rồi hấn lại dùng tay bóp chặt cằm nó:

-Mày cũng biết đau sao? Nhưng nó cũng đâu nhằm nhò gì với cái vụ mày thích can thiệp vào chuyện của tao .CÒN ĐÁNH TAO NỮA! LÁ GAN MÀY TO LẮM !!!!!

Hắn gần từng chữ rồi càng ngày càng bóp chặt cằm nó.

-Đau!!A! Tại nguoi ức hiếp con gái nhà lành nên tôi....a!

-Phải chuyện mày không ?

-Kh...ông...nhưng đó là sai lầm đáng đánh.

-Còn già mồm, may hôm nay em tao nhờ tao cho mày một trận nên tao mới có dịp gặp lại mày. Hahahaha !!!!

-Em? Là ai?

-không quan trọng! Đánh xong tao sẽ nói cho mày biết ! Và cũng cho mày biết lí do ha!

Vừa dứt, hấn xô nó ngã xuống đất và rồi cả đồng bọn của hắn xông vào cùng đánh nó.Còn tên đó chỉ biết đáng tiếc cho nó, một cô gái xinh xắn như vậy.....

-Haizz! Lúc trước còn hung hăng giỏi võ lắm mà, sao giờ yếu vậy nhóc con?

Nghe hắn nói vậy, mắt nó bỗng sáng rực lên như đang có lửa đột nhiên bùng cháy vậy.

* Đúng , Lưu Thiên Ân , vận động viên karate lúc trước của mày đâu. Mạnh mẽ, phải mạnh mẽ, khi này mày đã nói thế nào?!*

Nó từ từ đứng dậy , con người lúc trước của nó bắt đầu quay trở lại. Ánh mắt của nó như chứa đầy sự căm thù. Căm thù những kẻ dám động tới nó, người âm thầm muốn hại nó , cả con người yếu đuối giờ đây của nó nữa.

Nó bây giờ trở nên lạnh lùng, ánh mắt vô cảm lướt qua từng người, từng người.

-Hu! Các người đáng lẽ không nên động tới tôi chứ!!!!

Thái độ Thái độ vô cảm này của nó khiến bọn chúng phải rùng mình.

Ngay cả tên đó cũng hần nhận ra điều gì, hần lắp bắp:

-Đây...đây mới...mới là con người thực của mày ?

Nó tắc lưỡi, tiếc cho một thằng ngu trước mặt.

-Thì sao?

-Không vui, tao đi trước đây tụi bây!

Hần vừa định bỏ chạy đã bị nó kéo lại:

-Anh trai , gì nhanh vậy? Chưa nói xong mà?!

- Đại ca! Bọn em đi trước đây ạ!

Nói xong cả bọn chạy toán loạn:

-Sao? Ông anh giờ muốn gì? NÓI! AI LÀ NGƯỜI ĐÚNG SAU!!!!!!

-Là....Hạ....Hạ.....Lan.....lan

-Hạ Lan Hồ ?

-Đúng .

-Nhưng tại sao?

-Nó muốn mày tránh xa cái thằngngười yêu của nó nó ra.

-Người yêu cô ta? Ai chứ?

-Dịch Thành Phong !

Nghĩ tới việc cô ta tự ý muốn nhận Phong là người yêu mình , nó bắt đầu sôi máu lên. Nó kéo cổ áo hần:

-Cái gì? Ai nói Phong Phong là người yêu cô ta chứ . Nói bậy bạ! Phong phải là người yêu của t....t.

Nói tới đây, cổ họng của nó như nghẹn ứ, nó bắt đầu chột dạ.

Mày đang nói gì vậy, ai là của mày . Mày mới là người nói bậy bạ. Phong đâu yêu mày , một chút thích thú còn không có lấy đâu ra yêu chứ!

Tay có chút thả lỏng, tên đó lựa thời cơ mà bỏ chạy mất tiêu.

Mắt nó bỗng mờ đi,ngất dần trong khi nước mắt đang ứa tràn ra khoe mi rồi theo đó lăn dài trên má mà rơi xuống. Nó từ từ ngã vào trong vòng tay của ai đó. Cảm giác rất ấm áp.

-Cảm.ca..m.on!

-----sorry nha-----tại-----•-mấy hôm-----mình bận-----ôn thi-----

Chap này cũng đã dài hơn rồi đó,coi như bù 1 chút ăk!

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền*, *Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cảm thấy phiền

Tại nhà của 4 người đang có chiến tranh xảy ra :

-Này! Cái tên kia! Đã nói là đừng mang nó về đây rồi mà!!!!

-Ai là tên kia hả?? Tôi có tên đảng hoàng cơ mà. Huỳnh Thế Anh nghe chưa!!!!

-Hừ! Gì mà Thế Anh?! Có mà Thay thế phụ tùng ý!

-Con nhỏ này, điên thật mà! Thôi, kiki ta ra vườn đi dạo nhá!

Nói rồi Thế Anh dẫn chú chó kiki từ nhà mình tới đây đi ra khuôn viên sau nhà. Chẳng thèm đếm xỉa tới Tử Linh:

-Êêê! Cái tên khùng kia. Đã nói là cái nhà này không có chứa chấp con chó hôi hám đó cơ mà. MANG ĐI KHÔNG THÌ BẢO??

(Chị này dị ứng với chó ạ)

- Nhà này của mỗi cậu chắc!

- Người.....tên điên... Nhưng tôi không thích con chó hôi hám đó.

-Đâu có mướn thích nó đâu!

-Hai đứa thôi ngay đi.

-??????A!

Hai người hốt hoảng khi thấy Thành Phong đang bế nó vào nhà, Tử Linh lo lắng một cách thái quá khiến ai cũng bức mình :

-Hừ???? Anh họ, Linh sao thế này , nó ngu gật hả?

Anh muốn cóc vô đầu nhỏ quá nhưng hai tay anh đang phải bế con lợn , sợ nó té thì....

-Bà này, linh tinh, cầm lấy hộ cái , nghe tôi nói này!

Vừa nói cậu vừa đưa chiếc dây dùng để kéo kiki đi dạo cho nhỏ cầm . *Trời, đã nói là bà dị ứng với chó mà*

Nhỏ tròn trĩnh mắt :

-CÁI TÊN NÀY ! MAU ĐI BỎ CON CHÓ NÀY RA NGOÀI ĐƯỜNG HAY MANG NÓ ĐI ĐÂU CŨNG ĐƯỢC. MIỄN LÀ ĐỪNG CÓ PHIỀN TÔI! KÈO TÔI MANG NÓ ĐI THỊT ĂN ĐẤY!

-BÀ GIÁM SAO?!

-Có gì mà không giám, hừ!

Anh cũng phải bức mình :

-Cãi nhau chán vào! Bức mình!

Nói rồi anh mặc kệ hai người đó mà bế nó lên phòng. Vừa tới cửa , anh nhẹ nhàng mở ra rồi bước tới giường , nhẹ nhàng đặt nó nằm xuống. Ai ngờ, vừa định rời đi thì tay của nó kéo anh lại. Theo đà mà ngã xuống cùng nó. Anh và nó người ở trên, người ở dưới , giống như đang làm chuyện mờ ám vậy. Mặt anh giờ đây chỉ còn cách mặt nó là 5 cm. Sắc thái của anh cũng thay đổi, nó đang dần đỏ lên, anh áp ứng:

-Gigì thế này???

Đúng lúc đó nó từ người vừa ngất xỉu giờ biểu hiện cứ như đang buồn ngủ vậy:

-Ừm, woooa!! Gối ôm, gối ôm, gối ôm đâu?

Cùng với con buồn ngủ đó nó tiện tay vòng hai tay mình ôm lấy anh coi như cái gối ôm của mình . Rồi không biết ngượng mồm mà nói :

-Ấm áp mềm mại quá! Ngủ ngon nha gấu bông !Woa!

Ai mà biết rằng lúc này da mặt anh đỏ tới mức nào? Cả người nóng bừng bừng.

Nhỏ Ân chết tiệt này, mặt công mình bé về tận nhà đã đủ mệt lắm rồi, giờ còn bắt mình làm gối ôm miễn phí nữa. Thật phiền phức ! Đã thế thì bỏ mặc cho nằm ngoài đường luôn , bế về chi không biết nữa. AAAA! Thành Phong ơi, sao mày ngu quá vậy!

Không chịu nổi nữa, anh quyết định đánh thức nó dậy:

-Này, dậy ! Dậy đi!

-Hử????

-Aaaaaaaaaaaaaa!

Nó vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt phóng đại của anh , làm hết hồn. Tại phản xạ tự nhiên mà nó đã theo mà mà đập anh bay xuống đất:

-Biến thái!!!!Aaaaa! Mẹ ơi biến thái!!!!

Anh bị nó cho 1 vô đầu đốn, thân thể vàng ngọc của anh^^

Nó vẫn còn hoảng, miệng áp úng:

-Biếnbiến th..ái...

Anh đứng dậy bước tới giương nó:

-Nín!Ai biến thái hả?!

-Phong biến thái !

-Còn nói được sao? Là ai đã kéo tôi ngã xuống, suýt nữa thì...Haizzz! Bỏ đi! Đúng là làm on mắc oán!

Anh mặt đỏ phừng phừng đi ra ngoài. Nó thì ngẩn ngơ ngồi nhìn anh ra khỏi phòng mình.

-Ai mà kéo cậu xuống chứ? Mà....SAO MÌNH LẠI Ở ĐÂY? Còn nhớ là mình thấy hoa mắt rồi ngất vào lòng ai đó.Mà phải nói ầm ập lắm nha! Còn giờ thì Phong ở phòng mình, còn nói làm on mắc oán? A! Cậu ấy là người đỡ mình sao?

Vừa nghĩ nó vừa cười thầm,Phong đưa nó về nhà^^

Sáng hôm sau:

Nó từ trên phòng mình bước xuống với bộ đồng phục của trường, nhìn mãi cũng chẳng thấy Phong đâu . Nó bước tới bàn ăn chỗ 2 ngọn núi lửa sắp phun trào lù lù 1 đồng hồ:

-Này, hai người có thấy Phong đâu không?

-!!!!!!*Không trả lời*

-Này!

-Không biết!!!*Đồng thanh tập 1*

-Sao mà không biết ? Hai người ở dưới.....

-Không quan tâm!*Đồng thanh tập 2*

-Ế,sao hôm nay hai người hiểu nhau thế !?

Nghe được câu này của nó, cả hai đều ngược mắt tròn lên lờm nó.Hiểu ra được ít nhiều , nó liền kiểm có giải vây:

-Ahihi! Thôi, thôi mình đi học trước đây!

Vừa dứt nó vừa xách cặp chạy thẳng tới trường nhưng trong đầu vẫn thắc mắc tại sao không thấy Phong, có khi Phong đi học trước cũng nên. Thật trùng hợp , khi nó nhớ Phong cậu ấy liền xuất hiện,nhưng không chỉ mỗi cậu ấy mà còn một cô gái nữa đang vừa đi vừa cười với cậu ấy. Nó mở to mắt khi hình .hình như đó là Hạ Lan Hồ?Sao cô ta lại đi chung với Phong. Đầu nó bỗng hiện lên câu nói của tên đáng ghét hôm qua:"Hạ lan Hồ muốn mày tránh xa người yêu của nó ra!".

Không lẽ, đúng như vậy?Ánh mắt nó có chút buồn, không muốn Phong biết . Nó bắt taxi và đi thẳng tới trường. Vừa ngồi vào chỗ chẳng bao lâu thì Phong cũng đến, anh nói bóng nói gió khi bước tới chỗ nó:

-Tưởng hôm nay mình là người đến sớm mà đã có người còn sớm hơn mình.

-Hi.

-Cười gì?

-Chẳng phải nói mình sao?

-Coi như thông minh!

Nó đã chán ghét cái cách mà mai khi Phong nói chuyện với nó lắm rồi.

-Vậy theo cậu từ trước tới nay mình ngu ngốc sao ?

-Chính xác là vậy!

Tách ...tách

-Phải,hic..hic..ngu khi yêu cái tên đáng ghét như cậu. Hic..hic..

-Đừng lấy nước mắt ra tỏ sự yếu đuối với tôi. Nói thật sự, chẳng qua cậu là bạn em tôi thôi hiểu không?

-Có lẽ mình rất phiền, xin lỗi!

-----••- huhuhu,ai thương tui không, thương thì cho cái nhận xét đi---••-----

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Lâm Trì An - Con trai hiệu trưởng? @@

Giờ ra chơi hôm ấy,nó tự nhiên đứng dậy đi ra khỏi lớp. Khuôn mặt rõ ràng đang tỏ ra rất lạnh lùng. Từ Linh thấy nó hơi lạ , cô quyết định chạy theo.Vừa tới chỗ nó , cô liền khoác vai thì bị nó lấy tay gạt ra và nói với thái độ bất cần". Bỏ ra đi." Câu nói này của nó khiến cô thực sự buồn nhưng vẫn cố gắng hỏi :

-Ê, định đi đâu đấy mày, hôm nay lạ nha! Không đợi anh tao hả?

-Xuống canteen là để ăn,đợi anh mày làm gì, ăn được không?!

-O??*cô đơ vài giây *

Nói rồi nó cười nhẹ, khẽ nhếch môi rồi kéo cô đi.

-Đi thôi, đừng đơ nữa!!

Nó đứng trước quầy bán:

-Cô, cho cháu 2 bánh mì, 2 chai nước cam.

-Chờ chút, Phong đâu rồi, không xuống cùng cháu à.

Có lẽ sự gắn bó giữa nó và Phong bao lâu nay luôn được mọi người ghi nhận tới nỗi thế này đây.

*Chắc mình phải tự làm thay đổi nhận thức của mọi người*nó nghĩ.

-Phiền ạ.

-Hả??

-À, không có gì ạ. Từ nay cậu ấy sẽ không xuống cùng cháu đâu nên bác đừng hỏi chi cho bận ạ.

-Ồ ..ừ, rồi cháu về chỗ đi.Này của cháu.

-Cảm ơn cô.

Ngồi chưa được bao lâu, mọi người ở căn tin bỗng xôn xao bàn tán khi thấy Hạ Lan Hồ vừa đi vừa khoác tay hot boy của trường đi xuống.

HS1: ủa,yeah,sao anh Phong hôm nay lại đi cùng cô gái đó nhỉ?

HS2:Anh Phong giờ không muốn đi cùng cô gái tên Thiên Ân gì đó hả?

HS nam3:vậy giờ tao có cơ hội với Thiên Ân rồi! Haha

HS nam4: Thiên Ân giờ sẽ thuộc về tao!

-Không , về tao.

.....

Từ Linh không biết chuyện gì quay ra thì nhìn thấy cảnh đó. Cô không tin vào mắt mình, liền nhìn về phía Thiên Ân vì cô biết nó sẽ không chịu nổi chuyện này nhưng lại thấy nó đang ăn rất nhanh như đang muốn nuốt đi con tức lúc này.

-Thiên Ân, mày.....

-Ăn.

-Mày không sao chứ, ăn chậm thôi không mắc nghẹn đó.

-Ăn đi.

-Tao biết mày bây giờ.....

-Tao đã nói là ăn đi rồi cơ mà!!!

Nó trong con tức nhất thời mà đã không kiểm soát được chính mình. Sau khi quát lớn với Từ Linh, nó đập bàn và chạy đi ra khuôn viên sau trường.

Hành động này của nó đã lọt vào mắt mọi người và đặc biệt là Phong. Anh cũng chẳng thể làm gì vì đang bị Lan Hồ kéo ngồi xuống. Ai ai cũng không biết chuyện gì. Từ Linh bước tới chỗ họ mà chỉ vào mặt cô ta:

-Cô!!!! Tại sao cứ phải công khai như thế hả? Còn anh nữa ... Các người thật quá đáng!!!

Cô ta vẫn mặt dày ngồi cười.

Còn về phần nó , sau khi chạy đi trước bao ánh mắt dồn vào nó tới gốc cây cổ thụ. Nó đã khóc , khóc rất nhiều. Tim nó đang đau thắt lại, từng lúc cứ nhói lên. Nó vừa khóc vừa lấy tay đặt lên trái tim nhỏ bé đang đập nhanh càng lúc càng như đang cào xé tâm can nó.

Không khí tràn ngập toàn tiếng nức nở của nó bỗng dưng có tiếng ai đó:

-Con gái đúng là thích khóc mà!

-Ai, là ai!

Người đó từ trên cây nhảy xuống nói :

- Lâm Trì An.

Nó vội lau nước mắt toan về lớp thì bị cậu con trai đó kéo lại . Vì mất đà nên nó đã theo cái kéo tay đó của cậu ta mà ngã vào lòng cậu ta. Hai người mặt đối mặt, ngượng chín mặt. Nó vội vàng đẩy cậu ta ra và nói:

-Xin ...xin lỗi!

Trì An nhẹ cười, nụ cười như hút hồn người khác:

-Không sao, tên gì vậy?

-Ồ, tôi tên Lưu Thiên Ân.À, tôi phải về lớp đây.

Vừa dứt nó liền chạy về lớp trong khi cậu ta chưa kịp nói hết.

-O, khoan đã!

-Bye bye!

Nó quay lại chào và nở nụ cười tươi nhất khiến tim cậu ta lỡ một nhịp.

Minh còn chưa nói xong mà, đang định hỏi học lớp nào thì... Haizz! Nhưng không sao , chưa có cái gì mà bồn thiếu gia này không thể biết!

Cậu nhếch miệng cười đầy ẩn ý:

-Đặc biệt lắm, Thiên Ân!

Nói rồi cậu liền chạy theo .

Vừa tới cửa lớp, nó thờ hồng học nói:

-Em...em..học học...xin cô vào lớp.

Cô giáo đang giảng bài nhìn thấy nó như vậy thì nổi trận lôi đình:

-Em đi đâu hả? Có biết trống vào lúc nào không? Đứng ngoài hết tiết cho tôi!

-Nhưng thưa cô, em chỉ vào muộn có 5' thôi mà.

- Vậy em đi thi đại học đến giờ thu bài mà chậm 5' em mới mang nộp cho người ta thử hỏi người ta có lấy bài của em không?

-Không ạ..

-Tốt ,RA NGOÀI!

Thành Phong từ nãy tới giờ thấy nó cũng rất khó nói , dù sao cũng là anh khiến nó như vậy mà. Anh liền đứng dậy nói:

-Thưa cô, đây là lần đầu,cô tha cho bạn ấy. Cô hãy cho.....

-Cô hãy cho bạn này vào đi!

Phải , là Lâm Trì An ,cậu đuổi theo nó cũng mệt chết mất. Con gái trông chân yếu tay mềm mà chạy nhanh còn hơn đứa con trai như cậu (như thật ý, nó là cao thủ karate mà).

Cậu tự tiện khoác vai nó :

-Ê,gì mà chạy nhanh vậy,gì mới đuổi kịp.

Nó nhăn mày nhìn cậu ta:

-Đồ điên , chạy theo làm gì?

Cậu ta chỉ cười nhìn nó rồi kéo nó vào trong lớp không quản việc cô giáo đã cho vào hay chưa.Cậu vừa đi vừa nói:

-Chào mọi người, mình là học sinh mới, tên Lâm Trì An.

-đùa chứ,cái tên này đúng thật có vấn đề mà. Cậu còn không mang, đã thế xồng xộc chạy vào lớp nói học sinh mới thì chắc bệnh nặng lắm này*Từ Linh ngồi dưới phán xét, thì thầm to nhỏ với Thế Anh*

-Bà biết gì mà nói,mà sao thằng cha đó quen nó nhỉ?

Từ Linh vừa xoa cằm rồi nói:

-Ừ, bà cũng thấy thế cháu ạ, mà mày hỏi bà bà biết hỏi ai đây cháu trai.

-Thì...à...Hả?Ai cháu trai ?

Thôi tới đây là mọi người cũng hiểu hai người này lại xảy ra gì rồi ha!Tới vụ kia nhé!

Cô giáo tức nổ đom đóm:

-Em kia, Trì An ! Em đừng tưởng em là con hiệu trưởng thì muốn làm gì thì làm !!!

-Vậy cô cũng đừng tưởng cô là cô giáo của tôi thì lên mặt . Tôi có thể cho cô đuổi việc luôn cơ đấy.

-Em....em..

(Giới thiệu chút

Lâm Trì An:17 tuổi,vừa đi du học ở Nhật về,trình độ học vẫn đã qua lớp 12, thái độ bất cần, chỉ tôn trọng những người mà cậu ta xem là đáng.Con trai hiệu trưởng của trường này)

Cậu ta quay sang hỏi nó:

-chỗ ở đâu ?

Nó cố nén cơn tức giận trong lòng mà lấy tay chỉ về chỗ của mình, chỗ mà có người đang bốc khói nghi ngút , hai bàn tay đang nắm chặt thành nắm đấm.

*Lưu Thiên Ân, được lắm ! Sớm biết cậu bỏ đi để quen tên nửa đẹp nửa hồng hách đó thì tôi không thèm lo cho cậu . *

Là anh, anh cảm giác như bị ai đó chọc cho tức chết(t/g: hổ, ai trước trời!!)

-Này, cậu đổi chỗ cho tôi đi. Tôi muốn ngồi đây.

Tri An bước đến chỗ nó rồi nói với anh

Dù sao thì nó vẫn không muốn ngồi cùng ai khác ngoài Phong nên đã cố nói tránh để Phong không phát hiện nó có ý định muốn anh ngồi với nó. Nhưng khổ nỗi cái tài ăn nói của nó không có, nói tránh thì trở thành nói kích:

-Tri An,đừng giành chỗ với người ta. Chỗ của họ thì không nên ép họ rời khỏi.

Phong nghe vậy thật sự rất tức, anh không nghĩ nó trở nên như vậy. Người con gái ích kỉ, tâm địa,hám trai...(Hoi lỗ hã, hìhì).

-Không cần, tôi đổi chỗ. Dù sao ngồi đây ngày nào cũng đối mặt với người phiền phức tôi cũng không muốn.

Hạ Lan Hồ ngồi xem kịch hay trước mặt từ nãy tới giờ mới lên tiếng:

-Anh Phong , xuống ngồi với em nha!

Cả lớp ngạc nhiên: Anh -em???ngọt sớt?!?!

Anh chỉ nói vắn vắn một từ: được.

Nói rồi anh xách cặp xuống.

Thành Phong, càng ngày tôi càng thắc mắc tại sao tôi lại yêu một người như cậu chứ. Giả tạo, đáng ghét,khó ưa

Nó trở về chỗ ngồi,suốt giờ không biết nó đã vò hết bao nhiêu tờ giấy. Còn anh , anh cũng không chú tâm hơn là mấy, toàn nghĩ rằng nó và Tri An là mối quan hệ gì,biết nhau bao giờ? Tri An ý hã, chả hiểu vừa mới gặp Thiên Ân xong thì cậu ta luôn thích ngấm mồi về mặt dễ thương đó của nó. Cũng phải dù sao mục đích cậu ta đâu có thích vào đây học đâu, cặp còn không mang. Chẳng qua nói đại ra thôi. Bởi trình độ học vấn của cậu qua rồi, chẳng cần thiết học mấy cái này.

Tan học:

-Ân, nhà cậu ở đâu, tôi đưa về.-Tri An cười

- nhà tôi gần đây à không xa lắm Tôi tự về được.Với cả , không học thì đừng vào lớp. Không thấy tốn tiền của bố mẹ sao! Cậu á, đi học thì vô lễ, không thèm mang cặp luôn.

-Này,tôi vào học đâu có mất tiền. Ba tôi là hiệu trưởng, thích học hay không là quyền tôi. Mới quen sao cậu quan tâm tôi vậy? Yêu luôn rồi hã?!

Nó nghe thấy những lời cậu ta thốt ra thật chói tai, ai quan tâm, yêu ai chứ. Đáng ghét, tự tin quá rồi.Nó xông vào đánh cậu ta mồm luôn miệng chửi:

-Cái tên điên!!! Tên thần kinh! Dở hơi!! Yêu cái đầu cậu!

-Ay,au,đau quá! Đừng đánh nữa,xin lỗi!

Nó ngưng tay rồi đứng đó cười hả dạ . Từ đằng sau Thế Anh Từ Linh và Phong bước tới:

-Về thôi.

Nó giật mình quay lại nhìn liếc qua anh rồi nói:

-A, hai cậu ra rồi . Minh về thôi. Bye Tri An.

Cậu ta buồn bã trả lời rồi bỏ đi :

-Bye.

Nó nói như kiểu không có sự tồn tại của Phong . Trong lòng anh bây giờ cảm giác như đang thiếu cái gì đó quan trọng lắm thì phải .

*Khi nãy cười cười nói nói giờ còn tạm biệt nhau như xa nhau lâu lắm không bằng, đúng là loại con gái không có được liền chuyển hướng*Phong

*Hừ, tôi không thèm quan tâm tới cậu nữa. Rồi xem ai sẽ là người vui vẻ nhất. Còn cái cô Lan Hồ gì đó , không đi cùng cậu sao? Hừ,cậu sớm ngày cũng sẽ thấy được ai tốt hơn. Nhưng.....chỉ sợ khi đó mình sẽ không còn mạnh bạo khi hàng ngày, mỗi lúc đều lo lắng, quan tâm, bên cạnh cậu cho dù cậu có kêu mình phiền nữa đâu Phong à*Nó

-----hihi,hết òi-----chap này họ hơi ganh nhau chút.

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hai tháng rồi nhỉ

Tối hôm ấy:

Bữa nay Tử Linh nấu ăn, còn cái tên Thế Anh cứ suốt ngày chọc ghẹo cô. Xong lại đánh nhau,căn nhà lại nhộn nhịp tràn đầy tiếng cãi nhau của hai người:

-sNày, món này mặn quá- Thế Anh ăn tới ăn lui , dường như muốn cho bọn nó ăn thừa của bản thân chắc.

Tử Linh tưởng mặn thật liền hốt hoảng chạy tới niếm thử:

- Xem nào! Uhm...hừ..CÁI TÊN CHẾT BÀM KIA! MẶN Ở ĐÂU HẢ? CHƯA TỚI GIỜ ĂN NÊN BIẾN ĐI!!!!ĐỪNG CÓ LỖN VỒN NHƯ CON KIKI ĐÓ NGHE CHƯA ?

Vừa quát cô vừa chỉ vào cậu rồi chỉ vào con cún kiki đang an phận thủ thường trong giấc ngon lành vô tội kia .

-Này, nói ai giống con kiki hả????!

Cô nhún mày thân nhiên quay người vào làm bữa tối tiếp mà nói:

-Chả biết!

-Cái thứ con gái gì đâu !!

Cô quay lại gờ nắm đấm dọa Thế Anh:

-Muốn chết không hả?

-Ngon thì lại đây!

Bỗng có tiếng đồng thanh từ trên tầng vọng xuống:

-Hai người có im đi không?*Nó/anh*

Hai người này vừa hé đầu ra khỏi cửa vừa quát. Thấy câu nói giống hệt mình của đối phương thì liền đóng sầm cửa lại.Ở dưới bếp tưởng họ nổi trận lôi đình vì chuyện cãi nhau khi nãy liền im re. Lờm nhau muốn to mắt luôn.

Và bữa tối hôm đó cũng không ai thêm ăn . Bọn nó luôn như vậy thích ăn hay không thì còn tùy.

Cốc ..cốc

- cửa không khóa vào đi!

-Ấn,mình có chuyện muốn nói với cậu.

-Thì ra là Linh à, có chuyện gì ?

Cô ấp úng một lúc mới nói ra:

-Mình biết hôm nay cậu rất buồn. Nhưng cơ mà mấy cái cậu thấy sáng nay chỉ là do bố mẹ anh Phong ép thôi chứ anh ấy không muốn vậy đâu?

Ánh mắt nó hơi dịu xuống rồi cau lại:

-ép sao? Nếu ép thì cũng không cần như thế chứ? Gì mà anh anh em em. Thấy ón!

- Mình biết cậu rất ghét nhưng mình hiểu anh Phong, anh ấy không muốn gần gũi với cô ta đâu. Cậu yên tâm, tuy có hôn ước từ nhỏ nhưng quyết định vẫn là của anh ấy. Cậu vẫn còn cơ hội.

-mình không cần biết còn hay không còn cơ hội nhưng riêng chuyện sáng nay khi nhìn thấy họ như vậy...mình cũng không muốn níu kéo nữa.

-Tại sao ?

Đôi mắt nó chợt hơi mờ đi vì màn sương trong mắt càng ngày càng dày. Từng giọt pha lê nước mắt của nó cứ liên tục tràn ra:

-Từ Linh, cậu biết không. Mỗi cái nắm tay, khoác tay, cười nói của bọn họ đều là những thứ mình muốn có dù chỉ là một lần từ trước tới nay của Phong đối với mình không? Hix...hix...và cậu thấy đấy, việc này quả thật rất xa tầm tay mình. Chờ suốt hơn năm qua, có lẽ Thiên Ân mình đây mãi mãi chẳng có được. Giả tạo thôi, chỉ là một nụ cười giả tạo của cậu ấy đối với mình thôi cũng không có. Vậy mà người ta cũng có được. Mình sao, tại sao mình không thể chứ cậu nói đi Từ Linh!!!!!!?

Nó vừa nói vừa lay mạnh người Từ Linh rồi ôm chặt lấy cô mà khóc to hơn:

-Từ Linh, mình mệt lắm rồi. Mình không đủ sức mà như con ngốc suốt ngày đi bên cạnh cậu ta mặc cho cậu ta xua đuổi nữa. Mình...mình muốn....muốn trở lại con người trước kia. Thiên Ân mình không muốn yếu đuối như bây giờ.

Nghe thấy vậy, Từ Linh liền đẩy nó ra nói gấp:

-Không được, mình không cho phép! Cậu đừng như vậy, mình rất sợ khi thấy cậu như thế. Nghe mình, cậu giờ cũng rất tốt mà, chỉ là....

-Không tốt, CẬU RA NGOÀI ĐI, ĐI RA ĐI!

Bị nó xô đuổi như vậy, cô không biết làm thế nào chỉ lẳng lặng đi ra ngoài.

Thiên Ân, mình nhất định không để cậu tiếp tục là một cô gái lạnh lùng, vô cảm, ít nói như trước đâu. Mình muốn có cô bạn hòa đồng, hay cười hoạt bát lúc này.

Vài ngày sau đó, quả như quyết định của mình, nó trở nên lạnh lùng, ít nói, ít cười, vô cảm giống như nó trước kia khi chưa gặp bọn người Thành Phong. Cả ba người họ cũng thấy rất lạ nhưng đó chỉ là với hai tên con trai kia, còn với cô, quả thực sự thay đổi này khiến cô không thích nghi được.

Với Phong, anh nhận ra điều khác biệt này, cũng tốt thôi. Sẽ tốt cho cả hai bên. Nhưng từ đó ngày nào nó cũng đi chơi cùng với cái tên Lâm Tri An khiến anh hận không thể là người bên cạnh nó như mọi lần. Càng ngày anh càng nhận ra rằng bản thân đã có tình cảm hơn là bạn với nó. Cái đó giờ không phải là ghét bỏ, khinh thường mà là sự hối hận với nó. Nhưng anh phải làm sao khi bản thân cứ mãi vướng vào hôn ước với nhà họ Hạ. Cái người Hạ Lan Hồ khi biết có hôn ước với anh liền ngày nào cũng bám lấy anh, khoác vai rồi thông báo lan tin nói anh là hôn phu của cô ta. Anh cảm thấy rất phiền, quả thực có nhiều lúc anh còn nghĩ ước gì người bên cạnh anh lúc này không phải cô ta mà là nó. Chẳng hiểu sao anh lại muốn có cái phiền phức của nó với anh nữa.

Hai tháng, dường như nó đang cố lấy lại những tháng ngày trước kia, tháng ngày nó được một mình thỏa mãn những điều nó muốn. Anh thì lại thấy thiếu vắng gì đó, sáng dậy đi học thì không thấy nó, hôm thì lại không dám. Tối lóp chỉ nhìn thoáng qua về mặt vô cảm của nó rồi về chỗ khác ngồi. Lúc tan học nó cũng theo cậu bạn Tri An đi trước. Ở nhà thì khi ăn cơm không ai nhìn mặt ai, cũng chẳng ngồi gần. Rồi một hôm khi trong nhà chỉ có duy nhất một mình nó. Loạng quạng trong nhà đang định ra ngoài đi dạo thì nó thấy Phong không biết đã đi đâu mà say xỉn như vậy. Có lẽ đã uống rượu. Nó định mặc kệ nhưng chân tay không cho phép nó làm thế. Và rồi, nó chạy tới đỡ anh.

Vừa kịp lúc anh sắp ngã thì nó tới kịp nên đã đỡ được nó đỡ. Vòng tay qua eo anh đi vào trong nhà. Thả xuống ghế salon tại phòng khách nó nói:

-Này, dậy đi. Uống say cho lắm rồi giờ...aaaá

Chưa nói xong nó đã bị anh kéo ngã nằm đè lên anh. Toan đứng dậy thì nó bị anh ghì chặt không cách nào dậy giữa. Miệng lẩm bẩm nói:

-một chút, một chút thôi được không?

Nó nghe vậy liền không dậy giữa nữa, nó ngửi thấy mùi hương nam tính hòa với mùi rượu nồng của anh phảng phất đâu đây. Thật ám áp nhưng rồi nó chợt nhận ra nó đang làm gì ở đây, nó dùng hết sức đẩy anh ra và bỏ chạy về phòng.

Nó đóng sầm cửa lại tự trách mình:

-Mày bị sao thế, ai cho mày mềm lòng. Cậu ta đáng ghét lắm, không xứng để mày yêu thêm lần nữa đâu.

Lát sau hai người Từ Linh và Thế Anh bước vào nhà thấy Thành Phong nằm trên ghế liền chạy tới hỏi:

-Anh họ, anh sao vậy? Sao không về phòng mà nằm?

Thế Anh đứng bên cạnh không chịu nổi mùi rượu nồng nặc , cậu bật mũi nói:

-Eo, thằng này chắc mới đi uống rượu, mùi kinh quá!!!

-im đi , biết gì mà nói! Mấy thằng con trai như cậu với anh tôi thì chắc chưa từng đụng qua rượu???

-Ồ thì có nhưng làm gì mà nó uống nhiều rượu thế. Còn là học sinh mà!

Từ Linh chợt nhớ ra điều gì đó :

-Nhắc mới nhớ Thiên Ân ở nhà mà sao không xuống nhỉ?

-Nói thừa, cậu ấy tránh mặt anh họ cậu thế, giúp gì mà xuống!

Lúc này vì ồn ào quá nên Phong bắt đầu tỉnh dậy , đầu vẫn còn hơi nhức vì men rượu:

-Hai ngườiđang làm gì ở đây?

Thế Anh đánh vào đầu anh nói:

-Mấy ý, uống say cho lằm rồi nằm ngủ cùng queo ở đây con hỏi bọn tao sao lại ở đây hả?!

Anh cố lục lại trí nhớ của mình, anh nhớ được hình như anh đang đi tới sân thì đột nhiên ngất đi rồi chắc có lẽ tự mò vô nhà. Đúng, chắc vậy!(anh này giỏi tưởng tượng quá, mà trí nhớ cũng kém nhỉ)

-Vì mệt quá nên anh nằm tạm đây.ờ...ờ...ừkm...Thiên...Thiên Ân không có nhà sao?

-Hừ,anh họ, em tương Ân đang trên phòng. Đạo này cậu ấy sống kín quá!

-Anh..anh không biết.

Bây giờ nó mới bước xuống, giả bộ như không có chuyện gì. Vì sao hả, tại cái tên đáng ghét kia còn không nhớ vào nhà bằng cách gì, nói bậy bạ cái gì mà. Nó đang tức chết đây này:

-Sao lại ồn ào vậy?

-Câukhông biết gì sao? Cậu chưa xuống nhà từ chiều giờ hả?-Thế Anh hỏi.

Nó dùng ánh mắt sắc liếc lờm qua Phong rồi thản nhiên đáp:

-Mệt, ngủ tới giờ này.Sao??

Phong chả hiểu tại sao trong lòng lại cảm thấy buồn bực như vậy liền đứng dậy đi lách qua nó lên phòng,khuôn mặt tỏ vẻ lạnh lùng:

-Hết chuyện rồi.Đừng nhắc lại nữa, chẳng có gì hay ho.

Sau khi tất cả đã về phòng, chỉ còn nó một mình :

-Đồ điên!

(chị này chỉ bộc lộ cảm xúc khi không có ai thôi)

Bởi phòng nó ngay bên cạnh phòng anh nên chỉ cần đứng ra ban công họ cũng có thể nói chuyện với nhau. Và rồi, có lẽ do thời tiết hôm nay nóng nực nên cả hai cùng lúc đi ra hóng gió. Từng cơn gió nhẹ lướt qua những ngọn tóc bông bênh khiến con người ta có thể quên đi mọi buồn phiền trong lòng. Một lần nữa làm hai người họ quay sang nhìn nhau. Kẻ ngượng người có chuyện muốn nói:

-Đã 2 tháng rồi nhỉ?-Anh bất chợt lên tiếng xóa tan bầu không khí âm ỉ.

Nó khó hiểu:

-ờ...hử??

Anh xoay người tựa vào thành ban công mà nói:

-Đã 2 tháng tôi và cậu chưa nói chuyện, đã hai tháng cậu không bên cạnh , không suốt ngày làm nhảm mấy câu chuyện của cậu với tôi. Phải không?

Nó chỉ nhón miệng cười cũng xoay người giống như anh nói tiếp:

-Cậu...thích như thế chứ?

-Thích?-anh cau mày hỏi lại.

-ừkm!!Đỡ phiền mà.

Khóe môi anh khẽ cong lên trong bóng tối:

-Đỡ nhưng cần. Ồ...Tri An, cậu ta như thế nào? Nghe nói hai người...thân nhau nhỉ?

Nó không ngại mà nói thẳng luôn về Tri An:

-Vui tính, tốt...tốt hơn ai đó. Và hơn nữa, sẽ không khiến người khác buồn.Còn vị hôn thê của cậu thì sao?

-Thôi , đừng ở ngoài này, sẽ cảm lạnh . Vào trong đi!

Vừa dứt lời, anh bỏ vào trong phòng , còn nó thì vẫn ở đó:

-Minh biết, cậukhông muốn nói về cậu ấy với mình. Cậu ấy tốt hơn mình đúng không, mình chẳng xứng để cậu chia sẻ về cô gái cậu yêu mà

đỡ phiền nhưng lại rất muốn có lại cái phiền đó, Ân à Anh nằm trên giường, tay để lên trán nghĩ tới những lần anh quá đáng với nó, luôn kêu nó phiền mà giờ anh mới nhận ra. Nhận ra rằng bản thân thật vô tâm với một cô gái tốt như vậy.

-----hết òi, chờ chap sau nhé. Cho tí nhận xét đi ạ, đừng bơ tui mà-----

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Leo núi - Bài học sao?

Hôm nay lớp nó có tổ chức đi leo núi, nó thích lắm. Cái này nó đã muốn đi từ lâu rồi nhưng lại sợ không ai đi cùng. Giờ thì vui rồi , tụi nó đã chuẩn bị lên đường.

-Xuất phát thôi nào các bạn ơi!!!

Chỗ ngồi được xếp như sau:

Từ Linh-Thế Anh(chỉ chóc nhau cho coi) *1*

Nó -Tri An*2*, anh-Lan Hồ *3*(gọi tắt nhé)

Tại chỗ 1:

-Này, ngồi xê ra nhanh!-Từ Linh bực dọc nói.

-Hết chỗ, thích ngồi gần đây sao hả?

-có tin bản cô nương đây cho cái giày vào mồm không?!

-Nà, cho đi!

Thế anh vừa nói vừa cố chấp há miệng ra thử cô. Dù gì giày cũng đang đi ở chân , tháo ra để nhét vào mồm cái tên khùng này cũng mệt, cô đành không thêm nói chuyện với Thế Anh nữa, bực tức quay sang chỗ khác tỏ vẻ giận dỗi.

-Hử!

-Ế, giận à.

-Không.

-Giận

-Không

-Giận

-không

-Giận....

.

.

,

Chỗ thứ2:

-Thiên Ân, có khát không, uống nước cam nhé!

Nó không thích ai làm phiền khi nó đang thỏa sức ngắm cảnh bên đường nên mặt nó cau có tùy tiện trả lời nhưng mắt vẫn dán vào khung cảnh bên ngoài:

-Không! Cảm ơn.

-Thiên Ân.

-Hử?

-Đạo này cậu có vẻ rất lạ!

-Lạ?!

-Đó, lúc nào cũng nói vắn tắt, trống không! Ít cười, chẳng giống ngày đầu mới gặp cậu!?

Nó quay lại nhìn thẳng vào mắt cậu ta mà nói:

-Mới gặp là của 1 năm gần đây, còn bây giờ là của 1 năm về trước. Hiểu chứ?

-Minh....

Nó nở nụ cười tươi nhất có thể:

-Hi...mình cười đó thấy không? Cười cũng cười rồi,xung hô cũng không trông chủ vị ngữ rồi. Được chưa?!

-Mình thích cậu như vậy!

Nó bỗng liếc qua chỗ Phong rồi nói:

-Chỉ có cậu thích còn người đó cho dù mình làm gì thì cũng không thay đổi thái độ.

Lúc này ở chỗ 3:

-Phong, ăn cái này nhé, à hay ăn cái này đi. Anh phong!!!

Phong đang ngẩn ngơ thì cô ta gọi :

-Hả??

-Anh có nghe em nói gì không đấy!!

-Thực sự cậu đừng có xưng hô như vậy nữa!!? Cũng đừng lan tin lung tung với mọi người được không hả?!!

Thấy Phong lớn tiếng với mình, cô ta giả bộ khóc:

-Huhuhu, em.em mách bác gái.

Anh rất sợ cô ta lại nói bịa chuyện với mẹ anh , khiến anh và cô ta phải đính hôn thì sẽ hỏng. Thật ra, dù mới là học sinh lớp 11 nhưng hai nhà đã có hôn ước, họ muốn cho con cái đính hôn trước cho chắc nhưng anh vì không muốn nên đã kiếm cớ bảo 2 người phải tìm hiểu. Và đó cũng chính là lí do khiến anh ngày nào cũng bị cô ta bám lấy.

-Đừng lấy mẹ tôi ra làm cái chỗ dựa hiểu không . Ngồi im đi!!!

anh tưởng anh làm vậy với em thì sẽ xong sao? Cứ chờ đấy, anh chỉ cần gần gũi với cô bạn đáng thương Thiên Ân kia thì dù có thêm 1 Tổ Vi phải sống không bằng chết em cũng chẳng ngại đâu! Lần trước chỉ là cảnh cáo nhưng lại không thành, yên tâm trong chuyến đi này sẽ rất vui đấy. Mà sẽ càng vui hơn khi anh dám gần gũi với cô bạn đó, Phong à

Cô giáo:tập hợp nào các em , chúng ta sẽ chia nhóm cùng nhau đi leo núi nhé!

.....

.....

.....

-Và cuối cùng là nhóm của Phong nhé! Gồm có Phong, Thiên Ân, Tri An, Lan Hồ, Thế Anh, Từ Linh. Chịu trách nhiệm là Phong đấy!

-Dạ,được rồi , nhóm mình có 6 người.....

Anh còn chưa nói xong thì Lan Hồ đã lên tiếng:

-Em đi cạnh anh nha! Rừng núi rậm rạp em sợ lắm!

Vừa nói cô ta vừa chạy tới ôm cánh tay của Phong.

-Hừ, sợ thì đi làm gì cho tốn chỗ!-Từ Linh bước tới châm biếm.

-Ý nói gì hả?

-Nói cô đấy đồ mặt dày.

-em ...được lắm! Em sẽ phải hối hận.

-Cô chưa phải chị dâu tôi mà gọi tôi là em, bằng tuổi nhau cả đấy!

-Được thôi!

Nói xong cô ta chạy sang một chỗ khác gọi điện cho ai đó.

Phong khẽ liếc nhìn tới ánh mắt có chút buồn của nó. Hai mắt đối nhau, nó liền lẩn tránh ánh mắt ấy quay sang nói với Tri An:

-Mình với cậu.

Bàn tay anh chợt nắm chặt lại như nắm đấm,cổ dồn nén cơn tức giận vào đôi bàn tay. Từ linh chỉ biết đứng nhìn hai người một là anh họ, một là bạn thân . Cô cũng buồn theo nhìn tất cả mọi người đi trước rồi than thở:

-Haiizz! Vậy là chỉ còn mình.

Bất chợt Thế Anh từ phía sau chạy lên nắm tay cô kéo đi:

-Còn mình mà, đi thôi!

-Ế, bỏ tay ra, ai cần cậu chứ?! Này!! Này!!!

-Lặng yên đi!

Bực mình nhất là cứ đi được một chút là cái tên Thế Anh này lại rảnh rồi đi ra của gái. Giả nai tốt bụng với các bạn gái khác, cô nhìn mà muốn ói:

-Thế Anh, cậu rảnh quá nhỉ? Cậu đi cùng ai mà ra giúp cậu ấy vậy.

-Cậu tự đi một mình được cơ mà! Để mình giúp cậu ấy chút!

-Cậu ...cậu...thích thì đi cùng cậu ấy luôn đi!!

Nói xong, Từ Linh liền chạy đi trước . Bản thân cô cũng chẳng hiểu tại sao mình làm vậy nhưng thực sự cô thấy buồn khi Thế Anh cứ một chút lại dính tới các bạn gái.

-Cậu ấy sao vậy??! Mình làm gì sai! Lúc nào cũng vậy!

Cô vừa đi vừa chửi thầm cái tên Thế Anh đó:

-Tên mê gái đó thật đáng ghét! Chẳng lẽ mình không xinh được bằng mấy người đó sao? Chẳng lẽ cái danh hiệu hot girl đứng thứ 2 của trường mình vứt đi sao! Đáng ghét...o mình đang nghĩ cái gì thế này! Linh tinh quá ! Cứ như mình thích cậu ta không bằng! Hơ ...hơ...um.à ôi a(Thả tôi ra)

Cô bỗng nhiên bị ai đó từ đằng sau tới chuốc thuốc mê. Cổ giãy giụa nhưng vì có thuốc mê nên cô không thể làm gì được.

Chỗ bọn nó:

Leo núi lâu như vậy, chân nó cũng mỏi như luôn . Vừa cưa tay vừa mệt nói:

-Nghỉ..nghỉ chút! Học..học..

Lúc này Phong nghe thấy tiếng nói mất hơi của nó liền quay lại chạy tới chỗ nó:

- không sao chứ ?!Nghỉ uống chút nước đã!

Nó nhìn vào ánh mắt đang lo lắng đó, nó vui lắm. Phong cuối cùng cũng chịu quan tâm tới nó, lắng nghe tới những gì nó nói dù không rõ ràng. Lan hồ thấy họ như vậy rất mừng, cô ta bước tới kéo tay anh:

-Anh à!!!

-Tránh ra.

Bị anh hất tay ra khiến cô ta bắt đầu ghen ghét với nó.

Được thôi, đợi đi. Trong ngày hôm nay em sẽ cho cả hai đứa con gái bên cạnh anh một bài học

Bỗng điện thoại của cô ta rung lên...Ring...ring.. Vừa nhìn vào điện thoại, cô ta đã chạy ra chỗ khuất người mà nghe máy:

-Alo

-Em gái, em lại muốn anh làm gì con bé này đây!

-Cứ từ từ, em còn con bé nữa cần anh cho một bài học đây!

-Ai?

-Con nhỏ hồi trước bị thất bại đây!

-Hả, nó? Không, anh không muốn dây vào nó đâu!

-Anh yên tâm, nó giờ không đáng ngại!Cứ thử đi. Chắc chắn anh sẽ vui cho coi.

-haha, vậy được.

...tít..tít...

Cô ta nhếch rồi quay lại chỗ bọn nó giả nai:

-Ủa, sao từ nãy tới không thấy Từ Linh đâu hết!?

Thế Anh lúc này mới chạy lại, nó trách:

-Từ Linh giao cho cậu giờ cô ấy đâu rồi hả?

-Ồ, ai biết, cậu ấy đi lên phía trước cùng các người mà.

-Không có.

Phong thấy vậy liền tới túm áo của cậu và nói:

-Sao mày có thể để một đứa con gái đi một mình vậy hả??! Nó mà có mệnh hệ gì, mày coi chừng tao !!

Tri An bỗng lên tiếng:

-Giờ chúng ta phải đi tìm người đã!

-được, đi thôi! Hai người ở lại, con gái không cần đi đâu!

-Vâng! -Lan Hồ rất hã dạ, tốt , cơ hội tới rồi.

Sau khi họ đi , cô ta giả bộ khát nước nói đi mua nước nhưng ai ngờ lâu quá vẫn chưa thấy về.

-Đi đâu vậy, mình lo chết...um..

*Tại chỗ tử linh:

-Các người mau thả tôi ra! Muốn bắt người cướp của thì cứ nói, không cần thế này đâu. Trói người ta không thấy tốn tiền mua dây à. Mà làm ơn, đã mua thì mua cái dây thừng mới chắc, dây vải thế này tôi cửa vào cái gì cũng đứt.

Tên bắt cóc đi tới chỗ cô nâng cằm cô lên và nói:

-Già mồm nhì?Tiền thì bản thiếu gia đây không thiếu , chỉ muốn có cái để trút giận cho đỡ ngứa ngứa chân tay thôi.

Một tên thuộc hạ đột nhiên chen vào:

-Đại ca, anh không thiếu tiền nhưng em thiếu!

-Mây...im đi. Đừng xen vào chuyện của tao!

-Vâng, thưa đại ca.

Cô thêm vào chút:

-Hờh, thuộc hạ vui tính hơn nhiều!!

Chát

-Anh dám..tát tôi. Còn trẻ sao không đi làm việc thiện lại thích làm mấy việc hèn hạ, dơ bẩn thế này chứ?

-Tao thích, yên tâm . lát nữa sẽ có thêm người chung vui với mày.

Vừa dứt thì một đám thuộc hạ của hắn lại tới:

-Đại ca, nó đây. Con nhỏ lần trước!

Từ Linh nhìn thấy nó cũng bị bất liên hốt hoảng:

-Thiên Ân?!! Tại sao các người dám bắt cậu ấy?!

-Hừ, con nhỏ đáng ghét đó dám động tới bản thiếu gia. Chết tiệt! Đem xô nước ra đây!

-Dạ.

Tên đó vừa lấy xô nước ra thì hắn ta vừa nói vừa giựt lấy xô nước đó tạt vào người nó cho nó tỉnh dậy:

-Dậy nhanh! Tao còn nhiều điều cần mày để giải quyết !

Mắt nó dần mở ra thấy cảnh tượng trước mắt , nó rất ngạc nhiên:

-Từ Linh??? Sao cậu ở đây! Lại là anh ? Sao cứ ám tôi hoài vậy?

-Thiên Ân, hắn ta bắt mình tới đây và cậu cũng vậy!

-Câm miệng, không phải việc mày lên tiếng! Sao hả, gặp nhau rồi.

Hắn ta vừa nói vừa bước đến chỗ nó, cầm tóc nó giựt xuống rồi tát vào mặt nó 1 cái:

-A!...ừ...Anh dám!!!Tại sao lại bắt tui này? Là cô ta ?

-Ai chứ? Tao không hiểu! Tụi bây, cầm roi ra đây, tao đang có trò vui !

-Dạ! Đây thưa đại ca!

-Đưa tao làm gì , đánh tụi nó, thật mạnh! Nhất là con nhỏ đáng ghét đó!!!!

-Đại ca vừa nói.....

-Tao sao hả?!!

-Không..không ạ..em bắt đầu đây!!

Tên đó vừa bước tới gần tụi nó vừa quất cái roi xuống đất. Tụi tụi nó bắt đầu đập nhanh hơn.

Nó:-Cái người Cái người dám!!

Hắn: đánh chúng cho tao!!

*Chát*chát*chát*chát*chát*Chát*Chát*chát*chát*Chát*

-A! A! Dừng tay lại....a...u..!

-Aaaaaa!!!Tên khốn, mau dừng tay!! A!!

Mỗi cái quất vào người tụi nó như sát muối vào vậy , thực sự rất đau, rất mạnh, hằn lên trên người tụi nó những vết thương. Vì đau quá nên Từ Linh chẳng còn sức kháng cự mà chỉ biết kệ cho chúng đánh đập. Nó đã không chịu nổi nữa, dám động tới nó sao? Nó đã cảnh cáo mà không nghe thì ráng chịu:

-Các người giỏi lắm!Đề tao cho chúng mày biết thế nào mới là đau đớn! Thế này có là gì!!!! Hahahaha.A..u! Khiến tao chảy máu được thì coi như thành công. Giờ tao cũng muốn làm chúng mày giống vậy!

Nó từ từ đứng dậy, mấy vết thương ở người coi như chưa có. Ánh mắt nó lạnh tới mức là bạn thân bao lâu nay cũng khiến Từ Linh rùng mình. Và rồi....

-Hết chap này---

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tổ Vi trở về sao? Còn nó?

Và rồi....

-Lần sau buộc dây trói người khác cũng nên chặt vào nhé! Giờ thì..

Bồi học võ với ước mơ sẽ trở thành người cảnh sát giỏi. Cách thức trói người khác nó cũng từng học , biết qua nhưng cũng phải công nhận , nó chưa thấy ai trói người sơ sài như vậy. Uốn eo tay vài vòng cũng tự bung ra luôn. Nhìn thái độ nó lúc này thật khiến chúng sồn da gà.

Chỉ trong 10phút, tất cả bọn chúng đã bị con người máu lạnh của nó đánh tới cả người không thể đứng dậy. Lựa thời cơ, nó liền kéo Từ Linh chạy ra ngoài thật nhanh. Nhưng nó vẫn không quên quay lại nói cho chúng biết:

-Tôi đã nói từ trước, đừng bao giờ đụng tới tôi!!! Là do sự cố chấp của mấy người!!Còn dám, thì tôi chưa chắc có thể giữ nguyên tính mạng của mỗi người đâu!! Con người tôi lúc giận giữ sẽ thay đổi thế nào thì chủ các người thử qua 3 lần, các người nếu muốn thì cứ thử lần nữa!!!

Tôi nghênh đón!!!

Bỏ chạy một lúc,Từ Linh nói:

-Thiên Ân , chúng ta cũng chạy xa rồi. Nghỉ chút đã!

-Ừm, cũng...được!

*Tai chỗ Phong:

Phong: vẫn chưa thấy người sao?! Từ Linh thì đi đâu không biết, Thiên Ân tự dưng mất tích. Lan Hồ, cô rút cuộc đi đâu mà để Thiên Ân một mình chứ?!

-phong à, em chỉ bảo đi mua nước nói cậu ấy chờ chút nhưng ai ngờ khi quay lại...Tại cậu ấy chứ?!

Tri an: im đi, cậu chẳng tốt hơn ai đâu!!

Thế Anh thấy gay gắt quá nên :

-Mọi người chia nhau ra, mình và Thành Phong đi tìm, hai người ở lại đây . Ngộ nhờ Thiên Ân tìm thấy Từ Linh quay về đây thì các người báo cho chúng mình!!

Tri An và Lan hồ không muốn nhưng vẫn phải ở lại trông chờ . Hai người Anh và Phong bắt đầu đi tìm.

-Thiên Ân !! Cậu ở đâu!!-Phong lo lắng.

-Này, Từ Linh, nhò khùng, cậu ở đâu!?

Chỗ anh đang đứng rất gần chỗ tụi nó, Từ Linh đang mệt nhưng vẫn nghe thấy tiếng anh họ và tên đáng ghét kia gọi , cô cố đáp trả:

-Anh à, bọn em ở đây, chỗ này!!!

Phong như nghe thấy liền kéo Phong tới chỗ phát ra âm thanh đó. Thấy trên người hai cô gái đầy vết thương trong lòng càng sốt sắng, Phong tới chỗ nó lay người nhưng nó vẫn im lặng :

-Thiên ân, thiên ân!!!?

-Cậu ấy mệt quá nên ng...â...ơ....

Thế Anh thấy cô đột nhiên ngất đi chạy lại :

-Từ Linh ,không sao chứ tỉnh lại đi!!

-Mày công em ấy, tao cõng Thiên Ân ra xe tới bệnh viện, người bọn họ nhiều vết thương quá!

-ok!

-----ta là giải phân cách-----

*Bệnh viện:

-Bác sĩ, họ sao rồi?? -Phong

Thế Anh đi tới:

-Đúng , họ sao rồi?

-Hai cậu bình tĩnh, thân thể họ bởi có quá nhiều vết thương. Cô gái tên Từ Linh không nặng lắm, còn người còn lại thì nặng hơn. Nhưng điều đặc biệt hơn là cô bé này rất lạ tuy bị nặng hơn cô bé Từ Linh nhưng thể trạng hồi phục của cô bé Thiên ân này cao hơn so với cô bé kia. Nói chung, không đáng ngại, không phải lo.

Cuối cùng họ cũng được thả dài, đáng ghét rốt cuộc là ai đã hại tụi nó. Nếu biết được anh sẽ cho chúng bài học. Cả hai ngồi canh chừng suốt cả nửa ngày trời , không ăn không uống. Thế Anh cũng đói nên nói mình sẽ đi mua thức ăn ở dưới căn tin. Phong thì cứ thần thờ nhìn hai người con gái đang bị thương phòng mà đi tới đi lui. Sao họ mãi chưa tỉnh? Bỗng nhiên anh bị va vào một cô gái:

-Xin lỗi , mình không cố ý?

Cô gái đó nho nhã đứng dậy nói:

-Không sao, lỗi cũng không.....Thà...nh...phong???

-Tổ Vi!?! Em...đã trở về?!

Cô gái đó liền cố gắng bỏ chạy nhưng đã bị anh kéo lại và không cho đi. Nước mắt cô ấy bắt đầu rơi:

-Phong Phong, xin anh...hix...xin anh hãy thả em ra. Nếu không em sợ gia đình em sẽ không được yên ổn nữa. Xin anh!!

Giữa chốn bệnh viện anh liền không ngại mà ôm lấy người con gái anh yêu bao lâu nay khiến bao tai mắt cứ dòm về hai người:

-Tổ Vi, em không thể làm vậy, em đã bỏ đi không thăm tích, giờ quay lại em muốn anh phải ngừng yêu em sao. Anh đã yêu em từ lúc chúng ta còn nhỏ xíu tới giờ, em cũng vậy. Anh không muốn xa em. Anh sẽ bảo vệ em mãi mãi.

-Anh...được rồi, thả em ra. Em còn phải đi thăm bác em. Bác đang bị bệnh. Thật ra, em cũng chốn cha mẹ để về đây tìm anh. Anh vẫn còn yêu em, em vui lắm!

-Em không được bỏ anh thêm bất cứ lần nào nữa.

-Vâng em hứa. Bye nhé , đây là địa chỉ nhà em hiện tại.

Vừa nói Tố vi liền chạy đi . Anh cũng rất vui, cuối cùng người anh yêu cũng đã trở về. Đó là Tố Vi!

Thì ra cô ấy là Tố Vi, người con gái ấy quả rất đoan trang, xinh xắn , dễ thương . Và chắc chắn, cô ấy hơn mình về mọi mặt. Mình...mình không có tư cách để tranh giành Phong với cậu ấy. Phong phong? Ngay cả từ ấy cô ta cũng được dùng để gọi tên cậu ấy mà phong không hề tức giận, thì mình...mình xứng sao

Là nó , nó đã thấy rồi , thấy từ đầu tới cuối, thấy lúc hai người ân ái khi gặp lại. Bởi không chịu nổi mùi thuốc khử trùng trong phòng nên nó tự tiện chạy ra khỏi nhưng vừa tới cửa thì..... Nó liền trở về giường bệnh, giả vờ ngủ.Tới lúc thế Anh mua đồ về phòng.

-Thế nào, lúc tao đi họ vẫn chưa tỉnh à?

-Tố Viem ấy...trở về đây rồi?

-CÁI Gì?

-đây là bệnh viện, nói nhỏ thôi, sẽ ảnh hưởng tới giấc ngủ của họ đấy!

-Được, vậy hai đứa này...

-Em ấy nói sẽ không bỏ tao đi nữa.

-Vậy mày vẫn yêu.....

Anh khẽ liếc nhìn khuôn mặt đang biến sắc của nó nằm ngủ yên lành trên giường. Nó quá nhột nhạt.

-Tao....tao..yêu....thôi đi. Ăn cái đã, tao đói!!

Lúc này không ai để ý mà nhìn thấy trên khóe mắt của nó đã có những giọt nước lăn dài từ lâu.

*Một lúc sau:

-Anh họ, cứu em, anh họ à, cứu em, Thiên Ân cũng bị bắt. Bọn...bọn hấn đánh em, cứu!!....

Bởi nó và cô cùng chung phòng bệnh nên thấy cô như vậy , Nó cũng rất đau lòng, bọn khốn kiếp dám làm bạn thân nó trở nên thế này. Nó phải tỉnh để chăm sóc cậu ấy thôi, chẳng giả vờ ngủ nữa. Hai cái tên kia lại đi đâu không biết.

-Tứ Linh , tỉnh lại, không sao cả,có mình ở đây rồi.

Tứ linh trong cơn mê mà ôm chầm lấy nó khóc thét lên rồi tỉnh dậy.

-Án..ân không sao chứ?

- không sao.

-Vậy thì tốt, anh mình đâu, còn cả cái tên đáng ghét đó nữa. Ba mẹ chúng ta có tới không?

-Phong.....hai người họ đi đâu ý, còn ba mẹ thì chắc chắn sẽ không được tới. Họ phải đi làm không đủ sức lo cho chúng ta nữa.

-Ừm.

-Cậu tỉnh rồi, chúng ta xuất viện nhé!

-ừ, mùi thuốc ở đây kinh lắm. Nhưng còn bọn họ?!

-không sao , dù gì cũng về nhà, chỉ là trước sau thôi.

-Ừ,đi thôi.

-----end chap-----

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Sao cậu không thử hiểu tôi một lần

Nói thì dễ mà làm thì quả là một vấn đề. Với sức khỏe hiện tại liệu ai cho tụi nó xuất viện chứ trời.

-Bác sĩ à, tụi cháu khỏe lắm rồi mà, cho tụi cháu về đi!!!-từ linh năn nỉ

Xem tài nghệ diễn xuất của nó đây này:

-Bác à, cháu biết bác là một bác sĩ giỏi, lương thiện. Bởi sức khỏe tụi cháu chưa hồi phục mà đã muốn xuất viện như vậy không tốt nhưng bác à, bác yên tâm, chúng cháu tự lo được. Nếu xảy ra bất kì sự cố nào chúng cháu sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm. Nhà chúng cháu đang gặp rắc rối phải về ngay. Xin bác sĩ cho tụi cháu về đi ạ.

Nó tuôn ra một tràng giảng đại hải. Lại rất có lí như thế ai mà không đồng ý chứ.

-Thôi được, ta đồng ý. Các cháu chờ ta chút.

-Vâng ạ!!!!-Đồng thanh.

Vừa ra tới cửa , từ linh quay sang khen nó:

-Mày giỏi vậy sao không mơ ước làm diễn viên đi! Mà suốt ngày đòi làm cảnh sát. Thật, phục mày luôn!

-Chẳng qua mấy cái đó tao quá rành để đối phó ba mẹ rồi nên...

Nó chợt khựng lại khi thấy cô gái tên Tổ Vi đang đi cùng Phong và Thế Anh trước mắt.

Từ Linh quá đỗi ngạc nhiên:

-Tô..tô..Vi?? Là cậu??

Tổ Vi nhìn thấy Từ Linh thật sự rất mừng liền chạy tới ôm Từ Linh:

-Linh Linh,mình vui lắm khi gặp cậu!!Mình về rồi, từ giờ mình sẽ không đi nữa!!Mà ai đây? hai năm rồi cậu đã có bạn mới sao. Quên mất mình rồi hả?

Từ Linh từ từ đẩy Tổ Vi ra rồi nói:

-Cậu ấy tên Thiên Ân. Tiểu thư nhà họ Lưu. Còn giới thiệu với cậu Ân đây là Tổ Vi, tiểu thư nhà họ Bạch. Và đồng thời cũng là.....

Chưa để cô nói tiếp Tổ Vi đã chia tay nói làm quen với nó:

-Đồng thời cũng là người yêu của Phong, chào Ân !

Nó e dè chia tay ra đáp lại:

-Chào.

Nói rồi nó quay sang kéo Từ linh đi. Cả hai người con trai từ nãy tới giờ chỉ biết nhìn họ làm quen. Đứng ngơ ngẩn ra.

Phong vừa nói vừa đuổi theo tụi nó. Thế Anh cũng tạm biệt Tổ Vi mà chạy theo . Mặc cho cô ấy có đang khó hiểu thế nào.

Tới chỗ tụi nó, Phong gắt lên:

-Hai người định xuất viện sao?! Sức khỏe còn chưa tốt, không được đi. Sao suốt ngày chỉ muốn làm theo quyết định của bản thân vậy hả? Đừng gây phiền phức cho người khác có được không?!!

Nó dừng lại và quay ra dùng ánh mắt tức giận nhìn Phong rồi đẩy Từ Linh cho anh:

-Cô em gái này của cậu, chăm sóc tốt cho cậu ấy! Còn tôi, không cần cậu quan tâm, không cần cậu quản. Và cũng đừng bao giờ nói tôi mang đến phiền phức cho cậu thêm bất cứ lần nào nữa trong khi tôi mới là người chẳng cần có người khác thương hại.

-Tôi...tôi..

Nó như phốt lờ ý định muốn nói của Phong mà quay sang phía Từ Linh:

-Mình về trước, cậu về sau đi.

-ừ..ừm...cậu..cậu về trước đi!

Nói rồi nó bắt taxi về nhà. Nó vừa đi thì Từ Linh quay sang trách anh:

-Anh muốn cậu ấy đau lòng tới khi nào đây hả?

-Anh ..không cố ý!

-Cứ mở miệng ra là phiền phức! Anh không thể có từ dễ nghe hơn với nó sao?

Lúc này Thế Anh cũng vừa chạy tới:

-Chuyện gì thế ?!

Vì còn tức giận chuyện leo núi nên cô kiêu luôn. Không thèm trả lời, còn anh thì cứ thần thờ thì bị cô kéo đi về.

-Quý gì vậy, không ai trả lời. Ế , chờ với!!

Mấy hôm sau:

Chủ nhật, tại phòng từ linh:

-Từ Linh, đừng giận nữa mà.-Thế anh năn nỉ cô tha lỗi từ này tới giờ vẫn không được.

-Biến, tránh ra cho người khác còn học. Xồng xộc chạy vào phòng người ta. Đi ra ngoài!!!

Từ Linh đứng dậy đi ra mở cửa sẵn để tiễn cái tên đáng ghét này ra ngoài:

-Đi ra không thì bảo?!

-chừng nào hết giận thì mới ra.

-Sao cậu gai như đĩa đói vậy hả?!!Mất 30' của tôi rồi đấy!

-Hôm nay chủ nhật , không sao?

Nói rồi Thế Anh bước tới chỗ cô, tự tay đóng sầm cửa lại rồi đẩy Từ Linh vào tường. Hai tay bám chặt vai cô .Bởi quá bất ngờ nên cô có chút hoảng:

-Cậu...cậu..muốn..muốn..làm gì???Còn không mau tránh ra!!!

-Theo cậu, tôi muốn làm gì?!

Vừa nói Thế Anh vừa cúi mặt thấp xuống rồi dần dần đưa tới sát mặt cô.Hiện tại khoảng cách của 2 người rất gần, chỉ còn 10cm...8...5cm là có thể kiss. Thế Anh lần đầu nhìn khuôn mặt của cô gần tới vậy, mọi chi tiết đều rất rõ nét. Bỗng nhiên nhịp đập của 2 trái tim càng ngày càng dồn dập.

Bình tĩnh lại nào Thế Anh, quay lại việc chính

-khụ..khụ..ừm..rốt cuộc cậu có bỏ qua cho tôi không?!

Vì bị ép tới mức gần như vậy nên cô vừa ngoảnh mặt ra chỗ khác vừa nói, tránh để xảy ra sự cố:

-Cậu ...cậu tránh ra trước đã!!

-Không thể, trả lời đã, cậu có chịu bỏ qua?!!Nếu không thì...

-Thì..thì...cậu cứ tránh ra đi!!

-Vào chủ đề chính!!!

Vừa nói Thế Anh lại đưa khuôn mặt mình sát thêm chút nữa...và chỉ còn 2 cm:

-Á, được, bỏ qua...bỏ qua!cậu mau lùi lại nhanh!

-Quay lại đây đi!

O.O

-_||

-_-+

-Tên đáng ghét, đồ dê già, biến thái?!!!!!!! Cậu dám!

-Là cậu quay ra mà!! Hahahaha.

Gây chuyện xong Thế Anh liền chạy ra ngoài trước khi chưa muốn chết!(không cần nói m.n cũng biết họa gì rồi đấy)

Sau khi Thế Anh chạy đi, cô tự đứng lại đưa tay lên chạm vào môi mình, nhớ lại khi nãy thì...

-Á, mình đang nghĩ bậy bạ gì thế! Tên điên này, rồi sẽ biết tay ta.

Nhưng cảm giác lúc nãy là gì, chẳng lẽ mình thích....hihi. Cậu ta làm vậy thì chắc chắn cậu ta đã thích mình từ lâu rồi..hihi

Dưới nhà:

*kính coong

Nó đang ngồi xem tivi thì có tiếng chuông cửa kêu, mà có mỗi nó dưới nhà nên nó phải ra mở. Vừa tới cửa, nó tưởng ai hóa ra là Tổ Vi. Cô ấy tới làm gì?

-Tổ Vi!?

Tổ Vi hồ hởi bước vào:

-Ý, Thiên Ân. Coi như mình không nhầm địa chỉ.

-À..ờ. Cậu vào đi.

-Trời mình vào từ nãy giờ rồi !đi thôi.

Cậu ấy tới làm gì?

Vừa vào trong nhà, Tổ Vi đã nói:

-Phong à, em tới nè!

Phong từ trên Phòng bước xuống:

-Tổ Vi?Em đến hồi nào?

-Vừa thôi, hihi.

Anh nhìn sang người con gái kế bên, thì ra cậu ấy mở cửa. Thấy Phong nhìn mình vậy, nó cũng tự hiểu được vấn đề:

-Mình lên phòng đây, hai người cứ nói chuyện!

Đang định đi thì Tổ Vi kéo nó lại rồi đẩy nó ngồi xuống ghế:

-Cậu ngồi xuống nói chuyện chung cho vui!

-Mình....

-Hihi, ngồi đó nhé!

Nói rồi Tổ Vi kéo anh sang ghế bên kia ngồi chung với mình.

Ngồi một lúc nghe Tổ Vi kể về hồi trước khi hai người họ gặp nhau rồi yêu nhau như thế nào. Nó thực sự không muốn nghe nữa. Đã đủ lắm rồi nhưng chỉ sợ Tổ Vi không thích tưởng nó ghét nghe cô kể về mấy chuyện này nên nó cố nhịn. Bèn bật tivi lên xem tiếp.Cổ nhét tất cả những gì TổVi nói về quan hệ tốt đẹp của họ ra ngoài. Nó sợ đau lắm.

-Anh à, tụi mình yêu nhau bao lâu rồi anh nhớ không?

Phong nghe tới câu này của Tô Vi liền ái ngại không muốn nói. Cứ ấp úng mãi, bởi anh không muốn nói trước mặt nó.

-Ồ,hai người muốn uống nước gì mình đi pha?

Bỗng nó lên tiếng phá tên bầu không khí nặng nề. Nhưng với Tô Vi lại rất ghét việc phá đám này:

-Thiên Ân, mình rất ghét khi ai đó tự dưng xen vào chuyện người khác đấy! nhất là lúc mình đang chuyên tâm về việc đó cậu biết không??

-X..xin lỗi! Mình khát nước quá thôi!

-Vậy thì cậu đi mà uống . Sao lại phải nói với người khác chứ?

-Mình tưởng hai người cũng ...

-Cậu tới đi. Mình ghét thứ phá đám..

Phong chả hiểu tại sao lại đứng lên bênh vực cho nó mặc dù Tô Vi mới là người anh cần phải bênh bởi đó là người anh yêu mà:

-Em thôi đi, chỉ là việc nhỏ thôi có cần lớn tiếng thế không?

-Anh...anh sao lại quát em!?

-Anh ..xin lỗi!

Tô Vi liền chạy vụt đi,anh chỉ biết đứng nhìn cô ấy chạy đi mà không biết làm gì. Nếu là lúc trước anh sẽ sẵn sàng chạy theo nhưng giờ anh lại mặc kệ. Anh quay sang nhìn nó :

-Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, mau đuổi theo đi. Người cậu yêu đang bị tổn thương đấy!!!

-Chẳng phải cậu không muốn tôi làm việc này?

Nó khẽ nhếch môi:

-Làm sao tôi có tư cách đó chứ! Chỉ là tôi không muốn tiếp tục trở thành người luôn mang phiền phức tới cho cậu thôi!

Anh nghe vậy liền đứng lặng thinh vài giây rồi bỏ lên phòng , vừa đi vừa nói:

-Tô Vi sẽ không sao, cô ấy chưa bao giờ giận lâu, cũng không bao giờ tự giã vò bản thân nên không cần phải đi tìm. Để cô ấy một mình thì sẽ không sao!

Nó nghe vậy thì liền nhớ tới mỗi lần anh làm nó tổn thương:

-Cậu....hiểu cô ấy như vậy....sao không thử một lần hiểu cho tôi?!

Anh không nói gì mà vẫn bước tiếp về phòng. Trái tim của nó lại đau rồi. Tại sao nó cứ muốn dấn thân vào chuyện tình yêu đơn phương này chứ?!Tại Sao?

--end chap 9-----

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cậu quan tâm mình hả??

Đội Phong về phòng nó mới đi lên. Vừa bước vào nó liền khóa chặt then rồi quay lưng tựa vào cửa mà từ từ ngồi xuống. Nó khóc, nó đau, nó buồn, nó hối hận, nó thương hại cho chính bản thân mình.

*Cậu là đồ vô tâm!!!Đồ ích kỉ, dám chắc cậu hiểu Tô Vi rất nhiều nhưng cậu lại chưa từng thử hiểu tôi dù chỉ là một lần. Sao cậu không hiểu rằng tôi rất yêu tên ngốc như cậu ???Sao cậu không hiểu tôi có thể khóc khi sau tất cả cậu đều làm tổn thương tôi??Sao cậu không hiểu tôi sẽ đau hay buồn khi thấy cậu bên cạnh ân cần với cô gái khác????Sao cậu không nghĩ tôi sẽ lo lắng cho cậu khi cậu gặp chuyện hay sự cố??Sao cậu không hiểu tôi rất cần sự quan tâm từ cậu??Tại sao vậy chứ ???

Cốc cốc

-Thiên Ân cậu có trong đó không??

*Là Từ Linh ! Không được , mình tuyệt đối không thể để cậu ấy biết mình kh

óc*

Nó lau vội nước rồi cố mỉm cười rạng rỡ đứng lên mở cửa:

-Cậu vào đi!

-Ồ.

Từ Linh kéo nó ngồi lên giường tươi cười nói:

-Tối đi chơi không?

-Ở đâu?

-Đi bar.

-hả, tụi mình còn là học sinh đây!

-Àn à, không sao đâu!

-Ở đó toàn bọn dê già, không đi!!

-Có anh mình, tên Thế Anh đáng ghét kia nữa thì lo gì?!

-Không!

-Nấn nì cậu đấy, yêu cậu, quý cậu lắm luôn ý!!

Cô vừa nũng nịu vừa thom vào má nó một cái khiến nó rùng cả mình:

-Được rồi, trời ạ!!

-Ahihi.

*8h tối:

-Xuất phát thôi-Từ linh phấn khích.

Thế rồi cả bọn bắt đầu xuất phát, hôm nay anh và Thế Anh đều mặc vest , bên trong là chiếc áo sơ mi không cài hai cúc trên cùng trông rất soái nha. Từ linh thì mặc chiếc váy trễ vai màu xanh nước biển dài qua gối một chút ,nó thì mặc chiếc váy yếm hở vai màu trắng tinh khiết dài tới đầu gối. Cả hai có kết cấu rất giống nhau,đều có ren ở chân váy , đều bó ở eo và xòe ra từ hông. Bạn thân mà, tới giày cũng giống nhau, đó là đôi giày thể thao cao chùng 5 tấc, khác thì chỉ có màu sắc. Trông tụi nó hôm nay rất xinh, vừa năng động nhưng lại không kém phần quyến rũ.

Vừa tới nơi nó đã nghe thấy tiếng nhạc ồn ào, thực sự không muốn vào. Tại nó đi cùng Từ Linh nên vào sau, hai tên con trai đáng lẽ phải bảo vệ chúng nó thì vào trong từ lâu .

Lũ con trai trong quán bar thực sự rất háo sắc, không phải vì nó có chút võ thì cũng không đại dột gì mà vào đây. Như nó đoán, vừa vào tới nơi, chúng nó như trở thành trung tâm của mọi người. Trông tụi nó rất giống các thiên thần. Đang đi thì bỗng có hai tên bước tới khoác tay lên vai nó và Từ Linh rồi nói:

-Hai em xinh đẹp đi đâu vậy. .

Tay hai bọn hấn không yên vị mà làm càn trên vai tụi nó. Đáng ghét!!! Nó đang định đập cho bọn hấn văng xa 3 mét thì bỗng nó có cảm giác ai đó nắm tay mình và kéo lại đằng sau lưng người đó. Chẳng phải là Phong sao,anh đang bảo vệ nó??

-Sao cậu giờ mới tới hả??

Nó ấp úng khi nhìn vào ánh mắt giận giữ đối diện của anh:

-Tại...tại Từ Linh đi chậm thò..i m..à!

Từ Linh cũng vậy nhưng chỉ khác là cô bị người đó ôm vào ngực. Cô cảm nhận được hơi thở nam tính....khoan đã! Hình như mùi này rất quen...lúc

sáng.....á..tên Thế Anh đáng ghét!!

-Dám động vào người của bọn tao? muốn chết sao??Cút!!!!-Phong tức giận gằn lên từng chữ.

Bọn chúng sợ hãi đứng co ro, Thế Anh càng nhấn mạnh:

-CÚT!!!

-Dạ...dạ..dạ!!

Anh cởi áo khoác bên ngoài của mình ra choàng lên người nó rồi dùng ánh mắt cảnh cáo với nó:

-Lần sau nếu đi tới mấy chỗ thế này thì đừng ăn mặc lộ liễu như vậy hiểu không?!

Vừa dứt anh liền nắm tay nó kéo đi tới phòng vip mà bọn anh đã đặt trước đó. Từ nãy tới giờ nó mặc cho anh điều khiển, nó không ngờ khi nãy anh tức giận lại đáng sợ tới vậy. Mà chính anh lúc này cũng chẳng hiểu bản thân tại sao lại làm vậy, giờ trong lòng anh vẫn còn lửa giận khi lúc nãy thấy tên đó làm càn trên vai nó. Nó toan bỏ chiếc áo khoác ra trả cho anh thì bị anh đột nhiên quát lên:

-Không được bỏ ra!!

-Cậu...sao..sao vậy!?Tôi n..óng mà!!

Anh bỗng nhiên đứng dậy xiết chặt tay nó:

-Chỉ duy nhất lần này cậu được tới đây thôi rõ chưa???!!!

-A! Đừng...đau quá! Tại sao?

-Cậu muốn xảy ra chuyện giống khi nãy sao?

-Hừ, không cần cậu quan tâm!

-Cậu.....!

*Cậu ấy rõ là đang quan tâm mình. Tất cả , tất cả đều vì mình mới tức giận*nó nghĩ thầm

Chỗ Từ Linh:

-Cậu làm gì vậy?Bỏ tay ra!!!

Thế Anh sau chuyện khi nãy thì liền trở nên có tính chiếm đoạt của riêng hơn.Cậu ta liền khoác tay lên vai cô kéo tới phòng vip nơi nó và anh ngồi ở đó.

Vừa vào tới cửa Từ Linh vì ngại ngùng nên đã dùng hết sức gạt tay Thế Anh ra rồi cười nói:

-ê? Hai người chưa gọi gì uống sao?!

-Phục vụ cho hai chai rượu vang và hai li nước cam!-Thế Anh nhanh chóng kêu phục vụ nhưng Từ Linh thấy mà ghét.

-Không, uống rượu, Thiên ân?

Nó ngo ngác :Hà?!

-Haizz, cậu không uống được rượu vậy uống bia! Cho thêm hai chai bia nữa nhé!!

Thế rồi nó và Từ Linh uống vào rồi không những chỉ hai chai mà tận 10 chai bia. Tụi anh ngăn cản tới mấy cũng không được. Lúc đầu tụi anh nghĩ uống một chai bia thì sẽ không say nhưng ai ngờ tụi nó không uống được mấy thứ này, mới nửa chai đã bắt đầu đỏ chứng tím tóc tạt tai tụi anh vậy mà giờ còn uống tới mức này. Vậy là tới nay tụi anh mệt mỏi với tụi nó rồi.

-Này , mày đưa em tao về còn tao sẽ đưa Thiên Ân về!

-Ok!

Nhưng nói ok thì đâu có dễ, đưa được Từ Linh vào trong xe là cả một vấn đề. Trời ạ, cứ nhét cô của xe bên này thì cô lại chuồn ra cửa bên kia. Thật tức chết mà. Mãi mới có thể yên vị nhưng chắc Thế Anh sau vụ này thì trọc đầu mất. Trên đường về bị cô cứ giựt tóc:

-Này, ngồi im đi!! Tôi đang lái đây, á,trời ơi!! Đừng giựt nữa!!aaaaá!!

-Thế Anh đáng ghét này!!! Thế Anh điên này!!cho cậu chết!!Cha..cha!!Hahahaha Ừm.ớ..ực...

-Á.á...mùi nồng nặc quá!MẸ TỬ LINH ƠI!!BÀ THẬT HẾT THUỐC CHỮA MÀ!!! Á Á, ĐỪNG MÀ!!TÓC TÔI!!

*Chỗ nó thì việc đưa nó lên xe là điều khá dễ dàng. Đang định khởi động xe thì mới sực nhớ anh chưa cài dây cho nó. Vừa choài ra túm lấy dây cài thì nó chọt quay mặt ra nên lỡ đặt trên má anh cái hôn nhẹ lướt làm anh bỗng đỏ mặt tía tai liền cài nhanh dây cho nó rồi hoàn yên vị trí.

Nhưng rồi tự nhiên có cái gì đó trong anh lại thúc đẩy anh quay sang ngắm nghía khuôn mặt bánh bao trước mắt. Anh đã từng hứa với bản thân rằng không được khiến người con gái này phải gặp rắc rối bằng cách không được có bất kì thứ tình cảm nào với nó ngoài tình bạn nhưng từ khi quen nó, thân với nó với tư cách là người bạn thì càng ngày anh càng gần gũi hơn và rồi việc này sinh tình cảm là đương nhiên nhưng tại sao nó lại thổ lộ tình cảm với anh. Anh không muốn có thêm một Tổ Vi thứ 2.(cho phép mình nói nha: Cuối năm anh học lớp 9, tình yêu anh giành cho Tổ Vi đã rất nhiều nhưng một ngày khi anh nhận được một lá thư nói nếu anh không tránh xa Tổ Vi, người chưa từng có hôn ước với anh đó sẽ sống không bằng chết. Tưởng đó không phải thật, anh bỏ ngoài tai nhưng tới khi trong cùng một ngày nhà Tổ Vi đột nhiên phá sản, bà ngoại cô ấy bỗng nhiên bị tai nạn qua đời. Tới trường thì luôn bị ần hiếp, đánh đập. Và chẳng có lí do gì mà nhà trường đuổi họcTổ Vi. Lúc đó cô ấy thực sự rất đau lòng, suốt ngày khóc. Và rồi Tổ Vi phải theo ba mẹ ra nước ngoài lập lại sự nghiệp. Lúc đó, anh lại nhận một lá thư: đó chỉ là cnh cáo , tốt hơn là cậu đừng bao giờ nảy sinh tình cảm với người mà mình chưa từng có hôn ước. Nếu không thì cậu biết hậu quả rồi đấy. Từ đó anh chưa dám yêu ai và cũng chưa để ai yêu anh. Nhưng với Lưu Thiên Ân thì khác, anh đã dùng đũa chọc cách đuổi nó đi nhưng nó vẫn ở lại và do Tử Linh xin cho nên mới như vậy)

Quay lại chủ đề chính:

Anh ngắm nhìn nó mãi không thấy chán, đôi môi ấy lúc trước còn hay gọi Phong Phong,đôi mắt ấy lúc trước cũng hay chớp chớp mỗi khi nó nhờ anh việc gì đó, khuôn mặt ấy lúc trước thường phùng má tròn mắt làm anh cười nhưng bây giờ chính anh lại là người phá hỏng chuyện đó. Rồi bỗng nhiên anh lại nói ra suy nghĩ của lòng mình:

-Thiên Ân, anh yêu em mất rồi thì phải làm sao đây?

Haizz bỏ đi, về nhà đã

Đang trên đường về thì anh thấy nó lấy tay ôm lấy hai vai và nói mớ:

-Lạnh lạnh.....lạnh quá!

-Ai bảo ăn mặc lộ liễu , bảo khoác áo vào thì không còn kêu lạnh hả?

(Trời,thời tiết mùa thu thế mà, với cả xem đồng hồ hộ tui cái, 11h30' rồi đó. Đã thế, anh à, tâm lí chút đi , đóng cửa sổ xe vào)

Anh liền dừng xe lấy áo mình đắp lên cho nó rồi lại đi tiếp.

Về tới nhà, Thế Anh kêu trời kêu đất thấy anh về thì liền phàn nàn:

-Sao giờ mới về tới, cô em họ của ông hành tôi quá đấy! Chả hiểu tại sao tao lại đi thích con nhỏ này nhỉ?

-Hừ? Nói cái gì, mày thích em tao?

-À, không, tao về phòng ngủ đây!

Anh chỉ biết lắc đầu, anh biết mà, biết chuyện này từ lâu rồi, chẳng cần phải giấu.

Anh quay lại xe thấy nó đang ngủ nên không nỡ đánh thức nó dậy bèn bế nó về phòng.

Ánh đèn phòng vừa được bật nó liền dụi đầu vào người anh làm anh đỏ mặt như trái ổi. Đặt nó xuống giường rồi đắp mền, toan rồi đi thì nó níu vạt áo anh và nói mớ:

-Phong à, tại sao bây giờ cậu mới chịu quan tâm mình vậy??

Anh bất ngờ quay lại, tưởng nó tỉnh ai ngờ chỉ là mơ nên nó nói linh tinh. Nhưng anh không quan trọng, anh vẫn sẽ trả lời câu hỏi này của nó:

-Nếu tôi nói...tôi vẫn luôn quan tâm cậu mọi lúc thì cậu.....có tin không?!

Nói rồi anh bỏ tay nó ra rồi quay về phòng.

Phải làm sao khi tôi đã yêu cậu thật rồi Ân à? Nhưng chuyện lá thư huyền bí đó....và hôn ước, Tổ Vi?Không, tôi tuyệt đối không thể yêu cậu, tuyệt đối?!!!!

----end chap10

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Khờ quá

Sáng hôm sau:

Khi cả ba người nó , anh và Thế Anh đã thức dậy từ sớm để chuẩn bị đi học thì Từ Linh vừa mới ngủ dậy sau trận hành hạ Thế Anh tối hôm qua.Đang ngồi tại phòng ăn,Từ Linh vừa đi xuống vừa xoa thái dương nói:

-aizz,nhức đầu quá!! Này mấy người, hôm nay thầy bảo nghỉ, thầy có việc bận!

Thế Anh đứng dậy bước tới xoa đầu cô nói:

-việc gì?

Chả hiểu sao mà cô nói ra câu khiến tụi nó thật khó đỡ,chắc tại uống nhiều quá hôm qua nên giờ thế này đây:

-Thầy đi dè

Tụi nó đồng thanh:

-HAAAA???!

-Ý lộn, đầu hơi nhức nên nói nhầm. Thầy cho vợ thầy đi dè, nghe lớp trưởng gọi bảo thế! Ahihi!!

Nó đứng dậy bước ra phòng khách nói:

-tốt, đi xem tivi cái đã!

Thấy mọi người đứng dậy hết, anh cũng đứng dậy ra phòng khách.Cả bọn đang xem phim vui vẻ thì chợt trong tivi có đoạn diễn :

*Diễn viên trong tivi:

DV nữ: Tại sao anh cứ mãi làm em bị tổn thương rồi giờ lại đem tới cho em những điều như thể anh từ trước tới giờ luôn quan tâm em vậy?

DV nam: anh ...anh xin lỗi, nhưng anh yêu em mất rồi!

DV nữ: kể từ lúc em biết anh chưa có tình cảm đặc biệt gì với em thì thứ tình cảm đó em đã vứt bỏ nó rồi. Xin anh,đừng làm tổn thương em xong lại nói yêu em nữa, emm đã mệt lắm rồi!

DV nam: tin anh đi, lần này không phải là đùa giỡn, là thật đấy!

DV nữ: em..không thể.

Nghe tới đây tim nó bỗng đập nhanh hơn liền định với lấy điều khiển để chuyển kênh nhưng đúng lúc đó Phong cũng với lấy. Hai người tay chạm tay. Thật ra khi này anh xem cũng cảm thấy khó chịu trong lòng như kiểu bị ai đó bắt quả tang suy nghĩ trong anh vậy. Tim nó giờ còn đập nhanh hơn khi này, không biết mình phải làm gì nên nó chạy một mạch lên phòng. Từ Linh và Thế Anh thấy vậy thì quay ra hỏi:

-Sao vậy?

-Không ..có gì! Anh cũng về phòng đây!

Nói rồi anh về phòng. Chỉ còn hai người họ, đồng thanh:

-Phim hay mà về phòng chi vậy?!

-Sao bắt chước người khác!-Cô bực mình.

-Ai trước hả?

-Cậu!

-Sao ?!

-Đồ Điên!!!

-Nói ai hả?

Nói rồi Thế Anh ghé sát mặt mình với cô:

-c..ậu...muốn..làm gì!?

-Sao hả nói lại câu khi nãy thử xem?!

-Không !!!

Từ Linh đẩy Thế Anh ra rồi bỏ chạy. Mặt cô bắt đầu đỏ như gấc. Thế Anh há dạ cười lăn lóc trên ghế sofa .

---ta là dài phân cách-----

11h đêm:

Phòng nó:

-aizz, đói quá! Xuống bếp coi thử!

Nó rón rén mở cửa ra lần theo thành cầu thang mà đi bởi mọi ng giờ này cũng đã đi ngủ hết rồi , nó không muốn quấy rầy nên không bật điện nhà. Với cả, nó mắc chứng hay tưởng tượng ra những thứ linh tinh dọa mình.

Đang lục tìm đồ ăn trong tủ lạnh thì bỗng nhiên có tay ai đó đặt lên vai nó, tưởng ma nên nó cứ ú ớ không thành câu rồi xoay người bỏ chạy. Ai ngờ , vừa xoay người thì nó bị trượt phải thứ gì đó tron tron làm nó ngã toạch một cái:

-A!

Chân của nó đập vào cái gì đó cứng cứng rồi nó cảm nhận được hình như ai đó đang ôm mình, toan hét lên thì nó bị ai đó bịt mồm:

-Đừng, là tôi,Phong đây! Cậu đừng hét!

Biết là Phong nên nó thôi không hét mà nói nhỏ:

-Cậu làm gì ở đây??

-Tôi đói nên xuống bếp, thì thấy bóng người cậu ,định hỏi ai ngờ...

-Tôi cũng..thế!

Nó cuối cùng cũng đỡ sợ nhưng gì thế này!?Phong đang làm gì vậy. Nó áp ứng:

-ờ...ùm..cậu...c...ó...thể đứng dậy và đừng gần thế này được không?

-À, được. Xin lỗi!

Nói rồi cả hai người đều đứng dậy :

-Cậu không sao chứ?-nó

-không sao.

Dưới màn đêm tối nó không thể nhìn thấy gì nên nó lại vấp vào chân ghế may mà phong kéo lại nếu không chắc nó thảm khốc lắm!Nhưng lần này khác là nó nằm đè lên anh , cả hai ngã xuống nền. Khoảng cách giữa hai người rất gần nhau. Ánh trăng xen qua ô cửa chiếu vào khuôn mặt anh làm nó có thể nhìn rõ khuôn mặt ấy nhất có. Hai trái tim bắt đầu bị lỗi nhịp vì đối phương. Ánh mắt nó chột nhìn xuống đôi môi kia và rồi ý nghĩ cứ thúc đẩy nó chạm tới đôi môi ấy. 5cm...2cm.

-Dừng lại.

Anh vừa nói vừa ngoảnh mặt ra chỗ khác, nó chột khựng lại trước câu nói và hành động của anh.Nó lấy răng cắn vào môi mình rồi tự đứng dậy xoay người đi nói:

-Xin lỗi,mình khờ quá!!

Nó nở nụ cười chua xót tự an ủi chính mình rồi bỏ về phòng.

Giờ nó vẫn chưa thấy được nhưng khi nãy anh cảm nhận được có giọt nước rơi xuống trán anh ngay sau khi anh nói " Dừng lại " .

-ừ, cậukhờ quá,khờ khi vẫn cứ roi nước mắt vì tôi.....chứ.... không phải chuyện đó.

*Mây điên rồi, cái ý nghĩ nông cạn khi mây hôn cậu ấy là không thể!!! Thấy không, đáp lại chỉ là sự vô cảm đó . Vậy mà mây còn tưởng cái quan tâm ngày hôm qua đó...đó là khi cậu ấy đã có tình cảm với mây!! Lưu Thiên Ân,mây đừng nên có ý nghĩ nào đại dốt nữa. Sẽ không có được gì đâu! Cậu ta còn hai người con gái kia và nhất là Tố Vi. Cậu ấy yêu Tố Vi nhiều tới nhường nào, hiểu cô ấy tới bao nhiêu mây còn chưa rõ sao?! Còn mây thì một chút cũng không bằng cô ấy.*Nó khóc to hơn khi càng nghĩ vậy.

*Tôi yêu em nên càng không thể để em yêu tôi,gần gũi quá với tôi bởi tôi sợ..sợ em không được an toàn .*anh

-----end chap11-----•

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nói ra rồi giờ lại rút lại sao?

Sau ngày nghỉ, tụi nó và bọn anh bắt đầu đi học trở lại. Suốt dọc đường nó không nói câu gì chỉ lúi thủ đi sau anh,nó ngại khi nhắc tới chuyện hôm qua, sợ khi nói chuyện với anh, buồn khi anh thật ra cũng chẳng phải yêu thích gì nó.Còn Từ Linh và Thế Anh vẫn vậy, hay cãi nhau mà:

-Này!!!!Cái tên đáng ghét kia!!Bảo ai già ế chồng hả???!!! Đứng lại!!!

-Hahaha !!!

Vừa quát Từ Linh vừa chạy đuổi theo Thế Anh đang cười hả hê kia tới trường để bắt sống. Vậy là còn có nó và anh đi bộ tới trường.

Đi được vài bước , anh cuối cùng cũng không thể chịu nổi hoàn cảnh thế này nữa. Dù không muốn nhưng anh vẫn phải làm. Nó từ khi ra khỏi nhà đã cúi đầu mà lèo đèo theo anh. Dừng đột ngột như vậy khiến nó không để ý mà đâm đầu vào lưng anh luôn:

-Á!!-nó ôm đầu .

Anh quay lại toan hỏi nó có sao không nhưng anh phải dứt khoát nên dường như không thêm quan tâm tới việc đó mà nói:

-Cậu...Hãy dừng ngay thứ tình cảm kia đi!!

Anh cố lớn tiếng để trấn tĩnh chính mình rồi chờ đợi câu trả lời của nó. Cứ tưởng nó sẽ khóc mà bỏ chạy hay hỏi nguyên nhân tại sao như bao cô gái khác nhưng sự thật khiến anh không ngờ, nó chỉ đáp vắn vện có một từ :

-ờ,ừm

-Vậy...ta sẽ là bạn.

Nó khẽ nhếch môi , khuôn mặt không thay đổi là mấy:

-sẽ là bạn.

-Đi thôi, sắp muộn học rồi!

Nói xong, anh vô tình không để ý mà nắm tay kéo nó đi, bất chợt nó vùng tay ra :

-Chỉ là bạn,đừng khiến người khác hiểu nhầm thêm!

Nó bắt đầu đi nhanh hơn để che giấu đôi mắt đang đẫm lệ.

Cậu nghĩ mình làm được việc này sao? Hai năm tuy ít với cậu nhưng cũng đủ để thứ tình cảm nam nữ lớn dần trong mình. Minh...minh không thể bỏ thứ tình cảm đó cậu biết không?!!! Cậu luôn vậy. Không chịu hiểu mình một lần mà!!

Tới lớp nó vội lau nước mắt không muốn ai phát hiện nó đã khóc nhưng hốc mắt nó cũng quá đỏ rồi.Vừa vào tới nó lại va phải một bạn nữ:

-Á,xin lỗi.-nó vội xin lỗi .

-Không sao.

Khi ngẩng mặt lên thì nó chợt ngạc nhiên. Là Tổ Vi, cô ấy sao lại ở đây.

-Thiên Ân? Cậu cũng học chung lớp với Phong sao?mình giờ cũng học lớp này nà.

-à,ừ. Cậu ngồi đâu.

Tổ Vi khoác vai nó đi vào trong như kiểu nó thân với cô ấy lắm không bằng. Vừa nói vừa chỉ cho nó:

-kìa.chỗ đó.

-Chỗ ..chỗ cạnh phong sao?

-ừ,chuẩn rồi.

-nhưng..

-có người ngồi rồi đúng không? Không sao, Cô ấy nhường chỗ mình rồi!

Nó chỉ "à" một tiếng rồi về chỗ.Tổ Vi thì vui vẻ tới chỗ phong ngồi.

Hạ lan Hồ đắc chí ngồi chỗ khác bởi cô lại lập thêm âm mưu mới.

không ngờ mây đã quay lại, được thôi. Có thêm đứa mềm yếu nhất như thỏ để trở lại thì tao cũng không ngại mà biến mây trở lại sự dằn vặt đau khổ như trước đâu

Vừa lúc, phong đi vào, tự dưng thấy Tổ Vi ngồi chỗ mình, anh ngạc nhiên hỏi:

-Sao em ở đây, sao lại ngồi chỗ này?

Tổ Vi cười nhẹ khiến bao nhiêu đứa con trai trong lớp đều sụp đồ hết(từ Phong và Thế Anh, bởi quen rồi):

-em đi học ở đây, cậu em là hiệu trưởng của trường nên em xin vào cùng lớp với anh luôn! Còn chỗ ý hả,Lan Hồ cho em ngồi rồi!

Thế cũng được, đỡ phải ngồi với cô ta, anh thờ dài rồi ngồi xuống bắt đầu vào buổi học.

Trong giờ , Trì An bỗng nhét cho nó mẫu giấy.

Nó chẳng hiểu gì sất, tự nhiên đưa cho nó cái này. Mở ra chứ còn gì nữa, dù gì cũng là tiết Anh-môn mà nó giót đặc, nó từ bé cũng chẳng thiết tha gì môn này luôn. Với cả , đây không phải môn chính của khối nữa.

Trong đó viết:

"lúc về lên sân thượng của trường nha, mình có chuyện muốn nói"

Nó ghét nhất là kiểu úp úp mở mở thế này, có gì thì nói thẳng ra bày đặt cho phiền phức.

Nó không thèm viết trả lại mà quay sang cậu ta hỏi nhỏ:

-Có gì vui sao?

Cậu chỉ biết gật đầu cười, khuôn mặt sớm đã đỏ chót.

Đỏ mặt?? Cứ như con gái , chẳng thể hiểu nổi cái tên hay bèo nhèo thích trêu cây rồi tụt xuống làm quen này luôn

Lúc về :

Từ Linh: Ân à, về nhanh nào!

Nó thần nhiên trả lời:

-Trì An tìm tờ chút việc, về đi.

-Ồ- cô ừ rũ bỏ đi cũng với anh, tổ vi và thế anh.

Tới sân Thượng nó đã thấy Trì An đứng đó , xung quanh còn treo đầy các dải lụa có chữ"I LOVE YOU".

Nó đơ người nói không thành câu:

-Tri...Tri An?! Cậu...làm gì vậy?

Cậu ta không trả lời nó mà cầm bó hoa hướng dương bước đến và nói:

-Thiên Ân, làm bạn gái anh nhé!

Quý gì thế này, bằng tuổi mà xưng anh với nó, thấy ớn lạnh sống lưng quá!

1phút...2phút...5phút...tim cậu ta cứ đập thình thịch chờ đợi câu trả lời của nó.

Chợt thấy nó cúi thấp đầu rồi tiếng nấc kêu lên làm cậu có chút lo lắng. Rồi bỗng nó ôm chầm lấy cậu mà khóc to hơn.

Sở dĩ nó khóc là vì những thứ này khiến nó nhớ tới hơn 1 năm về trước. Nó đã yêu Phong và quyết định tỏ tình với anh mặc dù việc tỏ tình này không phải từ con gái,thường là từ con trai hơn. Và ngày hôm đó nó cũng làm như Tri An hôm nay nhưng:

-Thành Phong, mình yêu cậu, làm bạn trai mình nhé!

Nó cười ngượng, khuôn mặt thoáng chốc đã đỏ ửng. Không biết Phong có nhận lời? Cậu ấy cũng yêu nó chẳng?

Trong giây phút quan trọng đó, nó thật sự rất nóng lòng được biết câu trả lời này của Phong , nhưng cậu ấy thật khiến nó thất vọng:

-Xin lỗi, tôi và cậu chỉ là bạn bè bình thường không hơn không kém. Và tôi cũng chưa từng yêu cậu dù là một chút vậy nên từ giờ cậu hãy bỏ ý định này đi.Người tôi yêu chỉ duy nhất có Tố Vi thôi. Với cả từ trước tới giờ tôi chưa từng nghĩ và có thể sau này tôi cũng không nghĩ mình sẽ yêu cậu cả.

Phong nói một tràng rồi quay lưng bỏ đi để lại trong nó những mũi kim đâm thấu trái tim và sẽ chẳng bao giờ có thể lấy chúng ra được.

Nó hét lên sau lưng anh:

-Vậy tại sao cậu quan tâm mình như thể cậu có tình cảm với mình chứ????!!

-Chỉ là...tôi thương hại cậu.

Nó không biết làm gì hơn ngoài khóc thật nhiều lúc đó. Cả người nó từ từ khụy xuống đất mà khóc lóc. Và kể từ thời khắc đó cũng chính là lúc nó tự dần thân mình vào thứ tình yêu đơn phương ngổ ngàng này.

Trở. Về thực tại:

Tri An lo lắng vỗ nhẹ lưng nó mà nói:

-Cậu sao vậy?

Nó từ từ nín rồi đẩy cậu ta ra :

-Tri An, tôi...tôi không thích cậu.

Cậu ta có chút hụt hẫng vì cậu đã quá hi vọng về chuyện tỏ tình này nhưng vẫn cố nói:

-Không sao, mình cho cậu thời gian. Giờ đừng quyết định vội.

Nó lưỡng lự gật đầu, vì không muốn cậu ta đau lòng giống như nó lúc trước nên:

-Tặng mình hoa hướng dương nhé, mình thích nó.

-hoa này để tặng cậu mà.

Tri An cười rồi đưa cho nó . Nó muốn tự về nên không cần Tri An đưa về. Trên đường về nhà, nó đã khóc, thậm chí còn khóc nhiều hơn khi nãy. Sao vậy, Thành Phong không xứng để nó rơi lệ nhưng nó không thể làm chủ được.

Vừa bước vào nhà, thế Anh và Thành Phong đang đọc sách, Từ Linh vừa từ bếp ra thấy khuôn mặt nó thật tiêu tụy, hốc mắt đã sưng húp lên. Cô lo lắng chạy tới:

-Cậu sao vậy, không được khỏe sao?

Nó chỉ biết cười trừ:

-hi ,không sao đâu mà.

Lúc này cô mới để ý trên tay nó còn có một bó hoa. Là hoa hướng dương thì phải, loại hoa nó thích nhất.

-Hoa này,ở đâu vậy?

Thế Anh và Thành Phong giờ mới ngẩng mặt lên nhìn. Đập vào mắt Phong là bó hoa trên tay nó, đôi lông mày đang giãn ra bỗng nhúu lại vì có cảm giác khó chịu trong lòng.

Nó vừa trả lời Từ Linh vừa hướng mắt nhìn anh:

-Sao hả, đẹp không? Tri An tặng đấy!

Thế Anh nháy vào:

-Sao tự nhiên lại tặng cậu, việc gì đấy. Hồi nãy thấy cậu bảo có hẹn với cậu ta. A! Tò tình hả?

Phong nghe hai chữ tỏ tình bỗng tim mình như nghẹt lại rồi cố gắng lắng nghe .

-Ừ.

Câu nói được chính nó thốt ra khiến anh thực rất giận. Trang sách còn đang định giờ thì bị bàn tay anh vò nát.

Thế Anh hỏi tiếp:

-Thế,ý cậu sao?

-Minh..aaaá!

Chưa nói kịp thì nó đã bị anh xiết chặt cổ tay kéo đi lên sân thượng làm hai người kia khó hiểu nhưng lại về chỗ cũ với công việc của mình.

Sân Thượng của nhà:

Nó giựt tay ra nói:

-cậu làm gì vậy hả?! Đau tay tôi chết được

Phong lại xiết tay nó kéo lại sát mình rồi dùng ánh mắt đầy lửa giận nói:

-tôi vừa nói xong chuyện lúc sáng thì cậu liền đi tìm đối tượng khác sao ?!

Nó bực mình nói:

-Tai cậu có vấn đề sao? Cậu ta tỏ tình với tôi chứ không phải tôi tìm cậu ta. Với cả chẳng phải cậu nói muốn tôi bỏ ...ư.m.

Chưa kịp nói xong nó đã bị Phong chiếm trọn đôi môi. Nó tròn tròn mắt nhìn anh . Đôi tay đang để trước ngực anh cố gắng đẩy ra nhưng không thể , sức nó không bằng anh . Càng đẩy, anh càng lấy tay ép nó gần anh hơn. Bị anh ép hôn đột ngột như vậy, nó vừa thẹn vừa xấu hổ nhưng rồi lại không kháng cự nữa.

3 phút trôi qua nhưng anh vẫn chưa buông tha nó . Thực sự nó hết đường khí rồi, không thở nổi nữa. Dùng ánh mắt để cầu cứu nhưng anh lại không quan tâm điều đó.Cho tới khi anh cảm thấy nó thực sự sắp ngất đi mới rời ra. Anh vừa buông nó liền thở hồng hộc, cố lấy lại oxi cho bản thân.

-Tôi rút lại lời nói lúc sáng. -Anh nói một cách kiên định.

-Hộc..hộc..HẢ??!

-không cần?

-À, có! Nhưng cậu đã cướp đi First kiss của tôi rồi !Huhu, không biết, bắt đền !!

Nó tự dưng vừa vui vừa nổi chứng liền đánh mấy cái vào ngực anh nhưng bị anh kịp bắt lại :

-muốn thêm cái thứ hai không?!

Nó rút tay lại cúi đầu nói rồi bỏ chạy:

-Không! Còn lâu!

Có ngu mới muốn, cái đầu tiên đã khiến nó sắp ngất, thở hồng hộc rồi còn cái thứ hai nữa chắc nó chết vì hai nụ hôn đầu đời quá.

Chưa kịp tẩu thoát thì nó đã bị Phong kéo lại:

-Chuyện..cậu có nhận lời cậu ta không?

-Hả?O.O

-Còn giả ngây?

-Không..không có....mình không nhận nhưng cậu ta nói cho mình thời gian nên...

-Tôi cảm cậu không được đồng ý!!

-gì hả?O.O

-Cậu chỉ cần nhớ và thực hiện nó thôi!

Lúc này đây thì anh cũng đã biết trái tim anh thực sự giành cho ai rồi. Anh sẽ không đánh mất nó, sẽ bảo vệ nó. Nhưng giờ chưa phải lúc để anh thừa nhận thứ tình yêu này.

Nó ngây ngốc về phòng khóa trái cửa:

-Mây sao thế, có phải mày thấy Phong đã có tình cảm với mày rồi đúng không? Phải, không sai. Cậu ấy còn hôn mày nữa!

Nó nói rồi tự hét lớn trong lòng. Vui ơi là vui.Cuối cùng thì nó cũng đã có chút hi vọng về Phong. Người nó yêu.

-----end chap12-----

Các bạn thấy chap này thế nào z?^o^>o<.

Đón xem chap sau nhé^_*

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Sao phong lại ở đây chứ?!!

Trường học:

Cô giáo: bây giờ cô sẽ thông báo cho các em nhé, lớp ta sẽ chia nhóm để hỗ trợ cho nhau trong việc học tập. Lớp ta có 6 nhóm, mỗi nhóm 6 người.

Nhóm1...

Nhóm2...

Nhóm3...

Nhóm4...

Nhóm5...

Nhóm6: phong, thiên ân, từ linh, thế anh, trì an và tổ vi nhé!

-Dạ!!!-cả lớp đồng thanh.

Được học chung nhóm với phong nó vui lắm, nó mỉm cười quay lại phía bàn của anh nhưng nụ cười đó đã bị dập tắt ngay sau khi :

-Phong phong, em được ở trong nhóm của anh kìa! Thích quá!-Tổ Vi vừa lay lay tay anh vừa nói cười.

-ừ.-Phong khẽ mỉm cười đáp lại.

Thấy Tổ Vi thân thiết với anh như vậy, nó buồn lắm bởi nó chưa một lần nào được như vậy cả. Từ lúc Tổ vi trở về, hi vọng của nó cũng gần như vụt tắt. Mới đây thôi, ngày hôm qua đó đã khiến nó có chút niềm tin rằng Phong sẽ có tình cảm với mình. Nhưng đó là khi không có Tổ Vi bên cạnh phong ,nó mới dám nghĩ vậy. Còn với việc ngược lại thì nó không dám chắc. Nó ích kỉ lắm, chỉ muốn Phong bên cạnh , chỉ muốn phong quan tâm tới một mình nó thôi nhưng nó phải làm gì khi bản thân vẫn biết Phong yêu Tổ Vi, nó chỉ là vật cản đường?!??

Lúc tan học, mọi người đã về hết chỉ còn nó đang loay hoay cắt đồ . Bỗng có bàn tay đập mạnh xuống bàn, ngẩng mặt lên xem hóa ra là Lan Hồ. Nhìn thoáng qua nó cũng đủ hiểu cô ta lại muốn kiểm chuyện gì đây:

-Mày nói tao nghe, tại sao tự dưng con nhỏ Tô Vi lại trở về đây?!

-Tôi không biết.

Nói xong nó toan bỏ đi thì bị cô ta đứng ra chặn lối. Nó nhăn mặt:

-Còn gì nữa hả?!

- Mày nghĩ mày chỉ cần nói không biết là xong sao? Tao không tin, một người hay lẻo đẻo bên cạnh anh Phong như mày mà lại không biết người yêu anh ấy vì sao đột nhiên trở về hả?

-Nực cười,người yêu cậu ta thì liên quan gì tới tôi? Cô ấy muốn về thì về chứ sao?

Cô ta cười đều bước tới gần nó, rồi lấy tay mình sờ lướt trên mặt nó:

- ủa, vậy sao? Tao còn tưởng mày đang phát ghen với con nhỏ Tô Vi đó mà nhỉ? Để tao đoán xem, mayxinh xắn thế này, yêu anh Phong cũng đã gần hai năm nay, vậy mà anh ấy lại cự tuyệt mày! Haizz , thế mà cô người yêu anh ấy lại trở về, rào cản đã tới. Mày luôn đố kị, ghen ghét với con nhỏ đó phải không !?

Nó cố lấy lại bình tĩnh trước khi chưa có ý định tát lên bản mặt kênh kiệu đó của cô ta:

-Cậu đang nói ra suy nghĩ tâm tư trong chính bản thân hả!?

-Mày...

Không thèm nói nữa, nó lách qua người cô ta đi về còn Lan Hồ,cô ta đang tức điên vì nó, từ đằng sau cô ta hét lên:

-sẽ có ngày tao tìm ra điểm yếu và cách trừng trị mày thì lúc đó tao sẽ hành hạ mày sống không bằng chết!! Con nhỏ hống hách!?!

Nó chỉ nhếch môi mà bỏ đi sau những lời nói đầy tương bờ của cô ta. Cho thấy ý nó muốn nói là:" nếu muốn chết thì cứ thử".

Nhưng nó lại không thể bỏ qua được lời nói của Hạ Lan Hồ. Nó thừa nhận,nó đối với Tô Vi có chút ghen tị nhưng nó không ghét cô ấy. Tô Vi là cô gái tốt, cô ấy xứng với Phong về mọi mặt.

Nó về tới nhà thì liền chạy một mạch lên nhà , lao vào nhà tắm, nó muốn quên đi những thứ mà Lan Hồ đã nói. Vừa xong , toan lấy quần áo như mọi khi thì...

-Ý chết, mình quên không mang đồ vào.

Nói rồi nó lấy tạm chiếc khăn tắm quấn vào rồi mở cửa đi ra. Ai ngờ vừa mở , đập vào mắt nó là hình ảnh người con trai đang ngồi trên giường nó đọc sách. Là Phong ? Sao cậu ấy ở đây?. Nghe thấy tiếng " cạch" mở cửa, anh khẽ quay sang thì liền nhìn thấy nó trong bộ dạng mê mẩn này.

-Aaaa!..

Nó hét lên rồi quay lại đóng sầm cửa không dám đi ra. Anh áp ứng:

-Xin..xin..lỗi!

-CẬU ĐI RA NGOÀI ĐI!!

-Xin..lỗi.mà , tôi không nghĩ cậu tắm vào giờ này!

-ĐI RA NGOÀI!!

-Xin lỗi, nhưng cậu mặc quần áo vào đi, tôi có chuyện muốn hỏi cậu!

-CẬU MÀ Ở ĐÓ TÔI MỚI LÀ NGƯỜI KHÔNG THỂ RA NGOÀI ĐÂY NÀY!?

-sao....sao vậy!?

-TÔI KHÔNG CÓ MANG QUẦN ÁO VÀO TRONG, TÔI CẦN RA LẤY GẤP CẬU ĐÃ HIỂU CHƯA?

Nó gất lên rồi lăm bầm nói xấu anh

Đứng là đồ biến thái, để người khác nói hăng ra mới chịu hiểu

-à, xin L.ỗi!

-đừng ở đó mà xin lỗi, cậu ra ngoài đợi tôi chút rồi hăng vào!!*giọng nó bắt đầu dịu đi*

-rồi, tôi ...tôi ra.

Nói rồi anh gấp gấp bỏ ra ngoài, nó bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm đi ra lấy quần áo rồi vào thay.

5p sau:

-cậu vào được rồi.-Nó từ trong phòng nói vọng ra.

Phong từ từ bước vào,khi nhìn thấy Phong, mặt nó bỗng đỏ lên vì ngại chuyện lúc nãy.

-Có chuyện gì vậy?

-Cũng không có gì, ngày mai sẽ học nhóm tại nhà . Tổ Vi và Trì An tôi đã gọi rồi. Còn cậu, bạn không?

Nó cười nhẹ nói:

-Không có, mình rảnh.

Chỉ có thể, phong liền đi ra,nó vội vàng hỏi:

-Phong à.....mìnhcòn cơ hội không?

Anh chợt khựng lại và tiến tới gần nó. Dí sát mặt lại nó rồi nói:

-Còn thì sao mà...không còn thì sao?

-à..h.ả?

Chưa kịp để nó nói tiếp , anh liền hôn lên trán nó rồi quay lưng bỏ đi.Đầu nó bây giờ đang bị rất nhiều dấu hỏi chấm bao quanh.

Nó khó hiểu:

-Là....là sao?!

-----end chap 13-----

chap này đáng lẽ dài hơn nhưng do trong quá trình đăng mk sơ ý xóa nhầm đoạn đầu nên k hay lắm. Sorry nha!@

@

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Vết thương ở chân- sao cậu biết?!

Đúng như dự định 6 người Nó, anh , từ linh, thế anh , trì an, tổ vi đã hội tụ đầy đủ. Và thời khắc huy hoàng đã tới. Đứa nào đứa nấy bắt đầu tranh luận đòi chỗ:

-Thế Anh, chỗ của tôi mà!-Từ linh.

-Có ghi tên cậu à!

-Em ngồi cạnh anh nhé Phong?!-Tổ vi vừa cầm tay anh vừa nũng nịu lay lay tay.

Anh nhăn mày khẽ liếc sang nó thì bất gặp ánh mắt thất vọng của nó. Thấy

khó chịu trong lòng nên nó đã cố lảng sang chỗ khác :

-Tri An, cậu ngồi đây đi!

-cạnh cậu nha!

-Còn hỏi nữa.

20p trôi qua...yên tĩnh~~

30p trôi qua... yên tĩnh~~

-aizz, nghỉ chút đã.-Tử linh uốn éo người kêu ca.

Nó thấy vậy liền hỏi mọi người:

-Uống gì không? Hay nước cam nhé!

Tổ vi quay sang phong hỏi:

-Anh, uống nước cam không? Em đi pha cho anh?

Phong vẫn nhìn vào quyển sách nói "ừ "một tiếng. Tổ vi nghe vậy liền kéo nó đi xuống nhà trong khi còn chưa hỏi ý kiến ba người kia. Họ đơ toàn tập luôn.

Trong lúc đang pha nước bỗng nhiên Tổ Vi làm rơi cốc xuống nền nhà , và lại đây là cốc thủy tinh nên..

Choang

Nghe thấy tiếng kêu lớn ở dưới nhà 4 người tử linh, anh, thế anh và tri an liền hốt hải chạy xuống. Vừa tới bếp thì nhìn thấy cả một mớ hỗn độn, xung quay hai cô gái trước mắt là những mảnh thủy tinh , chỉ cần nhúc nhích là có thể bị thương . Phong vội vàng nói:

-Hai người đứng yên đi.Tử linh?

-Dạ?!

-Em mau đi lấy hót rác và chổi tới đây!

-À , dạ.

2p sau:

-Em quét hết mấy thứ đó lại một chỗ đi, khéo làm họ bị thương !

Tử Linh bước tới chỗ bọn nó quét mới được một chút thì ai ngờ Tổ Vi không biết từ lúc nào đã bị mảnh thủy tinh cửa vào tay chảy máu. Anh sốt sắng bước từ từ tới chỗ Tổ vi rồi nắm tay cô kéo đi để bôi thuốc. Nhìn họ như vậy, tìm nó bỗng chốc nhói lên như kiểu bị kim châm vậy, rất khó chịu.

Tử linh cuối cùng đã quét xong nhưng lạ là cô cứ quét còn nó thì cứ đứng yên một chỗ . Thấy sắc mặt nó tái nhợt đi , tri an toan bước tới hỏi thì bị nó xua đẩy :

-Cậu đừng tới đây, các cậu xong rồi thì lên phòng học tiếp đi. Chút mình lên sau.

-Nhìn sắc mặt cậu nhợt đi lắm,có sao không?-Tri An cố nói hết.

-Không sao.

Thế Anh thấy vậy liền chọc:

-Thôi đi ông, lên làm bài, người ta vì hoảng sợ nên mới thế chứ có sao đâu.

Lúc này khi mọi người đã lên phòng hết, nó mới dám thở ra hơi, đôi lông mày khẽ nhíu lại, chân đột nhiên khụy xuống bên trái. Nó nhẹ nhàng nhấc chân trái lên, trong lòng không hết kêu than:

Á, đau quá! Cậu... vô tâm lắm, cậu..cậu vốn vẫn chưa thay đổi....Phong à

Máu bắt đầu từ lòng bàn chân nó loang ra dưới sàn. Nó lấy răng cắn chặt vào môi cho đỡ đau rồi vào trong bếp lấy bông băng , tìm mãi mới thấy đôi dép lê trong nhà mà đi vào để che đi vết thương đang rỉ máu . Trước khi lên học tiếp nó cũng không quên lau chỗ vết máu loang ra dưới sàn khi này.Tay khẽ bám vào thành cầu thang đi lên. Vừa tới cửa phòng, nó lấy hết sức cố đi bằng hai chân bước vào thật nhuần nhuyễn tránh để mọi người nghi ngờ. Tử linh thấy nó là lạ sao ấy, tự dưng đi dép trong nhà?Tử trước tới giờ bọn nó vẫn không mang dép mà. Ngay cả mấy đôi dép đi trong nhà cũng vứt xó, thế

mà hôm nay nó lại mang vào:

-Ê, thiên ân, cậu hôm nay lại thích đi dép trong nhà sao?

Anh và Thế Anh cũng hơi khó hiểu quay qua nhìn nó.

Biết sao được, nó cố cười trừ mà nói:

-Hihi, tại mình thích thôi.

Nói rồi nó cắn môi cố tỏ ra bình thản đi về chỗ ngồi xuống nhưng có vẻ nó cảm nhận được máu vẫn đang tiếp tục chảy ra, vết thương dưới chân đang ngày càng đau. Phong lúc này mới ngẩng mặt lên, chợt quay qua nhìn nó, đang ngồi học mà trông nó chảy nhiều mồ hôi vậy, mặt cũng nhợt nhạt nữa? Thời tiết hôm nay cũng đâu có nóng, trong phòng có điều hòa nữa mà? Chẳng lẽ..Thiên Ân bệnh sao?

Anh chợt lên tiếng :

-hôm nay học tới đây thôi, mọi người về đi!

-Ồ, nhưng mới học tròn tiếng thôi mà!-thế anh và tử linh kêu ca.

Tổ vi và Trì an buồn bã gấp sách lại đi về. Cũng đúng thôi, nhà họ mà. Nhưng Tổ Vi lại rất muốn ở lại với phong, trì an lại muốn ở cạnh nó cơ.

Sau khi đợi mọi người ra hết, chỉ còn nó và anh. Chợt có chiếc khăn tay đặt trước mặt nó, trông rất quen, hình như là của.....

-Lau mồ hôi đi.*Phải, là Phong, chiếc khăn này là của anh*

-À, cảm ơn.

-Khoan đã.

-Á..

Nói rồi nó đứng dậy đi ra nhưng bất ngờ lại bị Phong kéo giật lại. Do mất đà bởi một chân đang bị thương nên nó đứng không vững rồi ngã vào lòng anh. Có lẽ là theo phản xạ nên tay anh vòng qua eo nó mà ôm lấy. Trời ạ, mờ ám quá!

Vừa ngồi trên đùi vừa bị anh ôm như vậy, nó ngại tới mức ngượng chín mặt, không biết chui xuống đâu cho đỡ xấu hổ. Khi dần lấy lại ý thức, nó đẩy anh ra bỏ chạy nhưng lại đụng tới vết thương nên một lần nữa ngã xuống sàn.

-Á! Đau...

Anh vội vàng ngồi xuống chỗ nó nói:

-Sao vậy, đau ở đâu?

-Không...không có.

Anh khẽ nhíu mày nghi ngờ nhìn nó chạy về phòng.

Phòng nó:

-Đau quá, hà...máu lan ra hết bông băng rồi làm sao đây? Phải xuống dưới nhà nữa. Phong đáng ghét, hại mình thế này đây!!

Nó vừa xột xa cho cái chân vừa chửi anh rồi bước xuống nhà lấy đồ.

May là mọi người đã ở phòng mình hết rồi nếu không nó không biết giấu kiểu gì nữa. Đang định bước lên bậc thang thì Phong không biết từ đâu đi ra trước mặt nó, anh xỏ tay vào túi tựa người vào thành cầu thang mà nói:

-Làm gì mà thập thò vậy?

Nó vội vàng giấu bông băng ra sau rồi cười trừ:

-aha, thập thò gì chứ?!

Anh nhăn mày :

- lấy bông băng làm gì?

-Sao...cậu biết! A, nghịch, ừ nghịch thôi!

-Cậu đùa sao?!

Anh bước xuống gần nó rồi bế thốc nó lên.

-Aaaa. Làm gì vậy , thả tôi xuống!!!!

Nghe thấy tiếng hét của nó, thể anh và tử linh giật mình chạy ra thì thấy cảnh tình cảm này liền há hốc mồm:

-Hai...người...đang..đang..làm gì thế?

Nó ngại ngần dúi đầu vào ngực anh xấu hổ, còn anh thì bình thản nói:

-Hai người xuống lau mấy vết máu dưới nhà đi!

Máu?! Của mình sao nó nghĩ.

O.O

Chưa kịp để hai người kia thích ứng thì anh đã đưa nó về phòng. Khóa cửa lại anh bước tới giường nó, đặt xuống và nói:

-Ra nông nỗi này rồi còn giấu, nhờ nhiễm trùng thì sao?!

-Không...không đâu! Tôi có băng ngay sau đó rồi!

-Sau đó???

-ừm...sau cái lúc cậu lo lắng cho tớ vì á?!

Anh chỉ thốt ra câu "ngốc nặng" rồi thờ dài cúi xuống đưa tay nhắc chân nó để lên đùi mình. Bàn tay anh nhẹ nhàng gỡ chiếc bông băng dẫm máu ra rồi từ rửa bằng nước oxi già . Nó nhẩn máy , tay còn bám lên vai anh mà bóp chặt mỗi khi đau làm anh còn vất vả hơn nó khi thay bông băng cho người khác luôn.

Xong xuôi anh thờ dài rồi cốc đầu nó nói:

-lần sau đừng như vậy nữa, giấu làm gì chứ?!

Nó phồng má trợn mắt cãi lại:

-tôi thích! Cậu cảm được sao??!Đồ vô tâm!

-Ai vô tâm!

-Cậu chứ ai?

-Vô tâm mà làm những chuyện khi này giúp cậu sao?

Nó ngập ngừng một lúc rồi nói:

-Giả tạo.

Anh chỉ còn cách đứng dậy bỏ đi trước khi mình còn chưa bị cô gái ngốc này đang yên đang lành nói anh có những tật xấu vốn không có.

-Cậu cảm ơn còn không nói . Thua cậu thật.

-_-+

-Hừ, cảm ơn.

Anh khẽ nở nụ cười rồi đi ra ngoài. Nó thì chợt có cảm giác hạnh phúc len lỏi đầu đây.

-----end chap 14---*--

chap này coi như trả cho mọi người vì chap trước không được hoàn chỉnh ạ.^o^

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Có gì tiếc ?

****Chap này và chap sau sẽ hơi thiên về Tử Linh Và Thế Anh nhé****

Một buổi sáng trong lành khiến con người ta có cảm giác thật dễ chịu. Nhưng với nó, thời tiết này có gì hay ho, nó đang lặn độn với vết thương ở chân đây này. Đẹp mấy thì trong tình trạng này thì nó k có hứng.

Cả ngày nay nó chán nản ngồi im trong phòng bởi sợ vết thương ngày càng nặng hơn.

Haizz! Nhưng sao có thể chứ, nó ngứa ngáy chân tay quá rồi. Tử linh và Thế Anh không biết đi đâu từ sớm, còn Phong thì chẳng biết đi đâu nữa, cậu ấy lúc nào cũng không nói không rằng cho ai biết cả. Bất chấp tất cả, nó bắt đầu rời phòng đi xuống dưới nhà. Từng bước đi tập tễnh khiến nó thật khó chịu. Đang đi thì không biết từ đâu chui ra có vỏ chuối nằm dưới sàn nhà, mắt nó cứ ghéch lên nên không để ý và thế là...

TOẠCH.

-ỒI!!

Không có thông báo trước, mông nó tự hạ cánh dưới nền nhà cứng ngắt.

1s

2s

3s

....

10s sau.

Tiếng hét inh ỏi "dễ nghe" của nó vang lên khiến lũ chim bên ngoài cửa sổ bay loạn xạ:

-AAAAAAA!! QUÝ GÌ THẾ NÀY?! MÔNG MÌNH.....AAAA!! ĐAU...hic..đau quá!! Mấy người kia sao không dọn đi chứ?!

Lúc này cánh cửa chính được mở ra. Không ai khác chính là Phong , anh vừa đi tập thể dục về. Mồ hôi đã thấm ướt hết áo, vừa đi anh vừa bịt tai lại nói:

-Làm gì mà hét...

Anh bỗng cười phá lên khi thấy bộ dạng thảm hại của nó.

-Cười gì mà cười, không thấy người ta đang đau đớn thế nào sao?

Anh nín cười rồi thờ dãi bước tới chỗ nó đỡ nó ngồi lên ghế thì bị nó xua đuổi :

-đừng ngồi ghế này, ngồi ghế kia đi!

Nó vừa nói vừa chỉ ra chỗ ghế sa-lon êm ái. Lòng thì chửi thầm "người đâu mà không tâm lý gì hết".

Anh ngây ngô :

-Sao vậy?

-Đau...

-Hả!?

-Khi nãy bị ngã nên đau...

Nó thì ngượng chín mặt không nói nên câu còn anh thì vẫn trở mặt lên tiếp tục nghe câu trả lời của nó. Nhìn thấy ánh mắt cứ dôi vào mình, nó liền cúi gầm mặt xuống nói nhỏ. Đáng ghét, người đâu mà vô duyên, phải ép nó nói ra bằng được mới thôi hả??

-Đa..u...mô...ng.

-Hả??

Anh vẫn giả vờ như không nghe thấy gì mà hỏi vặn lại. Đã xấu hổ lắm rồi, nó không muốn nói thêm nữa, tức giận nó quát:

-hả cái đầu cậu ý mà hả? Đồ điên!! Có nhanh lên không , chân tôi đang đau đấy, không đứng mãi được đâu!

-À, ờ.

Khó khăn lắm anh mới nhìn được cười trước mặt nó đấy, nhìn nó xấu hổ, hai bên má đỏ ửng lên, trông rất khả ái.

*Chỗ Từ linh và thế anh:

-nói đi, sao tự xưng bảo tôi ăn mặc đẹp chỉ vậy, đi đâu đấy!?-Từ linh nhăn mày hỏi

-Tới nhà tôi.

-Hả? Cậu định làm gì?

Cô vừa nói vừa lấy hai tay ôm lấy mình.

Thế Anh bật cười :

-nghĩ gì thế, chỉ là muốn nhờ cậu giả làm bạn gái tôi thôi!

Cô há hốc mồm nói:

-HẢ?!

-Lên xe rồi tôi kể cho.

Vừa dứt , thế anh liền kéo cô vào trong xe rồi tới thẳng nhà mình. Thật ra tối qua mẹ cậu đã gọi điện bảo hôm nay sẽ cho cậu gặp người mà bà đã chọn sau này làm con dâu mình. Nhưng khổ nỗi , Thế Anh không muốn, cậu nói đã có người yêu rồi. Mẹ cậu không tin và yêu cầu phải mang về người con gái ấy. Nếu hợp ý thì bà sẽ hủy cuộc hẹn trước đó.

-----Dải phân cách-----

Nhà Thế Anh:

Chiếc xe dừng lại trước cổng nhà, mẹ cậu đã đứng sẵn ngoài, bà chỉ mong là nhìn được cô con dâu tương lai thật xinh xắn, hiền lành. Và quả đúng như mình nghĩ, cô gái bước ra với chiếc váy xòe chấm gối màu trắng, mái tóc đen buông thả theo gió dài ngang lưng. Từng cử chỉ e ngại xấu hổ khiến bà ưng ý với Từ Linh ngay từ ánh mắt đầu tiên.

-Mẹ, mẹ nhìn gì mà kỳ thế, cô ấy sẽ ngại lắm đấy!

Thế Anh bật cười nắm tay Từ Linh bước đến chỗ mẹ cậu. Với Từ Linh, tuy chỉ là đóng giả nhưng ai mà để ý rằng những cử chỉ e ngại đó đều là thật với cô. Tim cô bây giờ cứ đập thình thịch, khẽ cúi đầu 45 độ , Từ Linh nở nụ cười tươi nhất nhìn mẹ Thế Anh:

-Chào bác, cháu tên Từ Linh. Là bạn..à người yêu của Thế Anh ạ!

-Haha, được rồi hai con vào trong đi.

Mẹ Thế Anh cười ôn hậu hài lòng. Thế Anh nhìn thái độ đó của mẹ mình là biết tình hình đang tiến triển rất tốt, vậy là có thể trút bỏ được nỗi lo trong lòng.

Cả ngày đó bọn họ nói chuyện rất vui vẻ. Mẹ cậu ngày càng yêu quý Từ Linh hơn, bà quyết định sẽ chọn người con gái này cho con trai mình.

Trên đường về nhà, giờ cũng đã gần 7:00 giờ tối chứ ít ỏi gì đâu. Mẹ Thế Anh nói chuyện nhiều quá nên mãi giờ mới chuẩn được về. Bối thời tiết tháng 9 rất ôn hòa nên Từ Linh nói muốn đi bộ để ngắm cảnh, thế Anh cũng đồng ý nên đã xuống xe theo ý của cô.Đang đi Thế Anh bỗng ngó lại trước:

-Cảm ơn.

Từ linh đang mãi ngắm cảnh thì bị câu nói của Thế Anh đánh thức tâm hồn mệnh mạng của mình:

-Hả?!

-Cảm ơn khi cậu giúp tôi chuyện hôm nay.

-À,ừ.

-Hình như mẹ tôi rất thích cậu đấy.

Từ linh héch mặt lên nói:

-Tất nhiên, ai gặp tôi thì đều thích hết.

Thế Anh mỉm cười rồi à lên tiếng. Từ linh chợt nói với giọng đã xen chút buồn quay qua nhìn:

-Nhưng.....tiếc nhĩ?Giá như...

Thế Anh ngạc nhiên chưa kịp đề cô nói nốt:

-Tiếc? Có gì để tiếc sao?

Nhìn về mặt cứ như không có gì thật của Thế Anh , cô mới thấy thẹn khi nói câu đó.

-Không...không có gì! Thôi đi nhanh nào!

Từ linh nhấc nhanh bước chân lên phía cổ che đi ánh mắt buồn xen chút thất vọng.Tìm cô bỗng nhói đau khi nghe Thế Anh nói không chút do dự với cô:"Tiếc? Có gì để tiếc sao?" Đúng, có cái đáng để tiếc đấy, nhưng có lẽ chỉ với mình cô thôi. Tiếc khi cô không phải người Thế Anh yêu , tiếc khi thời gian trôi nhanh quá, tiếc khi cô chỉ có vài tiếng đề được mọi người coi là người yêu của Thế Anh và đáng thương hơn là sự thật rằng Thế Anh từ trước tới giờ không có ý định gì với cô như cô đã từng nghĩ" cậu ấy hình như thích mình hử","cậu ấy yêu nên mới sợ hay tức giận khi có người con trai đụng chạm tới mình", " cậu ấy chỉ bảo vệ mình làm người yêu giả vì thực chất cậu ấy vốn yêu mình chỉ vì ngại nên mới thế thôi".....Nhưng giờ cô đã biết đó là sai lầm. Cậu ta chỉ coi cô như chiếc lá chắn phiền phức thôi, không hơn không kém.

Thấy cô đi nhanh quá thế anh liền chạy theo nói:

-Đợi với, đi chậm thôi!

Dù vậy nhưng cô vẫn cứ đi thật nhanh, mái tóc xõa vốn rất mượt mà giờ đã bị gió thổi làm rối tung cả lên . Nhưng cũng nhờ vậy mà nó giúp cô tránh được ánh mắt của Thế Anh.

-Cậu về trước đi , tôi có chuyện nên sẽ về muộn một chút!-Nói rồi cô quay lại nhìn thế Anh thì.....

-không sao chứ?!-Thế Anh đang vòng tay qua eo một người con gái đỡ lên.

Cô chợt khựng lại khi thấy cảnh đó. Mà khoan đã, đó chẳng phải Hạ Hương Diễm sao? Cô ta sao ở đây?

*Hạ Hương Diễm: con gái của nhà họ Hạ , oan gia với nhà cô, thủ đoạn dùng còn nhiều hơn là tấn sơn phẫn trên mặt. Bằng tuổi cô, mới từ nước ngoài về. Từ nhỏ cô không biết bao nhiêu lần bị cô ta đẩy xuống hồ hay lừa gạt, đôi tội cả.

Đáng ghét , cô ta đang định làm gì?

-----end chap15-----

Ngày mai sẽ có chap tiếp theo ặc.

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Không thấy phiền

Tiếp theo:

Từ Linh vừa giận vừa bực mình bước tới chỗ bọn họ nói:

-Thế Anh, cô ta bị gì vậy?

Không để ý tới lời nó nói, Thế Anh vẫn lo cho Hương Diễm. Cô cố lấy lại giọng khá bình tĩnh mà nói:

-Thế Anh à.....?

-THẾ ANH!!!

Cô hết chịu nổi nên hét lớn làm cậu giật cả mình nhưng vẫn giả mặt ngây ngô:

-Hả? Sao cậu bảo đi có chút việc mà không đi đi?

Cô cố lấy bình tĩnh rồi chỉ sang phía Hương Diễm:

-Cô ta,... Sao cậu phải lo cho cô ta hả?

-À, hương diễm bị ngã trật chân chảy máu nên tôi đỡ lên.

Hương diễm lúc này mới chịu lên tiếng:

-A, chẳng phải Từ Linh tiểu thư sao?

Cô khẽ nhếch môi:

-Ừ, coi như chúng ta oan gia ngõ hẹp nhỉ?

Thế Anh không hiểu liền chen vào:

-hai người quen nhau sao?!

-Quen chứ anh, thôi em đau lắm, cần đi khám gấp này!-Hương diễm khoác vai cậu nói.

Thế Anh cũng không đành lòng nên nói Từ linh có việc thì đi còn cậu phải đưa Hương Diễm đi khám.

-Hương Diễm sao? Có vẻ thân mật đấy.

-Tôi không có thời gian giải thích với cậu. Hương diễm, đi thôi.

Nói rồi cậu đỡ Hương Diễm ra xe mình. Nhìn họ như vậy, cô cũng chẳng hiểu nổi mình nữa, vừa bực vừa có chút gì đó dỗi hờn với Thế Anh.

Cô không muốn họ đi cùng nhau chút nào:

-Thế Anh! Tôi muốn về , cậu mau đưa tôi về đi!-Cô cố kiếm lí do để giữ Thế Anh lại nhưng ai ngờ

-Tôi có việc rồi. Cậu tự đi.

Chưa kịp nghe cô nói thêm thì cậu đỡ đưa Hương diễm lên xe.

Cô tức giận giẫm chân thật mạnh xuống đường, bởi chân đi giày cao gót nên khi này giẫm mạnh như vậy mà không để ý có viên đá ở dưới và rồi..

-Á!

Chân cô hình như trật khớp rồi.

-Thế Anh, chân tôi đau quá không đứng lên được!!! Thế Anh!!!! Cậu.....đang nghĩ gì vậy.....hic..

Không biết là cậu không nghe thấy hay đang cố phớt lờ mà quan tâm lo lắng cho Hương diễm kia rồi chẳng thềm ngó ngang tới lời cô nói hay không đây.

Cảm giác tim đang đau nhói khiến cô thật khó chịu. Cô bắt đầu đứng lên nhưng ai ngờ đế giày bị bung ra nên không còn cách nào khác phải bỏ nó đi thôi. Toan định bắt taxi ai ngờ cô lại đang trí như vậy, cả chiếc ví lẫn điện thoại đều bỏ quên trên xe Thế Anh. Giờ thì cô biết phải làm sao đây??! Không ngờ một đại tiểu thư con nhà danh giá như cô mà cũng phải có ngày thê thảm như hôm nay.

Từ Linh lết từng bước nặng nề trên con đường mùa thu se lạnh. Bỗng có cánh tay kéo cô dón vào góc tường.

-Á, ai vậy?

- đi đâu vào buổi đêm tối này vậy ?

Hắn ta mỉm cười với cô, sợ nhất là gặp phải loại dê già biến thái.

-Anh định làm gì chứ, tránh...tránh ra!

Đáp lại câu hỏi của cô là câu trả lời ngạc nhiên nhất của hắn.

-Chẳng gì cả?

Bỗng nhiên hắn ta cúi xuống, khẽ nói:

-Em ngồi lên đùi tôi đi.

Cô tròn tròn mắt đáp trả làm hắn cũng phải bật cười:

-Tôi nói rồi, sẽ không làm gì em đâu.

Cô tuy vẫn sợ nhưng vẫn e dè ngồi xuống. Bởi chỗ này đâu có ghế nên hắn đã ngồi xổm, một chân hơi chéch lên bảo cô ngồi. Và rồi hắn từ từ cầm lấy cổ chân khi nãy bị trật của cô mà lắc nhẹ một cái. Cô khẽ "A" một tiếng rồi im bật.

Hành động của hắn lúc này khiến cô thật khó hiểu, hắn là ai? Tốt đến thế à?

-Tôi quen anh sao?

-Quen, quen từ rất lâu rồi.

Nói rồi hắn bế bổng cô lên bước tới chỗ xe mình rồi mở cửa đặt cô vào trong. Mặc cho cô giãy giụa đòi ra ngoài nhưng anh vẫn cố nhét được người con gái này vào trong. Mãi mới yên vị được, hắn ta thờ dãi nhìn cô:

-Em vẫn bướng nhỉ?

Cô nhăn mày:

-Hử, anh tên gì? Tự nhiên tốt với tôi làm gì?

-Nhà em ở đâu?

-Một câu trả lời được thốt ra nhưng chẳng có gì liên quan. Tôi ở.....

Hắn ta chỉ nhếch môi rồi tập trung vào lái xe. Còn cô thì không biết từ lúc nào đã ngủ ngay trên xe người lạ này.

*Trong lúc đó, tại nhà:

-Mau ngồi xuống thay bông đi!

Phong vừa quất vừa đẩy nó ngồi xuống ghế nhưng khổ nỗi nó không chịu. Cả ngày hôm nay không biết bao nhiêu lần anh phải mệt mỏi đi theo hầu hạ vết thương cho nó nữa. Giờ mồ hôi đã thấm ướt hết lưng áo, anh cũng phải phát bực. Nó luôn kiểm tra đủ trò phá anh.

Nào là:

-Này, chân tôi đau, lấy hộ cái điều khiển TV bên kia với!

Mặc dù cái điều khiển chỉ cách nó có 1m nhưng nó muốn hành anh từ trong bếp ra lấy hộ.

Chưa hết, anh đang lau sàn thì..

-Này, mắt cậu để đâu đấy, chỗ đó còn bẩn kia!

-Giời thì lau đi!

Những lúc thế này nó lại viện cớ:

-Chân tôi....đau lắm!

-Cậu....

Nhìn thấy Phong không nói thành câu, nó sao mà thấy vui lắm cơ. Đã những tháng ngày anh hành nó bây giờ nó chỉ làm lại thôi mà.

Đến lúc thay bông thì..

-Tôi không muốn thay.-Nó cố mạnh miệng nói.

-Nhiễm trùng đấy.

-Không!

-Ngồi xuống!

-Không!

-Ngồi xuống!

-Không!

.....

Hết kiên nhẫn với nó, anh đẩy mạnh nó ngồi xuống sa-lon rồi tóm chặt chân nó tránh để nó lại giữa giữa, đứng dậy cản trở việc của anh.

Nhưng mà vẫn không bằng cái miệng hay kêu ca của nó:

-Không thích, này!!

-Ngồi im đi.

-Á, đau lắm!

Anh bỗng dừng hoạt động , ngẩng mặt lên nhìn nó:

-Sao lúc mới bị thương thì không kêu la đi.

Nó vẫn gằn cổ lên:

-Đó gọi là kiên cường chịu đựng hiểu không?

Anh trong chốc lát bật cười rồi cúi xuống tháo chiếc băng đang dính vào vết thương đầm máu của nó rồi nói:

-Ừ, kiên cường chịu đựng.

Thấy anh cười nó hơi bực:

-Cười gì chứ?

-Không.

Ngẫm nghĩ một lúc nó lại lên tiếng nhưng có chút không được tự nhiên:

-Này, hôm nay như vậy.....có phải.....càng ngày tôi càng gây phiền cho cậu nhĩ?

-Cuối cùng cũng xong.Tôi lên phòng học đây, cậu ngồi đây nhớ cẩn thận với vết thương. Cần gì cứ nói.

Thấy anh có vẻ muốn lờ đi câu hỏi của nó, tự dưng lòng cảm thấy thẹn. Nó bặm môi cúi gằm xuống:

-Ồ, biết ời.

Nó như vậy thật khiến anh không đành lòng:

-Không thấy phiền.

-Hả?

Chỉ nói có thể anh liền bỏ về phòng trong khi nó đang ngây người trước câu nói vừa rồi.Phong nói không thấy phiền sao?

-----Dài phân cách-----

Sau khi Thế Anh đưa Hương Diễm đi bác sĩ thì liền quay về nhà thật nhanh vì anh sợ giờ này Từ Linh chưa về tới nhà bởi khi này vào xe anh mới nhìn thấy ví và điện thoại của cô trên xe. Quảng đường về nhà cũng rất xa, đã thế còn phải đi bộ. Cậu sợ người con gái ấy sẽ gặp bất chắc.

Nhưng ngược lại với cậu nghĩ, vừa về tới nhà đập vào mắt cậu là trước cổng đang có một chiếc xe hơi màu trắng đậu ở đó. Cửa xe mở , một người con trai khác đang bế Từ Linh bước ra.

Đáng ghét cậu thầm nghĩ rồi bước xuống xe chạy tới chỗ họ :

-Anh là ai?Sao tự dưng bế người yêu tôi?

Hắn ta nhăn mày nói:

-Người yêu?

-Phải!

Thế anh trả lời chắc nịch khiến người đối diện hơi ngạc nhiên.

-Giờ thì mau trả cô ấy lại cho tôi!Mà...cô ấy ngủ sao!

Hắn ta chỉ "ừ" rồi trao người con gái đang say giấc trong tay mình cho Thế Anh sau đó liền bỏ đi.

*Em có người yêu rồi sao?*Hắn ta buồn bã.

Thế Anh bế Từ Linh vào trong nhà rồi lên phòng cô , bỏ qua câu hỏi của nó"Hai người về rồi, Từ Linh sao thế!?"

Đặt Từ Linh xuống giường , Thế Anh vừa tắt đèn rồi về phòng mình. Vừa đi vừa nghĩ" Anh ta là gì với cậu?"

-----*-end chap16-*-----

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lạnh lặn sao?

Sáng hôm sau, trong lớp học, ra chơi:

-Từ Linh, chân cậu cũng bị thương hả?-Nó " hón hờ" hỏi han.

-Ừ.

-Vui ghê ý.

Từ Linh đang ổn định tinh thần bỗng bị câu nói nhăn nhó này của nó làm điên tiết lên:

-GI HẢ?!BẠN HAY THÙ ĐÁY?

Nó biết đã chọc đến ổ kiến lửa lâu năm nên của biết cười xòa:

-Đâu, bạn...bạn tốt luôn!Hai tụi mình cùng cảnh ngộ nên tự dung vui vui thôi! Nhì!

Từ Linh chống tay lên cằm nhìn sang ô cửa sổ phía Thế Anh đang cùng Hương Diễm nói chuyện vui vẻ. Với cô, nhìn mặt Hương Diễm là thấy khó ưa rồi, từ nhỏ gặp nhiều tai họa do cô ta gây ra khiến cô nhớ như in, may mà còn có anh trai cô ta bảo vệ chứ nếu không...cô còn thảm nữa. Nhắc mới nhớ, Hương Diễm sáng nay tự dung đòi chuyển vào lớp cô làm chỉ không biết....bực mình. Trình độ học vấn của cô ta đã qua rồi sao còn muốn học lại. Còn cái tên Thế Anh kia nữa, đáng ghét! Ước gì, Hàn Quân anh ấy ở đây! Cô bỗng giật mình khi tự dung nhắc tới người anh trai của Hương Diễm.

-Ê, sao thế!

Nhìn mặt cứ đơ ra của Từ Linh khiến nó hơi lo lắng.

-Không, không sao!

Nó chợt nhìn theo ánh mắt của Từ Linh, hóa ra là Thế Anh và Hương Diễm, nó khẽ cười gian rồi nói:

-Biết nhá.

-Biết gì!

-Ghen rồi hả?

-Hả?? Ghen..ghen gì!Ghen với hai người họ ý hả!? Không thèm.

Nó giả ngây nói:

-Ể, chưa có nói là ghen với hai người họ mà.

-Xì, không nói nữa. Về chỗ đây, còn bà ý. Lo chuyện bà đi!

-Hề hề.

Nó lẻ lười rồi ánh mắt chợt dừng lại phía cửa chính. Nụ cười của nó lập tức bị dập tắt khi nhìn thấy Phong và Tổ Vi bước vào, họ tay trong tay dưới bao ánh mắt vừa ghen tị vừa thích thú và cả căm hận:

được lắm Tổ Vi, mày cứ tận hưởng đi, tháng ngày này không còn dài đâu. Rồi sẽ cũng đến ngày mày phải chịu đau đớn da thịt thôi. Và con nhỏ kia cũng vậy(Ý nói nó). Và tao cũng thấy rằng, trước hết hôm nay phải cho chúng mày một bài học thôi. Vòn nhau thế là quá đủ rồi. Thiên Ân ,hình như mày bị thương ở chân rồi nhỉ? Hahaha. Phong, chỉ tại anh không nghe lời cảnh cáo của bức thư năm đó thôi!

Lan Hồ vừa nắm chặt tay vừa nghĩ rồi dùng ánh mắt gian xảo nhìn Tổ Vi và nó.

Trở lại với nó:

Nó buồn bã cúi gằm mặt xuống nói nhỏ:

-Vẫn là Tổ Vi hợp với cậu ấy nhất.

Tri An không biết đã về chỗ từ lúc nào liền hảy tay nó nói:

-Trông họ đẹp đôi nhỉ, hay là mình với cậu.....

Chưa kịp đề Tri An nói tiếp thì nó đã "Ừ" , cậu không hiểu:

-Hà?

-Tôi với cậu hẹn hò một hôm xem sao?

Nghe từ chính miệng nó nói muốn hẹn hò với mình làm tim Tri An như nhảy tung lên vậy. Trong lòng cậu vui không tả xiết, chẳng mấy khi được như vậy. Cậu sẽ nắm bắt cơ hội này:

- vậy chiều nay 2 h nhé, lớp mình được nghỉ mà.Mình sẽ đến đón cậu.

Nó gục mặt xuống bàn rồi không cần suy nghĩ liền trả lời luôn :

-Cứ vậy đi.

2h chiều:

Nó mặc chiếc váy xòe màu xanh nước biển nhạt bước xuống nhà, mái tóc hơi vàng buộc bồng với chiếc nơ nhỏ màu đỏ. Nhìn nó như vậy khiến anh hơi cau mày:

-Định đi đâu?

-đi với Tri An, cậu hỏi có vấn đề gì sao?

-Với cậu ta? Làm gì?

Nó vẫn bình thản trả lời:

-Hẹn hò. Nhìn người ta có đôi có cặp, tại sao tôi không thể?

Nói rồi nói bước tới cửa , cúi xuống đi giày thì

-không được!-Giọng anh thẳng thắn quyết đoán bước tới kéo nó lại.

Nó gạt tay anh ra nói:

-Nhìn ai đó đi bên người con gái khác tôi cũng sẽ không vui.Vậy, tôi đi đây!

Nhìn nó bước đi mà sao anh muốn kéo lại quá, anh không muốn nó hẹn hò với ai khác ngoài anh, nhưng làm sao có thể chứ?Anh còn không biết mình phải làm gì để trọn vẹn cả đôi đường nữa.

Trong lúc đang băn khoăn, anh chợt kiểm đại lý do:

-chân chưa khôì thì còn muốn đi đâu nữa.

Nó chột khựng lại:

-Cậu nên lo cho ai đó thì hơn, tôi không sao.

Trì An cuối cùng cũng tới , nó liền bước tới xe cậu ta:

-Đi trước đã.

Dù hơi khó hiểu nhưng Trì An cũng chỉ biết ậm ừ rồi mở cửa cho nó .

Phong nhìn cảnh trước mắt chỉ muốn chạy tới cướp nó từ tay Trì An rồi quát:" Tôi yêu cô gái này, vì vậy cậu hãy tránh xa cô ấy đi!". Nhưng phải làm sao trong khi anh không đủ can đảm để nói ra trước mặt bọn họ.

Vừa vào trong nhà , tử linh đã hỏi dồn:

-Anh, Thiên Ân đi đâu đấy, chân nó chưa khôì hẳn nhì?sao anh không đi cùng, chiều nay anh bận việc gì hả?

-cậu hỏi lắm thế thì ai trả lời được cho kịp.

Thế Anh từ trên nhà đi xuống thấy cô nói nhiều quá không ngừng nghỉ liền xen vào.

-Đó là chuyện của anh tôi, liên quan gì đến cậu?!-Cô nhăn mày liếc đều Thế Anh 1 cái rồi quay sang chỗ anh họ cô, chẳng thèm đoái hoài tới cậu nữa.

-Hẹn hò.

Hai từ thôi, hai từ được thốt ra từ miệng anh khiến cô và Thế Anh tròn tròn mắt đồng thanh:

-Giờ CƠ?

Anh buồn bã nói lại:

-Thiên Ân và Trì An hẹn hò.

Tử linh liền bực mình nói:

-Vậy, sao anh không khuyên nó đừng đi chứ?

-Anh... Không muốn và cũng...sẽ không làm điều đó đâu.

Phong nói rồi bỏ đi đọc sách.

Tử linh đã tức lại còn cảm thấy tủi thân cho mình(là sao?Chả là cô nhớ lại chuyện tối qua thôi)

-Con trai các anh đều là những người đáng ghét,đáng trách. Sao anh lại nói vậy chứ hả? Nó yêu anh chứ không yêu cái tên kia đâu! Anh phải là người biết trước điều này, anh không thấy kì lạ khi tự dưng nó muốn hẹn hò sao hả????!!-Cô hét lên làm người nào đó nghĩ rằng mình cũng có mặt trong câu nói đó sao?

Thế Anh chột dạ:

- sao...sao tự dưng vợ đưa cả nắm thế? Tôi đâu như vậy?

Cô nhếch môi nói:

-Ừ , cậu không thể đâu chi quá thôi! Đồ....đồ trọng sắc khinh bạn.

-Ai trọng sắc khinh bạn?

-Chuyện tối qua thì sao?

-Hương Diễm bị thương nên tôi mới..... Với cả, cậu nói có việc còn gì?!

Cô giận càng thêm giận:

-Chẳng phải tôi nói là muốn về hả, cậu không những không làm theo mà còn lờ tôi nữa cơ mà?!

-Cậu là gì mà tôi phải làm theo. Tôi nói rồi em ấy bị thương ở chân không đi được!!

Nghe Thế Anh bỗng dưng gọi Hương điếm là em khiến cô giận quá hóa đau:

- Tôi là người y.....Đúng, tôi chả là gì?Hai người cũng Thân mật quá đấy? Ủ, cô ta bị thương, cậu phải lo cho cô ta. Còn tôi, tôi có bị làm sao đâu mà cậu phải bận tâm!

Xén chút là cô đã nói chữ yêu nót ra luôn ý. Thực sự là cô đã quên mất rằng bản thân chỉ là cậu ta nhờ giả làm người yêu trong vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi hôm qua rồi. Và cô lắm lúc còn tự ảo tưởng mình là người yêu của Thế Anh nữa chứ. Chuyện này với cô thật buồn cười.. Nếu nói ra thì chắc cô bị chế nhạo quá. Và nhất là Thế Anh , cậu ta sẽ nghĩ cô là loại con gái dễ dãi hay ảo tưởng cho coi.

Thế Anh khó hiểu quát lên:

-Con gái các cậu đúng là ngang ngược. Ủ, cậu đâu có bị sao đâu chứ? Chân tay lành lặn, khỏe tới nỗi giờ còn dư sức cãi nhau với tôi nữa mà!

Nói rồi cậu bỏ về phòng để lại Từ Linh đang ngó người trước những câu nói vừa nãy của Thế Anh.

*Chân tay lành lặn? Khỏe mạnh, dư sức cãi nhau sao?Chân mình thế này mà cậu ta còn dám nói vậy nữa? Chẳng lẽ cậu ta còn muốn mình gãy chân luôn thì mới coi như mình bị thương thật hả? Được, vậy từ giờ tôi sẽ cầm luôn, đừng hòng tôi nói chuyện với cậu để tránh lại cãi nhau nữa *chẳng biết vì lý do gì mà tự dưng mất cô lại có mảng sưng xuất hiện. Rồi chúng ngày càng dày thành nước và bắt đầu chảy xuống từ khóe mắt.

Thật ra từ tối qua tới giờ Thế Anh chưa nhìn thấy Từ Linh đi đứng lần nào thì sao mà biết cô bị thương. Sáng nay tại anh có việc nên mới tới trường sớm. Lúc về thì Hương Diễm kéo đi chơi . Về tới nhà liền leo lên phòng, chỉ có khi này mới nhìn thấy Từ Linh nhưng cô đâu có nhích một chút nào gọi là đi lại để cậu biết chân cô cũng bị thương chứ?

Vậy là....hiểu lầm lớn rồi?!

-----end chap17-----

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Mất tích?

Trong lúc đó, tại chỗ nó, trên xe:

Tri An từ nãy tới giờ không biết phải mở lời với nó bằng câu gì, cậu thắc mắc quá:

-Chuyện khi nãy....

Vừa nghe Tri An nhắc tới từ khi nãy , nó theo phản xạ tự nhiên mà đáp trước khi còn chưa nghe hết câu hỏi:

-Không có gì đâu.

-Ủ.Vậy giờ ta đi đâu?Theo ý cậu.

Dù chưa biết thế nào nhưng cứ coi đây là cuộc hẹn hò lần đầu tiên của mình đi đã. Nó sẽ không vương bận cái gì hết, tạm thời sẽ quên đi chúng-thứ tình cảm ngớ ngẩn ấy

Nghĩ thông suốt, nó liền trưng ra khuôn mặt rất chi là tươi chứ không như khi nãy, héo quấy héo quấy, nhìn nó đi hẹn hò mà cứ như đi dự lễ tang không bằng:

-Hihi, đi ăn này, xem phim này. Chỉ 2 thứ đó thôi. Kiểm cái gì ngồi lâu nhất có thể, không phải đi lại nhiều là được. Chân đau lắm.

Đúng , chính là cái này. Tri An thích nhất là lúc nó lạc quan, vui cười theo ý muốn của chính mình. Nụ cười ấy, nó đã làm lồi nhíp trái tim cậu.Đôi mắt hồ phách luôn long lanh sáng rực mỗi khi nó cười thực sự rất đẹp.

-Nhìn gì thế?

Đang mải mê thì bị câu nói này của nó làm giật mình, khuôn mặt thoáng đã hơi đỏ.

-Không...không có.

-Ừ. Vậy ta đi ăn trước...haha... nạp năng lượng đã.

Ai không biết còn tưởng hai người này đi chơi cho vui chứ chả hẹn hò gì đâu. Dù gì với nó, buổi hẹn hò đầu tiên này không biết phải làm gì trước và sau nữa. Vì thế, nó nghĩ cứ theo ý muốn của nó là được. Với người ta thì hẹn hò là phải sến súa, tình cảm nhưng với nó, hẹn hò là lần đem lại tiếng cười, vui... chỉ thế thôi.

Tại chỗ khác:

-Tụi mày đi theo nó, nhớ đấy! Lần này tao phải cho nó trận hoành tráng mới được ...hahahaha.

-V.â..ng! Nhưng.. con nhỏ đó có võ, mấy lần trước đều bị

Chưa để đũa tay sai nói tiếp thì...

-Mày im đi, lần này tao dám chắc sẽ thắng! Chân trái của nó đang bị thương. Là người học võ, nếu như một trong hai chân bị thương thì quả là một vấn đề đấy! Chân trụ yếu hay chân dùng sức có vấn đề thì.....hahaha. Tụi mày cứ nhắm vào điểm yếu đó đi. Tin tao!

Vừa dứt lời, một tên thuộc hạ tới:

-Con mồi thứ nhất đã bị bắt!

-Được, lần đó không sợ thì lần này sẽ phải sợ mà bỏ đi. Con nhỏ Tổ Vi đáng ghét!!

-Aizz! No quá, Trì An đi xem phim đi.

Sau khi đã ăn no, bụng nó giờ đang căng phì ra luôn.

-Cậu...cậu thường ăn nhiều vậy hả?

-Có 4 cái pi-za loại lớn thôi chứ nhiều gì? Sở thích mà. Thường ngày vẫn giữ eo nhưng giờ không cần nữa.

-Giữ eo?

-Con gái nhỏ nhắn đẹp mà đúng không? Ai chả thích nhưng đó chỉ là trước kia, bây giờ với mình, cho dù nhỏ nhắn, xinh đẹp mà không ai thích thì giữ eo làm gì cho mệt. Mập chút mới dễ thương!!

Nó vừa nói vừa nhìn lại bản thân chế giễu.

-Ai nói là không ai thích, có Lâm Trì An mình đây. Nhưng mập chút cũng rất dễ thương!

Ánh mắt nó hơi dịu xuống:

-Ồ...ừ...chắc....chỉ có cậu thôi. Còn người đó thì.....À, mình ra ngoài dạo, trong này làm thủ tục money rồi lấy xe đi nhớ!hihi.

Trì An chỉ biết cười trừ rồi lắc đầu. Còn nó thì vui vẻ bước ra ngoài cửa nhưng...

-Ngoài này mát thật. Không khí cũng...??um.....

Đáng ghét, là thuốc mê! Mình....

Chưa kịp thích ứng thì nó đã bị người nào đó chuốc thuốc mê và ngất đi.

5' sau:

-Thiên Ân, đi...? Đâu rồi? Không lẽ.... Không, không thể. Mình nghĩ linh tính. Nhưng...đành gọi cho cậu ta vậy.

*Reng...reng:

-Alo?

-Phong, Thiên Ân, cô ấy...

Trong lòng vốn đang bực mình vì cuộc hẹn hò này của nó, vậy mà tự dưng tên Trì An lại gọi cho anh với giọng ngập ngừng khiến anh vừa bực vừa lo lắng:

- Thiên Ân làm sao?

- Tự..dùng mắt tích rồi.

-SAO CỐ?-Giọng của anh bắt đầu nghiêm trọng gấp rút.

-Tôi không biết nhưng giờ không thấy cô ấy đâu nữa.

-Cậu....cậu bảo vệ cho cô ấy kiểu gì vậy hả?

*Tút...tút..

Chưa kịp để Trì An nói thì anh đã tắt máy, vội vàng lấy đại chiếc áo khoác trên ghế rồi chạy thẳng xuống nhà đi tìm nó. Anh thầm cầu mong cho nó được bình yên. Trái tim giờ đang đập rất nhanh, rất nhanh.

-Anh, anh đi đâu vậy?

Từ Linh thấy anh mình cứ vội vã liền hỏi han.

Anh cố lấy lại bình tĩnh mà nói:

-Từ Linh, Thiên Ân mất tích rồi. Anh phải đi tìm cô ấy.

-Hả? Anh...anh đợi em đi cùng với.

-Chân em như vậy rồi còn muốn đi nữa.

-Nhưng mà.....

Thế Anh từ trên phòng bước xuống:

-Có chuyện gì vậy?

-Thế Anh, mày ở nhà coi chừng Từ Linh. Nó đang bị thương đấy!

-Hả???

Đang định hỏi rõ mọi chuyện thì Phong đã bỏ đi để lại một vòng dấu hỏi chấm bay quanh đầu Thế Anh.

1s

2s

3s

...10s

Một ý nghĩ bỗng sáng rực lên trong đầu Thế Anh" Từ Linh đang bị thương". Cậu liền bước tới chỗ cô ngồi :

-Cậu bị thương ở đâu?

.....im lặng

- Tôi đang hỏi cậu đấy!

.....im lặng

-Có nghe thấy không hả?

Lúc này cậu đã hết kiên nhẫn và hét lên:

-NÓI!!!

Tuy có hơi giật mình nhưng Từ Linh vẫn cố tỏ ra bình thường.

-Cậu bị thương ở đâu còn không nói ra thì làm sao tôi biết đề ý tới chứ?

.....vẫn im lặng

-Thôi được, chuyện lúc sáng là lỗi của tôi, cậu bỏ qua đi?

-Sao tôi phải bỏ qua cho hạng người vô tâm như cậu?

Chết, mình tự đứng trả lời cậu ta làm gì chứ?

-Tôi vô tâm?

Từ Linh không muốn trả lời liền đứng dậy bỏ đi nhưng tại vương chân Thế Anh nên ngã soài ra nền nhà.

-Có sao không?

Từ linh gạt tay Thế Anh còn đang định đỡ cô đứng dậy ra:

-cảm ơn, tay chân tôi vẫn còn lành lặn nhưng không dư sức mà nói chuyện với cậu nữa đâu.

-Á!

Vừa đứng đi được một bước thì chân bên bị trật kêu rắc một cái.

-Không được, tới bệnh viện thôi.Chân cậu mới bị trật khớp rồi.

Dứt lời, Thế Anh bế thốc Từ Linh lên :

-Đồ điên, làm gì vậy? Thả xuống!!!!

Mặc kệ cô có hét , giãy giụa thế nào thì cậu vẫn quyết tâm bế cô đi ra xe tiến thẳng tới bệnh viện.

-----end chap18-----

Xin lỗi đã ra hơi muộn ăk.

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Sự thật

Cổng bệnh viện:

-Không ra!!!Mãi mãi không ra đâu!

-Tôi đếm tới 3 mà cậu không ra thì.....tôi sẽ bế cậu từ trong xe vào bệnh viện để mọi người " chiêm ngưỡng" đấy.

Từ linh dùng hết sức bám vào cửa xe không chịu mở để bước ra, mặc kệ Thế Anh có đe dọa thế nào cô cũng nhất định ở lì trong này. Từ nhỏ tới lớn cô ghét nhất là đi bệnh viện, thật tức chết người mà. Cái tên đáng ghét này lại cứ nằng nặc bắt cô vào!! Đã nói là không đi rồi á.

-một.

.....im lặng

-Hai.

.....im lặng

-Ba

.....im lặng

-Được, là cậu muốn đấy!

Chưa kịp hành động chống trả gì thì giờ cô đã nằm gọn trong tay Thế Anh. Lúc này mới hoàn hồn, cô quyết liệt:

-NÀY!!Thả tôi xuống .

-Không

-Tôi vào là được chứ gì , để tôi xuống đi. Mọi người nhìn kia!

Khó lắm cô mới chịu xuống nước cầu xin Thế Anh vậy mà:

-Cậu nghĩ sao?

Cô xấu hổ nói:

-Nghĩ...nghĩ gì cơ?

-Chúng ta như vậy...mới giống người yêu làm sao!

-À...Hà? Đồ điên!!Thả xuống!!!

Nhìn Từ Linh càng ngày càng xấu hổ mà mặt đỏ ửng lên. Khóe môi Thế Anh khẽ nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo.

15' sau, phòng khám:

-Bác sĩ, sao rồi?

Thế Anh lo lắng hỏi.

-Haizz, may là tôi kịp nếu không....có lẽ cái chân này sẽ không chữa lành được đâu!

-gì chứ?-Từ Linh giờ mới lên tiếng.

-Vậy, cháu như vậy từ khi nào?t

Từ Linh liếc xéo qua chỗ Thế Anh rồi nói:

-Là tối qua .Nhưng đã được giúp rồi ạ. Cái này là tại cháu bất cẩn nên bị ngã lần nữa thôi chứ đâu có nghiêm trọng? Bác sĩ kì thật!

*Hà??Tối qua??Sao...sao mình không biết?*Thế Anh nhăn mày.

Bỗng nhiên có một giọng nói khác từ ngoài vọng vào:

-Đó là tại hai vết thương đều xảy ra cùng một chỗ. Xương cứ thế mà gãy dần . Vì vậy sẽ rất nghiêm trọng khi không chữa ngay.

Lúc này cả ba cặp mắt bắt đầu hướng về nơi phát ra tiếng nói thì không khỏi ngạc nhiên:

-Là anh?/Bác sĩ Hàn?

Thế Anh và người bác sĩ kia đồng thanh.Rồi bác sĩ liền xin ra ngoài trước để lại ba người này nói chuyện. Chỉ riêng Từ Linh thì còn phải định hình lại.

1s

...

5s

-A! Là anh ta, là anh ta đã giúp cháu á!

Hắn ta bước tới chỗ cô nói:

-Rất vui khi gặp lại em

Từ Linh cười ngây ngốc:

-Aha, em là Từ Linh. Còn anh?

Trên bộ y phục của bác sĩ, và chiều cao 1m8 cùng khuôn mặt điển trai xen chút gì đó lạnh lùng thì đã góp phần cuốn hút người khác qua ngoại hình rồi vậy mà người này còn nở nụ cười hiếm gặp nữa. Chắc.....Sẽ khiến hàng ngàn cô gái mất máu luôn quá!

-Hàn Quân.

-Hàn....Hàn Quân? Anh....là anh trai của Hương Diễm?

Hắn ta không trả lời mà chỉ gật nhẹ đầu. Ôi không, thật là anh ấy sao? Người luôn che chở bao bọc cho nó cả tuổi thơ.

Và rồi cô không kiểm soát được mà.....

-Ya! Hàn Quân à~

????

-Cái gì thế? *Thế Anh có chút hoảng, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy bức mình khi thấy cô tự dưng lao đến ôm tên bác sĩ Hàn gì đó*

-Hự...hự..e...m.ôma...nh chặt quá!!!!

-A, xin lỗi.Nhớ anh quá!

Thế Anh bước tới chỗ cô kéo cô lại với mình rồi nói:

-Đừng thấy trai đẹp là xán vào!!

-tôi thế này.....cậu thì không chắc?-Tử Linh ánh mắt xen chút buồn nhìn Thế Anh rồi quay ra nhìn Hàn Quân.

- Đừng có nói vu khống!

-Cậu thấy tôi có rãnh không?

Hàn Quân thấy họ như vậy liền nói:

-Chào cậu-Người yêu Tử Linh.

-Ai ?*Tử Linh tròn mắt*

-Cậu ta. Có gì sao?

-Anh...anh này! Không....không có đâu.-Tử Linh hơi đỏ mặt, câu nói cũng theo đó mà áp úng. Tự dưng có người nói cô là người yêu Thế Anh, cô vui lắm nhưng có vẻ người đó sẽ không thích chuyện này thì phải.

Hàn Quân hơi khó hiểu:

-Là sao?

Cô bặm môi không muốn giải thích vì cô thực sự rất muốn làm người người yêu Thế Anh mà. Cô thích được mọi người hiểu nhầm thế này . Nhưng.....hiểu nhầm cũng chỉ là hiểu nhầm, âm lòng người ta một chút rồi nó sẽ khiến ta đau gấp đôi.

-Em....ừm...và cậu ta.... Chỉ là...b...a...n.

-Nhưng... cậu ta nói em là người yêu.

- À, đó.....đó là.....

Thế Anh chen vào:

-Đúng, cũng chỉ trong ngày hôm qua thôi. Giờ thì công việc đã xong, là bạn .

Thế Anh cuối cùng cũng lên tiếng phản đối rồi, cô cũng chẳng còn gì để nói nữa.

Chưa kịp để ai nói thì Thế Anh đã tiếp tục:

-Cho vui thôi, xời , thấy một người tính khí nổi nóng, lời nói thì cộc cằn chẳng giống con gái như cậu mà lại có anh chàng đẹp trai kia đưa về nên định phá hai người chút thôi. Sao há, nghĩ thật à? KHÔNG BAO GIỜ!

Thế Anh không cần suy nghĩ mà tuôn ra một tràng khiến trái tim của Tử Linh như ngừng đập. Nhất là ba từ cuối khi Thế Anh cố nhấn mạnh. Cô không hiểu được tại sao cậu ta lại nói ra những lời này ngay trước mặt cô? Nếu không yêu cô thì lúc trước đáng lẽ đừng có tỏ ra để cô hiểu nhầm cậu ta yêu cô chứ

-T..ô..i...cậu....đánh giá tôi là con người như vậy sao?

Giọng của Từ Linh đã có chút thay đổi, khuôn mặt cũng biến sắc. Sao cậu ta cứ muốn chọc giận, lợi dụng cô thế nhỉ?

-Có lẽ vậy.

Lời này của Thế Anh như sét đánh ngang tai, nó khẳng định với cậu ta nghĩ cô chỉ là đứa chẳng gì tốt cả.

-Chắc....không cần có lẽ nữa. Cậu...nói như thế nào thì....t.ô..i là như vậy , phải không?

Vừa nói cô vừa cúi nhẹ xuống, không được rồi. Cô sắp khóc, làm sao đây? Không thể khóc trước mặt tên đáng ghét này.Phải kiềm chế, nghĩ tới việc vui nhất đi nào. Không được.....

1 giọt...

2 giọt....

Và....

-Tùy cậu nghĩ thôi.Tôi về trước. Lát nữa chắc cũng có người đưa cậu về nhỉ?- Thế Anh nói với giọng hơi châm biếm

Cô không trả lời mà chỉ cúi đầu gật nhẹ một cái bởi nếu trả lời thì cô sẽ khóc nức lên thôi.

Thế Anh liền bỏ đi, trong lòng càng lúc càng bức mình. Nhưng những lời vừa nãy có phải cậu quá đáng lắm không? Thật ra Từ Linh đôi khi cũng rất nữ tính, rất tốt, ăn nói cũng sẽ không cộc cằn nếu như cậu không chọc tức cô trước tiên. Chẳng qua lúc đó, cậu phóng đại lên thôi , mà cũng một phần vì khó chịu ,có thể gọi là ghen chẳng hạn.

Thế Anh vừa ra khỏi cửa, Hàn Quân liền quay sang nhìn Từ Linh. Cô gái này hình như đang khóc. Sao cái tên kia lại nói như vậy được chứ. Hắn đặt nhẹ tay lên vai Từ Linh:

-Con gái khóc thì xấu lắm.

Lúc này cô mới ngẩng mặt lên, gương đôi mắt đang đầm lệ nhìn người trước mặt rồi liền ôm lấy như đã tìm thấy một chỗ dựa vững chắc ngay bây giờ.

-Emhức...muốn ăn kem...hức.

-À, hả?

-Lúc nhỏ anh luôn mua kem cho em lúc em khóc cơ mà, sao giờ anh quên rồi sao?hic.hic..hức...ực...

-Không, nhưng đang trong bệnh viện nên....

Cô liền đẩy Hàn Quân ra mà giận dỗi:

-Ghét anh!!>□<

-----ra địa điểm khác thôi-----

-Hai đứa nó còn chưa tỉnh sao?

-Dạ, chưa.

Người con gái vừa nói liền đi lấy xô nước tạt vào người nó.

*Àooooo!!!!

Vì bất ngờ bị tạt nước nên nó cùng Tổ Vi bật dậy. Hiện ra trước mắt hai người là một căn nhà lụp xụp, bụi bặm , trông âm u sao ấy.

Nhìn sang bên cạnh, đó chẳng phải là Tổ Vi? Cậu ấy cũng giống như nó, cũng bị nhốt trong này. Hôn nữa, trên người còn có đầy vết thương,hình như đã bị đánh trước đó.

-Tổ Vi, sao cậu ở đây?

Tổ Vi có lò dò mở mắt:

-Hạ....Lan Hồ.....á! Cô ta, là cô ta!

-Lan Hồ?

Cô ta lúc nào cũng muốn hại người khác . Năm lần bảy lượt muốn hại mình. Rốt cuộc, tới bao giờ mới buông tha đây

Đang đắm chiêu trong lối suy nghĩ của mình , bỗng có một giọng nói khác vang lên:

-HAHAHA! Sao hả? Chúng mày cuối cùng cũng tỉnh!Thiên Ân, hôm nay mày chết chắc. Xem mày còn dám hống hách như mọi lần không đây?Ahaha...

Tổ Vi tức giận :

-Các người đừng hòng làm hại Thiên Ân!

Nó bắt ngờ nhìn sang Tổ Vi.

Câu nói này thật khiến nó thẹn với lòng, càng thêm phần thấy có lỗi với Tổ Vi. Người con gái này sao lại tốt tới vậy chứ? Trong lúc nguy hiểm như thế này mà còn lo cho người khác. Một cô gái hoàn hảo về tính nết, cách cư xử, ăn nói dịu dàng, học tập. Nghĩ lại thì nó cũng đã hiểu tại sao nó thế nào cũng không bằng Tổ Vi, tại sao khi không cô gái này xuất hiện thì Phong cũng thay đổi luôn. Lúc nào cũng cười, biết quan tâm người khác, và chắc những sự quan tâm của Phong với nó trước đây cũng chỉ là vì Tổ Vi làm thay đổi, không riêng chỉ quan tâm nó mà cả mọi người. Đặc biệt hơn, chính là Tổ Vi.Vậy mà nó còn định giành lấy tình yêu này từ Tổ Vi. Ích kỉ quá phải không, nó thật đáng xấu hổ. Sao nó có thể trở thành người cản đường của họ chứ?

Nó sẽ trả lại tháng ngày trước kia cho họ.

-Không, mình mới là người phải nói câu đó. Các người....muốn xử thế nào thì cứ việc, miễn là để yên cho Tổ Vi!

-Thiên Ân à....

Hạ lan hồ khẽ nhếch môi rồi nói:

-Được, vậy màythăm rồi. Tội bây, xử đẹp nó cho tao!!!!

-Dạ!!!!

-----Dài phân cách nè-----

Chỗ Trì An và phong:

-Sắp tới chưa?- Trì An hỏi thúc.

Phong vừa nhìn vào thiết bị định vị nói:

-Khoảng một cây số nữa. Họ đang nói những gì?Bật loa to lên đi!

-Nhanh lên, Hạ lan Hồ đang ra lệnh cho đàn em làm hại tới thiên Ân!!

Sắc mặt Phong bỗng tái đi:

-Gì cơ??

Trì An bắt đầu bật loa điện thoại:

-Hahaha, đánh mạnh vào!!

-Á, aaa!

-Thiên Ân, cậu có sao không !?Đừng đánh nữa , các người mau dừng tay!!

-Dễ vậy sao?!Hahaha. Mạnh tay lên

-Aaaa!!....á....hức.....aaaa!....hức.

Chỉ tới đây thôi phong đã đỏ mặt lên vì giận. Dám đụng tới cô gái này sao, bọn chúng muốn thử xuống gặp diêm vương xem ông ta mặt mũi ra sao hả?

Đáng ghét! Đừng có mệnh hệ gì được không , Thiên Ân.

Chiếc xe ô tô bắt đầu chuyển bánh nhanh hơn. Người đi đường cũng phải sợ về tốc độ khủng khiếp của nó. Thật ra trước đó phong có gọi điện cho nó,

lúc nó tỉnh dậy không phải tất cả là vì Hạ Lan Hồ tạt nước mà một phần cũng là vì điện thoại nó rung. May là nó để chế độ rung nên bọn chúng không biết, cảm nhận như có ai gọi tới, nó nhẹ nhàng lấy tay ấn nút nghe trong khi Hạ lan Hồ đang mãi nói chuyện với Tổ Vi.

-----đi chơi tiếp nào-----

-Nó ngất rồi ạ!

Sau khi bị hành hạ một cách tàn nhẫn, sức nó cũng không thể chịu đựng được, cơ thể đau đớn vô cùng. Những vết thương càng ngày càng rỉ máu thêm, chiếc váy cũng đã ướt đầm mồ hôi xen lẫn cả chất lỏng màu đỏ đang dần loang ra khắp người.

-Lấy nước muối đổ lên người nó cho tao!!!

Tên đàn em bắt đầu nhắc bóng thùng nước muối đã chuẩn bị từ trước lên cao và....

*ÀOOOO!!!!!!

-Đừng!!!!!!-Tổ Vi la hét trong tuyệt vọng, cả người cô đang bị trói chặt nên không thể làm gì được.

-Aaaaaaaa! Đ...a...u...-Giây phút này nó chỉ muốn chết đi cho khỏi phải đau đớn như thế này. Mí mắt nó nhúc nhích mở hé rồi cụp lại một cách nặng nhọc. Nó cần lắm, nước gì có Phong ở đây, chỉ cần thấy Phong thôi cũng đủ giúp nó an tâm hơn, quên đi những cảm giác đau đớn. Cần Phong chạy tới cứu nó, ôm nó vào lòng mà nói "Anh yêu em, em phải cố gắng lên" trước khi nó không còn trọn vẹn tính mạng.....Không, không thể nào, nó lại nghĩ gì thể này! Không được có ý nghĩ muốn có Phong bên cạnh được. Có phải nó lại ảo tưởng nữa không, Phong chỉ thuộc về Tổ Vi mà thôi.

-Tổ Vi, sao mày ngu quá vậy. Tao làm như vậy chả có lợi cho mày lắm sao?

Tổ Vi nhăn mày khó hiểu:

-Nói vậy là có ý gì?

-Haha, mày không biết con nhỏ Thiên Ân này yêu Phong sao? Và Phong, cậu ta có vẻ cũng thích nó đấy!

Tổ Vi không thể tin vào tai mình, cô ta nói Thiên Ân yêu Phong và phong cũng.....Không!!! Nhưng.....nếu như nghĩ lại thì những ngày tháng qua, có rất nhiều lúc cô thấy ánh mắt của hai người này khi đối diện với nhau rất lạ. Chả lẽ.....đúng như vậy.

Cô cố lấy lại bình tĩnh:

-Đừng tưởng nói bịa đặt như vậy thì khiến tình cảm tốt giữa tôi và Thiên Ân bị rạn nứt! Tôi không tin!

-Tin hay không thì.....trước hết, tao muốn cho mày giống nó cái đã. Tụi bây!

Hạ lan Hồ vừa nói vừa đánh mắt ra chỗ bọn đàn em.

-Cô là đồ không giữ lời hứa!! Khi nãy cô có nói với Thiên Ân.....

-Tha cho mày, tao đâu có hứa!

Và tụi còn đồ bắt đầu tới định đánh Tổ Vi thìrầm!!!

-Anh Phong!!-Tổ Vi mừng rỡ kêu lên.

Phải, là Phong và Tri An, họ đã tới kịp, kịp lúc để cứu Tổ Vi nhưng đã muộn để cứu người con gái đang nằm đau đớn dưới nền nhà tràn đầy mùi máu tanh kia. Khắp người toàn vết thương, sao có thể chứ, chỉ sau có vài tiếng không gặp mà đã trở nên như vậy. Khốn kiếp, chán sống rồi!!

Tim anh bỗng nhói lên, trong lòng tràn đầy sự căm phẫn khi thấy Thiên Ân như thế này.

Và rồi chính sự tức giận đó đã thúc đẩy anh phải cho bọn ác độc này một trận, kể cả Tri An cũng vậy, cậu thật xót xa thay cho nó. Chỉ trong 10' anh và Tri An đã xử đẹp bọn chúng. Mặt Hạ Lan Hồ trong chốc lát cắt không một giọt máu.

-Pho.....ng-Cô ta lấp bắp.

Phong liền chạy tới chỗ nó, để đầu nó tựa lên chân mình, tay vỗ nhẹ vào má mà gọi:

-Thiên Ân, Thiên Ân! Cậu có nghe thấy tôi nói gì không? Mau tỉnh lại ngay!

Mãi không thấy nó cử động, tâm trí anh càng trống rỗng chỉ nghĩ tới việc phải đưa nó tới bệnh viện. Trong tích tắc anh đã nhắc bóng nó lên trước bao ánh mắt ngạc nhiên. Đặc biệt là Tổ Vi. "Anh ấy không lo cho mình? Mà chỉ nghĩ tới Thiên Ân?"

Tổ Vi chột ngất xù, Tri An vội đỡ cô. Vừa tới cửa, Hạ lan hồ nói vọng ra:

-Chỉ là cảnh cáo, lá thư năm đó sẽ thực hiện điều đã định!

Khóe môi Phong khẽ nhếch lên rồi bế nó nhanh chóng ra xe.

Thì ra đều là do cô ta bày trò

-----End chap19-----

Coi như chap này mk trả vì đăng muộn ẶK^o

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Quyết định đầu tiên

Sau khi gạt đổi Hàn Quân, Từ Linh bắt đầu nhớ ra việc quan trọng.

-Xin lỗi anh, giờ em có việc gấp, suýt nữa là quên!

Hàn Quân nhắc nhở:

-Có cần anh đưa đi không, chân.....

Cô cười tinh nghịch lấy ngón tay ấn nhẹ vào trán Hàn Quân:

-Anh đừng giờ thôi lúc nào cũng khiến mọi việc thêm nghiêm trọng được không, em không sao. Bye nhé!

Nói rồi cô tập tễnh với đôi chân của mình vừa đi vừa gọi cho anh họ hỏi về nó rồi nhanh chóng tới một bệnh viện khác cách đó không xa.

*Bệnh viện A:

-Anh, em tới rồi, Thiên Ân có sao không?

Từ linh hốt hải đi tới chỗ Phong thì thấy Trì An, Tổ Vi và cả cái tên đáng ghét đó cũng đến nữa.

-Anh....không biết.Còn ở trong đó.*Phong hỏi họ trả lời, đôi mắt trùng xuống vì mệt*

*Ting!*cánh cửa bắt đầu mở ra.

Bác sĩ từ trong cấp cứu bước ra, mọi người xúm lại hỏi:

-Sao rồi hả bác sĩ!

Vị bác sĩ này chỉ thờ dài và nói:

-Chút nữa thôi là.....haizz! Nhưng giờ tốt rồi, đã qua cơn nguy kịch. Yên tâm, sáng mai bệnh nhân sẽ tỉnh, mọi người có thể vào thăm

-Cảm ơn ạ.

Giờ trong lòng ai cũng nhẹ hơn hẳn. Trước đó còn đập thình thịch vì lo lắng vậy mà....may mắn cho nó tới rồi. Mới nhìn lại quần áo của tất cả mọi người, Trì An và Tổ vi thì nhem nhuốc, còn Phong thì cả người dính đầy máu bởi khi nãy bế nó tới đây. Thấy vậy Thế Anh liền lên tiếng:

-Ba người về thay quần áo đi, nhìn dơ quá.

-Không sao!-Đồng thanh.

-Ơ....nhưng giờ đã là 7h rồi, còn sớm mà, nếu ai muốn vào chăm sóc cho thiên Ân thì mau về thay quần áo rồi hăng vào tiếp.

Nghĩ thấy cũng được, quần áo này mà mặc suốt cũng không xong. Vậy đành theo lời Thế Anh.

-Vậy...Từ Linh và Thế Anh ở lại xem tình hình.

Phong do dự nói rồi cùng Tổ Vi và Tri An đi về.

Chỉ còn lại hai người đứng nhìn nhau e ngại. Thế Anh chợt lên tiếng:

-Cậu.....nếu không cần thì về trước đi. Tôi ở đây là được rồi.

Từ Linh bỏ qua câu nói này rồi ngồi xuống ghế bỏ điện thoại ra nghịch.

Thế Anh nén mình nói tiếp thì chợt chuông điện thoại cậu kêu:

-Cậu...

*Reng...reng:

-Alo, Hương Diễm?

Cái tên rất bình thường nhưng lại khiến Từ Linh phải dừng mọi hoạt động để lắng nghe cuộc nói chuyện này.

-À, anh xin lỗi, tôi nay anh có việc bận rồi.

-•#-•_ @

-Ừm, vậy cũng được.

.....

Thế Anh vừa tắt điện thoại, Từ Linh cũng bắt đầu cáu giận vô cớ:

-Đã hẹn rồi thì đi đi, không cần ở lại đâu. Người ấy sẽ giận đấy!

Thế Anh nghe vậy, đôi lông mày khẽ nhíu lại, ngầm hiểu ra được ý nghĩa "thâm sâu" của câu nói kia:

-Tôi chỉ coi Hương Diễm như em gái mình thôi.

Từ Linh rất ngạc nhiên khi tự dưng tên đáng ghét này lại nói ra cái này làm gì. Nhưng dù sao biết được cậu ta chỉ coi Hương Diễm là em gái thì trong lòng cô đã vui không tả xiết rồi.

-Ai...ai cần cậu nói. Tôi...tôi thêm nghe chắc!

-Không nghe thì trả lời tôi làm gì? Vờ vịt quá đấy!*Mặt Thế Anh lộ rõ vẻ mặt gian tà nhìn cô*

Cô tức giận bước tới chỗ Thế Anh dồn hết sức vào cái chân kia mà đạp cho cái đầu thấu xương.

-Đồ điên hay nói linh tinh!

Thế Anh khò sở ồm lấy chân mình rồi nhún vai tỏ vẻ liêm khiết:

-Ai nói linh tinh?

Từ Linh tròn tròn mắt liếc xéo cậu rồi trở về ghế ngồi.

*Sáng hôm sau:

Phong vì cả đêm không ngủ được nên đã tới bệnh viện rất sớm. Tất cả cũng do lo lắng cho nó mà anh đứng ngồi ngủ nghỉ không yên. Tới nơi thì đã thấy hai con sâu ăn mò đi xuống căn tin từ lâu.

Tránh để gây tiếng ồn nên anh nhẹ nhàng mở cửa phòng rồi đi từng bước tới chỗ nó mà quan sát từng nét nhỏ trên khuôn mặt. Trông nó thật xanh xao, đôi môi tái nhợt khiến người ta không thể nhìn thấy được chút hồng hào của sự lưu thông máu trên người nó. Nhìn nó như vậy tim anh giống hệt bị thứ gì đó bóp nghẹt đến nỗi bản thân cảm thấy khó thở. Bàn tay anh nắm lấy tay nó rồi đan xen với nhau.

Xin lỗi là một điều quá muộn nhưng tôi vẫn muốn nói với em. Chỉ có điều, mỗi lần tôi định nói thì như có cái gì chặn trước cổ họng không thể nói. Phải chăng đó đều là sự coi trọng thể diện của những người con trai như tôi?

Cách

-Phong, thì ra anh đã tới đây! Làm em qua rủ anh nhưng không thấy.

Tổ Vi trong bộ váy ren tro bước vào vừa đi vừa nói. Phong vẫn không buông tay nó mà càng giữ chặt hơn:

-Ừ, em cũng tới?

-Vâng, nhưng.....tay anh....

Tổ Vi nhìn mày chỉ về phía đôi tay đang đan xen lẫn nhau.

Anh nhận ra điều đó nhưng anh vẫn không hay có ý bỏ ra mà còn bình tĩnh nói:

-Anh nghĩ....chúng ta cần có chuyện nói rõ với nhau nhưng không phải tại đây.

Tìm cô đang đập càng ngày càng nhanh, hình như đang có chuyện không hay sắp xảy ra với cô và cô có lẽ cũng đang nghĩ theo đúng hướng mà Phong đang nghĩ tới lúc này. Không, không thể được, cô sẽ không để chuyện này xảy ra. Tuyệt đối!

-Em thấy....em và anh đang rất ổn. Không cần phải nói gì nữa đâu.!

Tổ vi cố lấy lại bình tĩnh để từ chối lời đề nghị của Phong.

-Có , kể từ lúc em bỏ đi Mỹ và tới bây giờ. Đợi tới lúc Thiên Ân khỏe lại chúng ta sẽ nói chuyện.

-Anh....em đi ra ngoài một lúc đã.

Tổ Vi liền bỏ đi cũng là lúc Trì An vừa tới. Hai người này quả là sự cách trở trước mắt dài dài giữa anh và nó đây.

-Cậu cũng tới rồi à?

-Ừ.Thiên Ân , chưa tỉnh sao ?

-có lẽ vậy.

-----•- end chap20-----

Chap này bị cắt nửa chừng là do mk đang có việc bận, chap sau sẽ bù ạ. Mk sợ m.n sẽ nghĩ mk cho ngưng truyện lắm. Thông cảm mk nhé! Trong khoảng 4-5 ngày nữa sẽ có chap mới ak^o^≡.≡

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Xin lỗi

Xin lỗi rất nhiều ẠK vì mk đã thất hứa với m.n. Mk sẽ k hứa suông nữa đâu. Coi như đây là lần đầu mk thất hứa mong m.n bỏ qua nhé.T>o<

Vào chủ đề chính:

Tiếp nha: chap này giành riêng cho Thế Anh và Từ Linh:

*

*

*

Chỗ Thế Anh và Từ Linh:

-Này, tôi có chuyện muốn nói với cậu, 11h trưa nay gặp tại nhà hàng của gia đình tôi nhé!-Từ Linh tuôn ra một tràng khiến Thế Anh hơi khó hiểu.

-Giờ nói luôn được không? Trưa nay tôi...

Chưa kịp để Thế Anh nói nốt thì cô đã chen vào:

-sẽ không mất thời gian của cậu đâu, chỉ trưa nay thôi!

Ngắm một lúc thế Anh liền trả lời tạm:

-ừ.

Nhận được quyết định này của Thế Anh cô như đã hoàn thành được bước một. Còn thứ hai là....bí mật.

-----nhanh nào nhanh nào-----

11strong0’:

Vì muốn nói chuyện riêng nên Từ Linh đã xin ba mình cho nhà hàng hôm nay tạm nghỉ. Thức ăn đã được dọn ra đĩa một cách gọn gàng, đầy đủ và được bày biện rất đẹp mắt. Nhưng đó là 20’ phút trước, còn giờ thì thức ăn đã nguội lạnh.

Đã hẹn là 11h là tới rồi mà, cái tên này chẳng lẽ lại quên rồi!....không đúng, mới nói cách đây 3 tiếng mà.

Chỉ trong 20’ mà cô đã uống hết hai chai rượu, hết cốc này đến cốc kia mà Thế Anh ngay cả cái bóng cũng chẳng thấy. Tinh thần bắt đầu nản với cô, chốc lát lại nhìn vào đồng hồ, chốc lại nhìn điện thoại xem có tin nhắn hay cuộc gọi nhờ của Thế Anh không nhưng sự thật là điều đáng buồn.

Mình cố chờ thêm 10’ nữa xem sao

1’

4’

7’

9’...

Còn một phút cuối, cô vì không nhận được nữa mà âm ỉ gọi cho Thế Anh:

-Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Tức giận tới tột cùng, cô vừa nắm chặt điện thoại vừa nói:

-THẾ ANH!!!!!! TÔI GHÉT CẬU?!!!!!!

Thật ra, cô muốn trở lại nấu ăn cho Thế Anh thấy và một việc quan trọng khácchính là nói ra tất cả tình cảm của cô với cậu ta. Cô biết rõ ràng là con gái chẳng bao giờ làm những chuyện này cả, để rồi cô lại phải giống như Thiên Ân. Nhưng không thử thì sao mà biết được, mỗi người mỗi cảnh, chẳng ai giống ai mà. Còn giờ thì đây, người muốn hỏi đã tới, người cần trả lời thì không thấy đâu.

Thời tiết mùa thu thật thất thường, lúc nắng lúc mưa. Một mình Từ Linh rảo bước trên đường bỗng nhiên cơn mưa kéo tới. Mưa mỗi lúc càng nặng hạt, chạm vào làn da như cào rít. Chút phần hồng nhợt trên mặt của cô cũng bị nước làm nhòe.

Phải nói rằng, cô đang cảm thấy tủi thân. Từ khi Hương Diễm xuất hiện, lời nói của cô đối với Thế Anh dường như không còn tác dụng, có vẻ nó không còn giá trị gì với Thế Anh. Cô tự nhủ, chắc cậu ta có việc bận nên không đến được, chuyện điện thoại không thể liên lạc là do hết pin được mà. Chắc chắn cậu ta không quên, bởi từ trước tới giờ cậu ta luôn giữ lời hứa với cô mà. Chắc là vậy, cầu cho là thế!

Tới nhà:

-Haizz, lên phòng thay đồ đã, ướt hết tron rồi.

Cô vừa bước vào đại sảnh đã thấy Thế Anh ngồi xem tivi cười khúc khích:

-Thế Anh??

Cậu bây giờ mới qua ra thì thấy bộ dạng ướt như chuột của cô thì liền chêu chọc:

-Tắm mưa à? Nước nhà không tắm lại thích tắm nước giời thế? Haha.

Nhận được là khuôn mặt đã đỏ lên vì giận của Từ Linh. Cô cố lấy lại bình tĩnh nói:

-Cậu....có nhớ....trưa nay cậu....có hẹn với tôi không?

Thế Anh chỉ à lên một tiếng:

-Chuyện đó ý hả, tại tôi có hẹn với hương diễm trước với cả lúc xong việc cũng đã 11strong0, tôi nghĩ cậu đã về nên thôi, không tới nữa.

-Cậu.....! Có hẹn? Vậy tại sao không báo trước cho tôi?

Thế Anh vẫn tỏ vẻ vô tội, đưa tay lên gãi đầu:

-Tôi quên!

Trái tim cô như bị ai bóp nghẹt vậy, cứ nghĩ là cậu ta sẽ không thể, và rồicô thở dài nói rồi bỏ đi:

-Ừ, cậu quên.

Cậu quên thì ai mới là người phải nhớ đây

-Khoan, số thức đó cậu mua về à? Còn tay cậu nữa, sao thế?

Giờ mới thấy, một bàn tay mà dán ba miếng băng. Có chỗ còn hơi đỏ lên một chút.

-Thức ăn thừa thôi, còn tay tôi thì chỉ là do bắt cần mà ra. Không sao

Thế Anh vội đứng dậy bước tới chỗ cô nâng bàn tay bị thương lên nhìn mày nói:

-Như vậy mà nói là không sao?

Cô rút tay lại :

-Không cần cậu quan tâm

-Cậu nói gì?

Cô hét lên, vừa hét, hai bên khóe cô đã đọng nước:

-CẬU TRÁNH RA ĐI! CẬU LÀ ĐỒ TỘI! TÔI THÀNH RA NHƯ VẬY CŨNG ĐÁNG CHO TÔI. TÔI NGU KHI NGHĨ VÀ TIN CẬU SẼ TỐT, CÓ BIẾT TÔI VẮT VÀ RA SAO ĐỂ LÀM RA CHỖ THỨC ĂN NÀY KHÔNG??? BỊ BÔNG, BỊ DAO CẮT TRÚNG TAY, TÔI ĐỀU KHÔNG THAN. VÌ TÔI BIẾT TÂM LÒNG Càng NHIỀU THÌ TÊN NGỐC NHƯ CẬU SẼ CẢM ĐỘNG. RỒI SAO, CHỜ MÃI CẬU KHÔNG TỐT, KHÔNG MỘT CUỘC ĐIỆN THOẠI, KHÔNG MỘT TIN NHẮN. PHẢI, TÔI CHẮNG LÀ GÌ VỚI CẬU ĐỂ PHẢN NÀN VIỆC NÀY NHƯNG XIN CẬU HAY TÔN TRỌNG TÔI !!!!Hix....hix tôi không bao giờ tin cậu nữa, đồ xấu xa.....hức..

Thế Anh trong phút chốc không biết làm gì liền ôm chặt lấy cô, miệng luôn nói xin lỗi:

-Xin lỗi, xin lỗi....tôi biết lỗi rồi, cậu đừng khóc, là lỗi của tôi, tại tôi hết, xin lỗi, đừng khóc nữa. Xin cậu đấy!

Hình như khi được thế Anh ôm, từ linh như được ấm lòng nhưng càng lúc càng muốn khóc to hơn:

-TÔI THÍCH CẬU, THẾ ANH!

-Hả?

-Mặc kệ cậu không có ý gì với tôi, mặc kệ cậu đã thích người khác thì tôi vẫn nói

. Tôi thích cậu.

-Tôi, nhưng tôi... Không thích cậu.

Từ linh như chờ người ra, cô biết mà, cậu ta không thích cô. Vậy mà cứ tưởng.....

Cô vừa khóc vừa bĩu môi vẽ làm nũng, nhưng ẩn trong đó là trái tim đang gào thét đau đớn:

-Ừ, biết ời, kệ đi. Làm bạn với cậu nha! Bạn tốt nhé!

Thế Anh lấy tay dí vào đầu từ Linh:

-Ai nói tôi muốn làm bạn. Tôi muốn cậu làm người yêu chính thức. Anh yêu em, Từ Linh!

Hai mắt cô tròn tròn, căng to nhất có thể:

-S.....a...sao cơ?

Cậu không trả lời mà chỉ đáp lại là nụ hôn ngọt ngào giữa hai người, có vị ngọt của tình tình yêu, vị mặn của nước mắt, vị đắng của sự hiểu lầm.

-----end chap21-----

Nó cứ ậm ừ mãi không dứt khoát được.

-Ờ...Tổ...

Chưa để nó nói hết câu anh đã chen vào:

-Có đôi không?

Có vẻ như Phong không muốn để nó nhắc tới Tổ Vi thì phải. Nó khẽ cắn môi rồi mỉm cười:

-Đói, bụng đang đánh trống này!

Nhìn hành động này của nó khiến Phong không khỏi bật cười. Một tay xoa bụng, mặt thì nhăn lại, phồng má tròn mắt kêu đói. Đúng là Thiên Ân của ngày trước khi anh quen biết.

-Cậu.....cậu là đang cười với mình?

Nụ cười trên môi Phong liền dập tắt, thay vào đó là thái độ nghiêm trọng của Phong với nó.

-Đừng thắc mắc, từ nay về sau , tôi..... sẽ luôn cười với cậu.

-HẢ?

-Cháo để ăn, tôi sẽ mua cho cậu. Nằm im đến lúc tôi quay lại, nhớ đấy!

-Gi?

Nó vẫn hơi khó hiểu về cách ứng xử của Phong với mình. Nụ cười ấy, nụ cười đẹp nhất mà nó từng thấy từ anh.Có lẽ hôm nay sẽ là ngày vui và hạnh phúc nhất của nó.

Phong vừa ra khỏi cửa, nghĩ lại thái độ ngây ngô của nó thật khiến anh nhin cười không được, cứ nghĩ tới là bật lên tiếng cười, cứ nghĩ tới là lại nghĩ nó ngốc quá,cứ nghĩ tới là lại khiến hình ảnh của nó càng in đậm hơn trong tâm trí anh .

Cạch...

Cánh cửa mở ra, nó vui mừng vì cứ ngỡ đó là Phong:

-P..h..on..g?Tổ...Tổ Vi? Là cậu à.Ừm, ngồi đi.

-Chắc cậu tưởng tôi là Phong sao? Có vẻ giữa cậu và anh ấy có gì lạ nhỉ?

Tổ Vi nhưn mày nói với giọng châm biếm nhìn nó.

-Không...không có gì đâu. Cậu đừng hiểu lầm.

Nó e dè ấp úng xua tay để phủ định điều đó. Nghe nó nói vậy, lửa giận trong lòng cô càng dâng lên mà mắt kiểm soát bước tới xiết chặt tay nó dơ cao.

-Đau...

-Cậu đừng tỏ ra là một cô gái ngây thơ, không biết gì hết. Tôi nói cho cậu biết, chuyện tình cảm đó của cậu không bao giờ có được đâu. Tôi sẽ giành lại nó. Cậu đừng có mơ!

Tổ Vi càng ngày càng xiết chặt tay nó hơn khiến nó chỉ biết nhăn mày chịu đau, vì nó biết, dù sao nó cũng chỉ là người thứ ba , không có tư cách phản kháng lại. Mọi điều Tổ Vi nói đều đúng. Khóe mắt nó đã cay cay, hốc mắt đỏ hoe, từng giọt pha lê bắt đầu rơi xuống.

-Xin lỗi....tớ thật sự xin lỗi.

Thấy nó như vậy, Tổ Vi cũng không đành lòng, cánh tay đưa lên dần dần hạ xuống.

-Cậu, Thiên Ân, mình xin cậu, mình rất yêu Phong và Phong cũng yêu mình. Mình tin rằng tình cảm phong dành cho cậu không lớn bằng mình đâu. Vì vậy, nếu cậu rút lui, thì cả ba sẽ không bị tổn thương đâu.

-Ừm...mình cũng không có ý định tiến tới từ lâu rồi, không sao. Mình sẽ....bỏ cuộc.

Lúc này trong lòng Tổ Vi cũng nhẹ nhõm hơn hẳn, cô nói:

-Cảm ơn cậu đã hiểu.

Một lần nữa, niềm hi vọng của nó bị vụt tắt. Cùng lúc đó, Phong bước vào. 6 đôi mắt nhìn nhau chứa nhiều điều muốn nói.

-----End chap22-----

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đồng hồ nhé!

-Phong?

Nó cùng Tổ Vi hơi bất ngờ vì đột nhiên Phong quay về đúng lúc này. Thấy thái độ khác thường của hai người, Phong nhăn mày nói:

-Sao vậy?!

-A, không có gì đâu phải không Thiên Ân?

Tổ Vi dùng ánh mắt đe dọa nhìn về phía nó. Còn đang trong trạng thái mất hồn khiến nó phải áp ứng:

-Ơ, à ừ.

Tuy chưa hết nghi ngờ nhưng anh vẫn cho qua mà bước tới cạnh giường nó rồi ngồi xuống:

-Cháo còn nóng, để tôi đút cậu ăn?

-Cậu...tôi tự ăn là được.

Tổ vi nghe vậy liền chen vào:

-phong, để em làm cho!

Anh e dè không muốn để người khác chăm sóc cho nó ngay lúc này nhưng...dù sao như thế cũng được. Anh quyết định đưa tô cháo trong tay cho Tổ Vi.

Ai ngờ Tô Vi cố ý giả ngã làm đổ cả tô cháo lên khắp người nó còn cố tỏ ra vô tội:

-A, xin lỗi, xin lỗi. Tớ sợ ý quá. Để tớ thay quần áo khác cho cậu!

-Thiên Ân! Tổ vi, sao em có thể bất cẩn như thế.

Trong lúc phong ở ngoài để Tổ Vi thay quần áo cho Thiên Ân thì trong phòng bệnh đang có chuyện xảy ra:

-Nhớ đấy! Đừng để tôi thấy cậu và người yêu tôi gần gũi với nhau. Nếu không, tôi sẽ là Hạ Lan Hồ thứ hai đấy!

-Á,,.

Vừa nói Tổ Vi vừa bóp chặt lấy vết thương trên vai nó .

..

.

.

.

Một tháng sau:

Tại trường học:

-Ê, Thiên Ân! Biết ngày mai là ngày gì không?

Từ Linh vừa chạy đến đã vỗ tay vào lưng nó mà nói. Nó vừa nghe vậy liền hiểu ra vấn đề:

-Không biết, tớ phải lên lớp đã!!*chạy*

-Ê!!! Ân đạo này khác thế nào ý nhỉ? Mà...ngày mai là ngày gì cậu ấy thực sự không biết? Đó là sinh nhật anh Phong cơ mà?

Cô đắm chiều đưa ngón tay lên môi tỏ vẻ suy nghĩ. Chợt có bàn tay tự dưng khoác lên vai cô:

-Đang nghĩ gì vậy?

-ck muốn ăn đám không hả?*giờ tay cao*

-Gi mà vk cậu gât gôm!

-ờ thì.....

Bỗng đâu xuất hiện giọng nói yếu ớt của Hương Diễm:

-Thêêêê Annnnnnh à~

Nghe mà rợn hết tóc gáy, Từ Linh bắt đầu sôi máu quay ra đứng trước Thế Anh tránh để con kì đà vô duyên kia chạm vào người yêu của cô:

-Đứng lại!!

Hương Diễm nhăn mày héch mặt lên:

-Tránh ra coi!

Từ Linh lấy tay chạm vào trán cô ta rồi dần dần đẩy ra xa , cách họ khoảng 3 m.

-Này!!! làm gì thế hả?*Hương Diễm bực mình*

Từ Linh ra vẻ như mình đang phủi bụi rồi nói:

-Không thấy sao? Có đồng rác đang tiến tới mà, phải đẩy nó ra chỗ khác thôi!

Nói rồi cô quay lại lườm cái tên đáng ghét đang cười ghẹo đằng sau một lát.

-Áa, đau quá vk ơi!?

Từ Linh véo tai Thế Anh kéo xềnh xệch lên lớp bỏ mặc Hương Diễm đang đứng như trời chồng hét lớn:

-hai người đừng tưởng là người yêu của nhau rồi thì tốt?!!! Tội sẽ phá hai người cho coi!!!!Hứ!!*bỏ đi*

Tan học:

Nói nó là đang đi về thì cũng không hẳn. Nó còn phân vân một chuyện mà không biết quyết định đi đâu nữa.

Vừa đi nó vừa đá chiếc lá rồi lăm bầm một mình như người bị tự kỉ:

-Ngày mai....mình...có nên mua quà tặng cậu ấy???Tớ Vi mà biết được thì.....kệ đi, chỉ là một món quà thôi mà. Có cũng được mà không cũng chẳng sao!!

-Này !

quay lại

-Ph...on...g?

Nhìn thấy đôi mắt mở to tròn tròn của nó, phong bắt đầu chọc ghẹo:

-Mắt to như cậu tôi nhìn chán rồi đấy,đừng có lúc nào đầu óc cũng trên mây rồi người khác gọi là dương hai con mắt to đó nhìn lại. Thật sợ chết khiếp đấy!

Phải, cả tháng nay nó luôn muốn tìm cách tránh mặt Phong nhưng chả biết vừa nghĩ xong thì anh đã ngay bên cạnh. Người giật mình chết khiếp là nó chứ chẳng ai khác thì có. Người đâu mà như cô hồn cứ xuất hiện bất thành linh thể không biết.

-Biết mai là ngày gì chứ?

Nó áp úng không muốn nói:

-Đóđó là....

Phong lấy tay chặn trước miệng nó rồi nói:

-Đồng hồ nhé! *cười nhẹ*

-Nhưng.....

-Hôm đó....nếu cậu không tặng gì cho tôi thì....cả ngày đó tôi sẽ không vui đâu!

Chẳng biết nói gì hơn trong lúc này nên điều nó phải làm là miễn cưỡng gật đầu cho qua. Mà Phong dạo này rất hay viện cớ này nọ với nó lắm, đôi khi còn giúp nó nhiều việc, lại còn hay cười nữa chứ?!

Liệu có phải...?!@.@

.

.

Sáng hôm sau-ngày chủ nhật:

cóc....cóc

.....im lặng

cóc....cóc

.....im lặng

Trước cửa phòng nó có một người con trai đang chuẩn bị bốc hỏa vì cái thói quen đã ngủ thì không biết trời đất đầu của nó. Và đặc biệt hơn nữa, là ngày chủ nhật thì nó sẽ ngủ thông trưa luôn.

Cạch...

-Ôi trời!

Người này bắt đầu phải thốt lên khi thấy dáng ngủ vô duyên nhất của nó. Nước miếng từ khoe miệng cứ chảy xuống gối, hai chân thì xạng banh đập tung cả chăn gối.(Thôi tui k dám tả bà này nữa đâu)

Chiếc rèm cửa được mở tung nhường chỗ cho ánh nắng chói lọi vào giường nó. Cảm giác có ánh sáng lạ , nó bắt đầu nhăn mặt nhủ mày:

-um....ĐÚA NÀO CHỌI ĐÈN PIN VÀO MẮT BÀ THẾ HẢ?.....Ồ????*chóp chóp mắt*

Nó vặn vòm to nhất có thể rồi trở mình ngồi dậy khiến người con trai kia cũng phải hết hồn. Tinh thần rất đổi kinh ngạc với giọng nói của nó.

-Không ngờ ở chung nhà cùng cậu gần 3 năm rồi mà giờ tôi mới biết miệng cậu rộng lắm nhỉ?

-Ph...o...ng...sa..o...c...ậu...?

Giây phút này nó không biết làm gì hơn chỉ còn cách tự cắn vào môi mình cho đỡ xấu hổ. Đã thế, cái tên Phong này không chịu buông tha cho nó lại còn.....

-Cậucậu...định làm gì?

Phong từ từ ngồi xuống giường rồi dần tiến tới chỗ nó. 10 cm cuối anh chợt dừng lại và nhìn thẳng vào miệng nó nói:

-Biết không, cậu....chảy nước miếng kia!!

Lúc này nó mới nhận ra còn một tật xấu nữa của nó. Vội lấy một tay che miệng còn tay kia đẩy anh ra , nó chạy thụt mạng vào nhà tắm.

20" sau mới thấy nó lộ mặt ra, Phong bắt đầu chọc tiếp, mà công nhận dạo này anh rất thích chọc cho nó ngượng chín mặt mới thôi. Như vậy, anh cảm thấy vui lắm.

-Con gái ai cũng lè mề như cậu hết nhỉ?

Nó lấy hai tay chống nạnh nói:

-Cậu!! Này,chưa kể tội cậu ra đầu đấy! Sao vào phòng người khác mà không gõ cửa hả?

-Cậu biết tôi gõ hay không sao?

-Tôi....

Anh khẽ nhếch môi cười:

- Như thế là đủ biết cậu lộn thế nào rồi đấy!

-Tôi...mặc kệ cậu!

Nói rồi nó bỏ ra ngoài , Phong chỉ biết lắc đầu theo sau.

-----end chap23-----

Vì vào năm học mới rồi nên mk rất bận, chẳng mấy khi có t/gian để viết đk nên lịch ra sẽ là mỗi tuần 1 chap. Cứ thứ 5 mk sẽ up chap nhé.

Mạng nhà đang bị hỏng nên giờ tui mới đăng đk ak.>□<

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tồn thương lắm đấy!

Đang đi thì nó bị Phong kéo lại:

-Quà đâu?

Nó giựt tay lại quay đi nói:

-Không mua, không tặng!

Phong ghé vào tai nó thì thào:

-Thật vậy không?

.....

-Hai người sao giờ mới xuống!

Tổ Vi vừa đến đã nhìn thấy cảnh hai người họ mờ ám như vậy liền lên tiếng làm nó giật mình vội tránh xa Phong.

- Em tới có chuyện gì?

Nghe thấy Phong hỏi mình, khuôn mặt từ nhăn nhó chuyển sang vui vẻ, Tổ Vi cười nhẹ bước tới chỗ Phong nhưng không quên lườm nó một cái:

-Sinh nhật anh làm sao mà em quên được? Quà cho anh nà.

Phong nhận lấy rồi tùy tiện "ừ" một tiếng.

- Phong, sao lại không cảm ơn người ta gì cả!

-Cảm ơn.

-trưa nay em ở lạ đây nhé!

Tổ Vi tự tiện đặt túi xách xuống bàn rồi buông người ngã xuống ghế salon.

-Ừm, vậy...hai người nói chuyện...tôi...lên phòng.

Nó dè dặt chỉ tay về phía phòng mình rồi bỏ đi.

-Thế Anh và Từ Linh đâu?

-Không có nhà.

Tổ Vi nổi có tức giận khi từ nãy tới giờ Phong luôn tỏ ra khó chịu với cô, hơn nữa từ cách xưng hô cũng đổi thành chẳng có chút gì như là đang yêu nhau cả. Hình như sắp có chuyện gì đó đang cố diễn ra trong mắt cô.

-Hôm nay....anh không được khỏe sao?

-Không có gì.

-Vậy tại sao lại khó chịu với em ?

-.....im lặng..

Phong không nói gì càng làm cô bức mình thêm:

-Anh trả lời em đi!!!!

Anh quay mặt đi chỗ khác nói:

-Chúng ta nên nói rõ đi, giữa...

Tổ Vi nhăn mày, đôi môi khẽ mấp máy, dường như cô cũng sắp hiểu ra chuyện đó đang tới:

-A...n.h...ý...là...?

-Thật ra....từ lâu anh ...đã không còn yêu.....

-Đừng nói nữa!!!

-Tổ Vi?!

Anh lo lắng chạy lại lay hai vai cô.

-Đừng...đừng nói nữa...xin anh đấy!!!!

Tổ Vi co người lấy hai tay bịt tai lại vừa hét vừa khóc thét lên.

Cô biết, biết rằng anh đã thay đổi. Tình cảm của anh dành cho cô gái này đã không còn. Sống ở Mỹ tuy chỉ 2 năm nhưng đối với cô như những ngày tra tấn vậy. Trong 2 năm đó cô luôn mong được gặp lại anh, được nhìn thấy anh, được đi chơi như những cặp trai gái khác. Và rồi giờ thì sao, người con trai này lại mang cho cô những nỗi lo âu thấp thỏm khi trở về thì bên cạnh anh đã xuất hiện một cô gái. Quả đúng là trở trêu mà!

Nó đang đắm chìm suy nghĩ mà nhìn vào khoảng trời xanh đậm u buồn kia bỗng bị tiếng hét của Tổ Vi làm giật mình:

-Hình như là tiếng Tổ Vi? Sao vậy?

Nó vội chạy ra tới cầu thang thì hình ảnh Phong đang hôn Tổ Vi được thu vào tầm mắt .Cả người nó như cứng đờ lại,đôi chân không thể nào bước tiếp được nữa. Đôi tay khẽ che miệng như cố kìm chế lại bản thân khỏi bật khóc. Nó từ từ lùi lại phía sau rồi chạy về phòng thật nhanh.

-Em làm gì vậy?!!!

Phong đẩy Tổ Vi ra và đứng phắt dậy. Thật ra, không phải là anh chủ động mà chính anh mới là người bị động khi Tổ Vi bất ngờ kéo anh lại. Chuyện này đúng là ngoài ý muốn, nhưng ai sẽ hiểu cho anh ? Anh làm sao biết khi có người con gái khác đã nhìn thấy tất cả?

-Em yêu anh, mãi yêu anh!!!Phong à!!!!Xin anh đừng làm tổn thương em có được không?!

Tổ Vi vừa khóc vừa gất lên. Tại sao anh lại phải khiến cô trở nên như vậy? Cứ chấp nhận tiếp tục mối tình này không được hay sao???

-Anh....xin lỗi....Hai năm em bỏ đi không nói một lời, những lúc đó....ai sẽ hiểu thấu anh được đây?Anh đã bỏ cuộc và giờ khi em trở lại...anh...anh rất vui nhưng....cũng chính lúc ấy anh nhận ra mình đã không còn tình cảm với em nữa. Mà hơn hết, anh nghĩ mình đã yêu một người.Xin lỗi....

-Là cậu ấy phải không? Có phải anh đã yêu cậu ấy không hả?!

Trái tim cô như tan vỡ, từng vết thương sâu thẳm trong tim như đang ứa máu. Cô đã sai, sai khi quay trở lại tìm anh. Và bây giờ chính là kết cục cho sự ngu ngốc ấy.

Anh khẽ gật đầu cho thấy xác thực là anh yêu cô gái kia và đó cũng là nó- Thiên Ân, đứa đã theo đuổi anh trong hai năm Tô Vi biến mất , đứa đã chịu nhiều uất ức mà anh gây ra cho nó, đứa luôn bên cạnh, luôn giả vờ cười mỗi khi anh chán ghét đều nói nó "phiền phức". Cảm thấy nó chẳng có gì nổi bật hay được một chút giống Tô Vi cũng không có cũng là lí do khiến anh không có ấn tượng gì trong tâm trí lúc đầu. Nhưng dần dần, anh nhận ra cô gái này có cái hay ở chỗ da mặt còn dày hơn cả mặt thót. Lúc nào cũng đi theo anh, học tất cả những thói quen, sở thích của anh không sót một chút còn trong khi ấy anh là người luôn lạnh nhạt , chán ghét nó. Mấy hôm nay, anh luôn nghĩ về nó, nghĩ tại sao anh không chú ý tới nó từ trước để bây giờ phải nhận ra sự hiểu biết muộn màng đó.

*

*

•

Trước cửa sổ, một khoảng trời rộng lớn hiện ra trước mắt nó như đang mờ dần. Từng giọt mưa đang bắt đầu rơi ngày càng nhiều nhưng nó lại không nhận ra điều ấy. Quả thực tâm trí nó lúc này rất mông lung.

#Nếu như lúc này mưa nặng hạt hơn và gió cũng mạnh hơn thì có lẽ em sẽ chẳng màng điều gì nữa mà òa khóc. Mở lòng ra cùng cơn mưa. Nếu anh có về, em sẽ vờ như chẳng có gì xảy ra và như thiếu anh cuộc đời em vẫn tươi tắn và hồi hả. Chỉ là, chỉ là em giấu đi#

#Hoặc là yêu nhau, yêu đúng nghĩa hay là cứ dày vò nhau. Cuộc tình dù đúng dù sai, tổn thương nhất vẫn chỉ là người con gái. Chỉ cần anh yên vui, em mỉm cười đưa tay, hắt nhẹ nước mắt#

-----end chap24-----

Còn mấy chap nữa là kết rồi ak, mk sẽ lại phải xa m.n rồi.T.T

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Nổi giận nói thề

Mưa ngày càng lớn nhưng cửa phòng nó còn không thèm đóng vào. Những hạt mưa vắt vèo xiên qua nhau không xác định, chẳng biết nó đã ngồi ở đây được khoảng một tiếng chưa? Khuôn mặt nó giờ đây bị mưa làm cho ướt hết, mưa rơi là tã, mưa như tát vào da mặt khiến người ta rất rát. Chỉ có mình nó mới cảm nhận được, những giọt nước trên mặt có vị mặn như muối. Đôi mắt vì đau rát mà khẽ nhú lại một cách nặng nề. Cứ như vậy, cửa sổ mở, nó ngồi đó ...1tiếng....2tiếng...cho tới lúc mưa ngớt hẳn nó mới giật mình thoát khỏi sự mệt mỏi , trầm tư trong mình mà đứng dậy bước loạng choạng vào nhà tắm.

Ngâm mình một lúc trong bồn , nó cũng bắt đầu vui bớt đi những gì đang vương bận khi nãy. Mặc chiếc áo tay lửng cùng chiếc quần đùi với tông màu đen trắng, nó toan bước ra ngoài. Bỗng nhiên nó như nhớ ra điều gì đó, tay đang nắm hồ vào chiếc nắm cửa chợt dừng lại. Nó cố nhắm mắt lấy lại bình tĩnh rồi mỉm cười đi ra như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bước đến cầu thang, phả vào mũi nó là mùi thơm của thức ăn, cái này chỉ có thể là Tử Linh. Cô đã về từ bao giờ?

Nhẹ bước xuống nhà, nhìn thấy Tô Vi cùng Phong trông có gì đó lạ lẫm, hai người không ai nói với ai câu gì, không khí có vẻ rất ngột ngạt. Phong ngược lên nhìn nó, miệng nó hơi nhếch lên coi như đã cười đáp lại. Tô Vi mỉm mai:

-Nên xem lại bản thân trong khi chẳng có gì gọi là ưu điểm khiến người khác thích đi nhé!

-Tô Vi!-Anh có chút tức giận nhìn cô.

-Anh...

-Tôi không biết tại sao cậu nói vậy nhưng nếu ý muốn nói tôi, vậy thì tôi xin trả lời. Phải, tôi không có ưu điểm nào tốt bằng cậu nhưng tôi hơn cậu ở chỗ là lòng đố kỵ của tôi nó rất ít! Tôi vào bếp , hai người ngồi đây nói chuyện!

-Cậu....

Vừa đi nó vừa nghe tiếng nói không nên lời của Tô Vi nhưng nó sẽ không quan tâm tới việc đó bởi nó không muốn suy nghĩ thêm nữa, đã đau đầu lắm rồi không phải sao?

Nó quyết định đi vào trong bếp đầy hương vị tình cảm của đôi trai gái đang yêu nhau kia.

- Vlk cho anh ăn miếng xem nào!

Thế Anh vòng tay qua eo cô với khuôn mặt gian xảo.

-Đi ra ngoài, muốn chết hả?

Thế Anh càng lúc càng ôm chặt tới Tử Linh nói:

- Vlk nấu ăn giỏi như vậy mà không cho anh thử sao?

-Đừng có nói nhảm, lúc trước ngày nào ck chả ăn cơm vlk nấu!

-Lúc trước, bây giờ khác, đi nào, đút cho anh!

.

.

.

Nó khê ho khan một tiếng, hai người họ bất ngờ nhảy thót ra, da mặt cũng bắt đầu nóng lên.

-Hai người đừng diễn phim tình cảm ở đây nữa, ớn lăm đấy! Hi.

Tử Linh khê lờm Thế Anh một cái rồi quay ra cười:

-Aha, sao cậu giờ mới xuống, lúc về thấy phòng khóa trong nên mình nghĩ cậu không muốn ai quấy rầy nên không gọi.

-Đứng, đứng đấy!

-Ừ.Có cần mình giúp gì không?

-Không cần đâu hi hi.À mà mấy chậu hoa ngoài kia cậu mau đem nó ra ngoài trời đi, nắng rồi ấy.

Tử Linh vừa chăm chú vào việc nấu ăn vừa nói. Nó vừa nghe xong liền bỏ ra sau khuôn viên nhà.

Nhìn mấy hoa nhỏ nhỏ xinh xinh nào là hoa hồng, hoa tú cầu, hoa hướng dương tâm hồn nó bỗng vui vẻ hơn nhiều. Bàn tay khê lướt nhẹ qua từng cánh hoa, vài giọt nước vẫn còn đọng trên hoa do va chạm mà trượt xuống nhẹ nhàng.

-Chúng mày đẹp thật đấy!

-Cảm thấy ghen tị sao?

Tổ Vi không biết từ đâu , đến từ bao giờ đã đứng trước mặt nó.

-Nếu tôi nói đó không phải ghen tị mà là thần phục thì sao?

Cô nhếch môi, hai vai nhô lên , kiêu kì nói:

-Tùy! Cậu có biết tôi theo cậu ra đây làm gì không?

-Không biết và đúng hơn là tôi không muốn biết!

Nó vừa nói vừa cúi người ôm chậu hoa ra ngoài.

-Tôi đã nói cậu tránh xa Phong ra tại sao cậu không làm hả?

-Tôi vẫn giữ khoảng cách, còn cậu thì sao? Chẳng vì lí do gì mà cứ kiếm chuyện với tôi? Cậu đã khác so với hình ảnh của Tổ Vi lần đầu tôi gặp rồi!

Tổ Vi tức giận bước tới ngăn chân nó. Cả người nó không vững liền ngã về phía trước, chậu hoa cũng theo đó mà đổ xuống . Bởi mới mưa xong nên đất ngoài vườn còn rất ẩm ướt, đồng bùn lầy lăm lăm khắp người nó. Bộ quần áo mới thay mà đã bẩn, đáng chết! Tổ Vi sao lại muốn thử tính kiên nhẫn của nó bằng cách này chứ?!

Thấy nó như vậy, trong lòng cô có chút hối lỗi nhưng lòng ghen tức vẫn đánh chiếm tâm hồn cô về một hình ảnh Tổ Vi khá độc địa.

-Nhớ cho tôi, cậu đừng bao giờ nghĩ mình có thể thắng tôi!

Mắt nó đã có in thoáng một màn sương mờ, cánh tay nó có rât rât khi vừa nẩy sọt phải viên đá. Hơi cựa mình đứng dậy, nó phải tay bị đau rồi chi

thăng vào mặt Tổ Vi, ánh mắt đầy lửa giận vô cùng sắc sảo :

-Nếu đã như vậy, tôi chính thức nói cho cậu biết! Tôi sẽ không nhường cậu nữa đâu. Kể từ giờ, Thiên Ân này bắt đầu giành lại Thành Phong từ tay cậu!! Tôi thề đấy!!!

Nói xong nó bỏ vào trong nhà còn Tổ Vi thì đang đứng ngây ngốc như tượng. Cô không tin vào mắt mình bởi hình ảnh lúc tức giận của nó thật đáng sợ. Cứ như nó sinh ra để dọa người vậy.

-Sao...sao....cậu ta...lại đáng sợ vậy?

Nó trừng mắt nhìn Tổ Vi rồi đi thẳng vào trong nhà.

-----end chap25-----

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cậu....nói gì vậy?

Cả bữa trưa ngày hôm đó ai cũng trầm lặng ngoài trừ Từ Linh và Thế Anh .

8h30' tối:

Phòng anh:

Ngay lúc này đang có một bóng người cứ thập thò mãi trước bàn học của anh vân vê hộp quà nhỏ trong tay mà trong đầu cứ đấu tranh tư tưởng mãi.

-Cái này....tặng hay không?

Phải, là nó đấy! Thật ra lúc sáng nói không có cũng chỉ là nó gạt anh thôi. Con gái mà, thích thế đấy!

Bỗng nhiên ở dưới nhà vọng lên tiếng của Phong:

-Anh về phòng đây, hai người....

-Anh!Đừng nói linh tinh!

Từ linh ngại ngần ôm tay Thế Anh.

Ách.....Tiêu rồi! Làm sao đây, cậu ấy sắp tới.....

Nó không kịp suy nghĩ nhiều mà tùy tiện để hộp quà trên bàn rồi lúng túng quay đi, toan bỏ ra khỏi phòng nhưng xui xẻo là nó ngay tức khắc đập đầu vào cửa.

-Aizzz! Mình quên là cửa vẫn đóng!

Không đủ thời gian để kêu đau, nó vội vàng vạy cửa chạy về phòng mà đóng rầm một cái.

Cuối cùng cũng được an toàn, nó lấy tay đặt lên nơi trái tim đang đập mạnh nhất. Khi nãy thực sự hoảng quá mà xuýt nữa tim nó nhảy ra khỏi lồng ngực luôn rồi.

Nó khẽ làm bầm:

-Quà cuối cùng đã đưa, chuyện gì xảy ra nữa thì mai tính tiếp.

Thật, chưa có ai tặng quà sinh nhật khổ sở như nó!

NHỪNG.....Nó không biết rằng vừa nãy chiếc hộp của nó đã bị lăn xuống dưới gầm giường chỗ anh rồi. Ai mà biết được, tại giây phút cuối cùng mà, tùy tiện để đó còn hơn bị phát hiện như một kẻ lén lút làm chuyện mờ ám. Khổ nỗi là để sát mép bàn.....xui xẻo.

Phong tới cửa phòng thì đã mở từ trước, anh khẽ nói thầm:

-mình.....không đóng cửa?

Anh là người nguyên tắc, đặc biệt là không thích bất cứ ai tùy tiện vào phòng khi chưa được đồng ý. Và cũng chính vì lý do ấy mà thói quen đóng cửa trước khi rời phòng đã thành nề nếp.

Tít..tít

Vừa chốt cửa anh vừa cầm chiếc điện thoại trong tay đi vào. Trên màn hình xuất hiện dòng chữ” bạn đã nhận một tin nhắn“.

“Nhớ đeo nó vào ngày mai nhé, em muốn thấy nó!”

Biết đó là Tô Vi gửi đến và vấn đề chính là món quà cô tặng- một chiếc đồng hồ khắc chữ VYP. Tâm trạng bỗng chốc trùng xuống:

- Thiên Ân.....xin lỗi!

Sáng hôm sau:

-O? Trán cậu sao sưng u một cục to tướng thế kia?

Trước bàn ăn lớn, Thế Anh hết sức hồn nhiên bình luận về quả bóng tím nhỏ giữa trán nó mà không biết ai đó vì xấu hổ đến cả mặt cũng đầy vạch đen tức giận.

Nó và Từ Linh đang ăn thì sặc. Lấy tay che trán nó khẽ liếc khuôn mặt hơi có chút cười của Phong rồi lại quay sang lườm hai cái người đáng ghét cứ cười mãi không thôi:

-Hết-chuyện-đề-nói-rồi-hả?*ngheến lợi*

-A! Không, thôi ăn đi!*Từ Linh và Thế Anh đồng thanh*

Lúc này nó chỉ muốn bầm vằm hai người lắm điều nhiều chuyện trước mặt. Con gái ghét nhất là khi bị ai nói ra những cái mà họ không muốn nhắc đến mà phải không?

Cũng chỉ tại cậu ấy!

Chẳng bao giờ nó chịu nhận mình sai trong mấy chuyện này cả. Thì đúng, nếu không phải muốn tặng quà cho anh thì nó đâu thế này? Nếu anh không lên phòng đúng lúc thì nó cũng đâu vội vàng mà u đầu ?

Nhưng nói đi nói lại, ai bắt nó mập mờ tặng quà thế này đâu? Ai bắt nó về chuyện, bày đặt đâu? Tất cả chỉ do nó đen đui mới vớ lấy cho mình toàn những chuyện không đâu á!

-Dừng lại đi, đủ rồi. Không nhanh muộn học đấy?

Phong vừa lãnh đạm nói vừa cầm lấy chiếc cặp sau lưng tùy tiện đi trước.

Nó vội vàng ngoạm lấy chiếc bánh mì đang ăn dở rồi cũng khoác cặp chạy theo để lại cặp đôi vẫn bình thản ăn tiếp.

.

.

.

.

- Ừm....ờ ời!!! (Chờ với!)

Bước chân của Phong quá dài làm nó đuổi không kịp. Dù sao anh cũng cao hơn nó hẳn là một cái đầu mà. Người ngoài không còn tưởng nó bị điên nên mới trong bộ dạng thất thểu kia vừa chạy vừa nói không rõ ra tiếng.

Nhìn Phong từ từ dừng hẳn nó mới bắt đầu thở ra hơi nhưng mồm vẫn còn ngậm bánh mì, một tay kéo lấy tay anh mà nói:

-Đội..cho đi cùng nữa!

Chợt tay anh rút ra khỏi lòng bàn tay nó rồi nói:

- đừng có ở đằng sau cứ réo mãi như vậy?

Đôi lông mày đang chuẩn bị neoh vào nhưng khi nó nhìn thấy chiếc đồng hồ trên tay anh thì nụ cười trên môi nó chợt nở ra:

- Ý, cái này....rất hợp đó! Có đẹp không?

Quả nhiên nó rất hợp với cậu ý, hihi

-không đẹp thì đeo làm gì?

Nó khề bừa môi:

-Xí, đẹp thì nói đẹp! Có cần nói thế không?Dù sao....người ta cũng cất công đi chọn mà *Lí nhí*

-Gi?

-Không, à không có!

Nó gãi đầu e thẹn, Phong xoay người bước đi không quên thốt ra hai chữ:

-Phiền phức!

Chân phải toan bước lên nhưng bị hai chữ đó khiến nó phải dừng mọi hoạt động. Hai chữ này, đã lâu rồi Phong chưa nói ra trước mặt nó vậy sao đúng này lại...

-Cậu....nói ...ờ....tôi...cái...đó...

Vì nó bị dị ứng với hai chữ đó nên khi nghe chính miệng anh nói, lồng ngực nó khẽ co bóp thật mạnh tới khó thở.

-Sao?-Anh nhưn mày hỏi nó.

Cổ nặn ra nụ cười của mình:

-Hôm nay....cậu không sao chứ?

-rất ổn,chỉ là....

Đang nói anh chợt giơ tay chỉ vào mặt đồng hồ mà lấp lửng nói tiếp:

-Sắp muộn giờ rồi.

Không do dự ,anh liền bước đi thật nhanh. Đôi môi nó hơi mấp máy:

-Chẳng phải cậu đã nói.....không thấy thôi phiền sao?

(ở

-----end chap 26-----

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Giả làm người yêu một ngày nhé!

Hôm nay, Phong có chút lạ!

.

.

.

Cứ thế, đôi chân nó cứ mãi lảo đảo theo anh tới trường. Chuyện gì đang cố xảy ra trước mắt nó đây?

-Phong, anh có thích nó không? Em khỗ sở lắm mới tìm được nó ấy!

Nó và anh vừa bước vào cửa lớp đã nghe thấy tiếng của Tổ Vi . Nhưng câu nói này của cô thật khiến nó bất ngờ, gì mà có thích không? Khỗ sở mới tìm

được? Ý là muốn chỉ cái gì nhỉ? Chưa kịp định hình thì mọi chuyện cũng bắt đầu bày ra trước mắt nó ngày một rõ ràng.

Tổ Vi nắm tay anh giờ lên rồi đã đều qua nó:

-Đẹp chứ? Quà mình tặng anh ấy hôm qua đấy?

Nó có chút cứng đờ lại, mọi mạch máu như không được lưu thông nữa thì phải! Chuyện này....sao lại như vậy? Đôi môi nhỏ không biết nói gì cho xong mà chỉ ậm ừ cho qua.

-Cái đó....của Tổ Vi?

Nó cố lảng đi câu hỏi của Tổ Vi mà dùng ánh mắt đầy nghi vấn nhìn Phong nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng của anh . Điều này chỉ càng làm cho ý kiến kia của nó là hoàn toàn đúng.

Thấy khuôn mặt cứ ngơ ra của nó khiến Tổ Vi thêm phần nào thích thú:

-Sao? Ngạc nhiên hả? Của mình mua mà! Chính vì mình tặng mà anh ấy mới

Chưa kịp nói hết thì Phong đã lách qua hai người một cách thờ ơ. Tổ Vi thì cảm thấy chuyện này rất bình thường liền nhún vai rồi cười thỏa mãn quay đi.

Cả một tiết học nó cứ mãi gục mặt xuống bàn. Trì An ngồi bên cạnh gọi nó liên hồi nhưng nó vẫn không chút gì gọi là phản ứng nhẹ. Mỗi lúc thầy giáo đọc lớp lững vại chỗ là y như rằng, bên tai cậu lại có tiếng nấc nhỏ. Ai không biết thì còn tưởng âm thanh kì quái nào phát ra không ấy. Nếu đoán không lầm thì...cô bạn gái bên cạnh mình đang khóc. Nghĩ tới việc này càng khiến lòng cậu thêm khó chịu hơn. Rất muốn hỏi rằng đã có chuyện gì xảy ra với nó nhưng cứ gục mặt như vậy thì cậu biết làm gì đây?

.

.

.

Tại một góc suy nghĩ nào đó...

Cậu là đồ tồi! Tôi ghét cậu! Đồ thần kinh! Đồ tâm thần! Đồ hai mặt!

Phải, là nó đấy! Nó đã chán ghét những biểu hiện trên mặt anh rồi! Nó ghét lắm đấy!

Trước đây còn mới quan tâm nó, lo lắng cho nó sao giờ bỗng chốc đã thành ra thế này. Nó thừa nhận, nó luôn bị khuất phục trước sự ầm áp đó nhưng không có nghĩa anh muốn trở mặt là được. Nói muốn được nó tặng quà thì nó liền tặng nhưng tại sao không dùng đồ nó mua. Hai chiếc đồng hồ, hai người con gái? Cuối cùng thì vẫn là Tổ Vi, nó chả lẽ không xứng sao? Ích kỉ, nó đã ích kỉ trong tình yêu vào những khoảnh khắc như thế này. Cũng chỉ vì nó đã yêu, yêu một người mà nó còn chưa xác định được trái tim người ấy có giành cho nó chút nào không?

Vẫn luôn tự biết rằng cơ hội chỉ đến có một lần để ta thực hiện nhưng với nó , cơ hội chưa từng một lần nào có được. Mọi thứ đều là hư vô.

.*****bay nhanh nào*****

-Trả lại.....trả cho tôi chiếc đồng hồ được không?

Nó áp úng đứng trước cửa phòng của anh đòi trả đồ.

Đôi lòng mày hơi nhúu lại, anh khó hiểu :

-đồng hồ? Cái nào?

-Cái....giống cái này..*chỉ chỉ* nếu đã có cái ý nghĩa hơn rồi thì hãy trả lại cái vô nghĩa kia cho tôi!

Nó lấy hết can đảm đứng trước anh nói chuyện rành mạch nhất có thể.

-Ý và vô nghĩa nào?

Nhưng đáp lại sự lúng túng của nó là thái độ thần nhiên của anh khiến nó lập tức muốn học máu ra mà chết.

- Quà sinh nhật hôm qua tôi đã để nó trên bàn của cậu....mau trả cho tôi!

Nó dứt khoát chìa tay ra hiệu muốn được lấy lại hộp quà ngu xuẩn kia của nó.

-Không thấy ?

-Gi? *mắt chữ Ô mồm chữ A, nó vẫn còn chưa hết kinh ngạc nha*

Đang định nói tiếp thì đập vào mắt nó là cánh cửa phẳng đáng hồn. Giây phút này nó khóc không ra nước mắt, cả người dán lưng vào cửa mà trượt xuống.

-Trả cho tôi không được sao?...cậu cũng có cần nó đâu....

Bỗng nhiên cửa bị giật lại ra sau làm cả người nó theo đó mà ngã nằm luôn dưới sàn. Nửa người trên ở trong phòng anh còn nửa người dưới theo cách ngồi xổm khi nãy của nó mà vẫn còn ở bên ngoài.

-đề ở đâu?

-Hà? *hai mắt nó tròn xoe ngây ngốc nhìn anh đang đứng cao ngất ngưỡng trước mặt* chẳng phải nói rồi sao....

Nhìn nó vậy anh thật muốn cốc vào đầu nó một cái cho tỉnh táo hơn hộ anh cái chứ bộ dạng thế này.... Thật...cười khổ!

Anh hơi cúi thấp người xuống nắm chắc lấy hai vai nó kéo lên rồi đóng cửa lại.

-Rồi....nếu như cậu có tặng tôi thì giờ tìm đi!

-tôi...tôi đề trên bàn....cậu không thấy thì ai chứ còn hỏi nữa...rõ ràng....*nó không phục cổ bèo nhèo*

-Vậy....ra ngoài đi!!

Anh liên tục thay đổi nhanh như chong chóng, lúc bảo nó tìm giờ lại bảo nó đi ra? Hứ, chả thèm! Đồ hai mặt!

30' sau:

tít tít

Nó đang buồn nào bây giờ ai lại còn tâm trạng nhắn tin nữa đây!

Sang phòng tôi, sẽ trả lại nó

Có chút kinh ngạc nhưng vẫn làm theo yêu cầu này. Chỉ có điều, PHÒNG NGAY SÁT NHAU SAO KHÔNG SANG TRẢ MÀ PHẢI NHẮN TIN CHÚ??!!!!

Đứng trước cửa, nó tùy tiện bước vào rồi ngay trước mặt anh ba mặt một lời:

-Đưa đây!

Tay cầm chiếc hộp nhỏ của anh đưa lên cao nhất có thể tới nỗi nó không tài nào với tới được.

-Cậu đã tặng cho tôi rồi?

Trở mặt, lại trở mặt! Nó bắt đầu giận dỗi, giọng cũng bắt đầu hờn trách:

-Giữ hai cái giống nhau để buồn cổ vật hả?

-Không đến nỗi thế, giữ một cái, đeo một cái!

Vẫn cái giọng ấy, cái giọng giễu cợt mà lạnh lùng của anh không biết đã khiến nó tổn thương bao nhiêu lần nữa.

- không thích thế! Trả đây!

Nó cứ nhảy lên đề với lấy chiếc hộp trong tay anh nhưng tại chiều cao vẫn còn hạn hẹp nên số phận đành giúp nó lúc khác thôi.

-Aaaa!

Râm..

???????

Nó cảm nhận như mình vừa rớt từ trên trời xuống cái gì đó rất mềm lại còn ấm nữa. Khoan đã! Đùa sao? Nó....Phong....đang nằm đè lên nhau. Giật mình khỏi mộng, nó vội vàng đứng dậy rồi gãi gãi đầu.

Anh cũng từ từ đứng dậy sau khi bị quả tạ rơi trúng:

-Này, lại tăng cân hả?

Câu hỏi thực tế thêm chút độc địa của anh làm nó giận đỏ mặt tía tai không nói thêm được câu gì.

-Cậu.....

-A, không có gì! Trả lại cho cậu.

-Hừ!

Toan bước đi thì nó đột nhiên bị anh kéo lại và ghé sát nói:

-Chúng ta....giả làm người yêu một ngày nhé?

Khuôn mặt nó bỗng chốc trở nên ngây ngốc khó tả. Chuyện gì thế? Nó có nghe làm không?

Nhưng dù sao....cái chữ mà nó muốn bỏ đi nhất chính là “giả” . Thế nào là giả!? Giả vờ thì có ích gì?

-Cậu...

-Một ngày thôi... Mai là chủ nhật...

-Ừ-ừm

Có vẻ hơi lúng lúng sau câu trả lời của nó nhưng như vậy cũng coi như đã đồng ý. Dù sao một ngày còn hơn chưa bao giờ thực hiện được mà. Nó đồng ý, nó đã chấp thuận.

-----End chap27-----

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chúng ta là một cặp

Yaaaaa!!! Hôm nay...hôm nay nó hẹn hò kia!!!!

.
.
.

-Bộ này?... Hay bộ này....không! A! Cái này!....không...cái đó....aaaaa!!! Rốt cuộc nên mặc cái gì đây!

Suốt từ lúc 5 giờ sáng tới thời điểm điểm hiện tại đã là 6h rồi mà nó cứ mãi loay hoay với đồng quần áo, váy vóc không thôi. Trách ai được, con gái luôn vậy cơ mà!

Chán nản, nó buông người thả phịch xuống giường nằm đè cả lên con cún kiki của Thế Anh chẳng biết từ lúc nào đã lăn lên giường chôn mình trong đồng quần áo của nó. Để rồi...

”Ặng...Ặng....ư...ư...”

-Gi thế?! Kiki chui lên giường tao còn kêu nữa à! Cẩn thận tao đá kiki ra ngoài cửa đấy!!!

Hờ hờ, nó rất quý vật cưng nhưng giờ tâm trạng của nó đang rối bưng tới nỗi nói chuyện với chú cún con mà hàng ngày chơi đùa vui vẻ cũng mang đầy tính chất đe dọa.

Có vẻ nhìn mặt nó hơi khác thường nên kiki bèn quấn đuôi cuộn tròn lăn xuống giường rồi nằm chinh ỉnh một góc phòng im re.

- Thế Anh cho nó ăn nhiều tới nỗi giờ có thể lăn nhanh hơn chạy rồi!.... Haizz, còn giờ mình phải xử lý việc quan trọng như thế nào đây?

2 tiếng sau đó.....

-Kiki của anh sao lại khập khiễng thế này!

Thế Anh xót xa ôm lấy chú cún đáng yêu mà xoa chân nhỏ của nó. Nhưng thực ra cậu chẳng biết rằng lúc này ở đâu đó đang có người bốc khói ngùn ngụt.

-T-H-Ế-A-N-H!!!!!!

Từ Linh vẫn giữ quan điểm như lúc trước, sẽ có ngày cô bầm vằm con chó đáng ghét, béo ục béo ịch kia ra thành từng mảnh. Và giờ cũng không phải ngoại lệ.

-Hả?????...aaaá. Đừng vk ơi, ck đau, vk nhéo ck đau!!!

Thế Anh trước khi nhận ra điều khác thường thì đã bị Từ Linh nhéo tai tới đỏ bưng cả lên.

-hả cái gì mà hả? Vk bảo cách li với con chó hôi hám này từ lâu rồi cơ mà, thích ôm ấp không hả???

- nhưng nó đang bị thương?!

-đem nó đi ra quây thịt chó ngay!

-làm gì?*ngơ ngác* ở đó đâu bác sĩ thú y!

Cô khoanh tay trước ngực rồi nói:

-Cho nó đi đầu thai!!!

-Vkkkkk!!!*Bức xúc cực kì bức xúc*

Chuẩn bị có chiến tranh diễn ra trong căn nhà này nhưng bỗng đâu xuất hiện một cặp trai gái từ trên tầng bước xuống làm mọi chuyện như thay đổi lập tức:

-Anh...Thiên..Ân...hai người..?*Từ linh như bị ai dọa tới nỗi không nói thành lời*

Cũng đúng, nhìn họ cứ giống như một cặp thật khi chỉ nhìn qua cách ăn mặc luôn mà. Nó thì cần đơn giản thôi, chỉ có điều chính là phong màu trắng đẹp, trắng tinh, trắng toàn diện, từ trên xuống dưới đều một màu “TRẮNG“. Áo tay lửng cùng quần baggy tron có chút gì đó tình nghịch. Ấy vậy mà suốt hai tiếng cơ đấy! Anh thì có vẻ hơi cầu kì một chút, chiếc áo phong kẻ sọc đen trắng kết hợp với áo bò đen bên ngoài không cài cúc và chiếc quần Jean thâm màu. Soái quá!!

-Chuyện gì đây?*Thế Anh cũng bắt đầu không hiểu*

Xuyt

Anh khẽ đưa ngón trỏ lên trước môi ra hiệu cho sự im lặng để mọi chuyện tiếp tục diễn ra rồi từ từ nắm lấy tay nó kéo đi.

Ra tới xe, tim nó lúc này đã hoàn toàn mất kiểm soát mà đập nhanh như thể bị lỗi nhịp vậy, bước chân đi hay dừng cũng do anh điều khiển bản thân.

-Đừng căng thẳng, hôm nay anh với em sẽ là một cặp.

Ánh mắt ôn nhu nhìn sâu vào khuôn mặt đang đỏ ửng của nó. Nhưng việc này lại càng khiến nó thẹn thùng hơn, tự dung xưng hô thế này thì trách ai được khi nó áp ứng càng thêm áp ứng, đôi mắt mở to nhìn chàng trai trước mặt e dè:

-Hả?O.O

Thấy nó vậy, miệng anh không khỏi mở ra uốn thành một đường cong hoàn hảo.

-Không sao! Vào trong đi!

Tay mở cửa xe còn tay kia thì khẽ đẩy nhẹ vào lưng nó ra hiệu ngồi vào trong.

Bắt đầu khởi động tới trung tâm của khu vui chơi lớn nhất của đô thị!

Khoảnh khắc này nó không biết phải làm sao nữa, dù chỉ là giả vờ nhưng sao cứ đẩy vào tâm trí nó những hành động khi nãy đều là thật hết vậy? Quả thực rất giống, cách ứng xử của Phong? Thật quá!!!

-Cậu chủ, ta đi chứ?

-Ừ.

Lần đầu ngồi gần Phong như vậy khiến nó cảm giác rất khó thở. Hai tay nhàn rỗi nắm lấy viền áo vo viên, ánh mắt không biết phải nhìn đâu cho phải lẽ nên chỉ biết liếc ra ngoài cửa. Bất chợt bàn tay nó có cảm giác hơi ẩm ẩm và nặng đi một chút.....nhìn xuống thì mới biết...phong...đang nắm lấy tay nó.

-Bật...bật điều hòa thấp xuống được không?

Người nó bỗng dưng như ngồi trong đồng lửa vậy, nóng quá!

-Sao?

-Tự...tự dưng thấy nóng...nóng..ý mà..

Vừa nói nó vừa lấy tay phẩy phẩy cho thông khí một chút. Thấy vậy Phong liền nói với tài xế giảm nhiệt độ của điều hòa xuống tới khi nó cảm thấy thoải mái thì thôi. Nhưng nó đâu ngờ, anh biết nó nóng là vì sao sao đây!!!

-----end chap28-----

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đùa

-Đến rồi hả?

Chưa kịp nghe câu trả lời của Phong thì nó đã đẩy cửa chạy thẳng vào trung tâm giải trí, hôm nay chắc chắn nó sẽ vui chơi thật thỏa thích!!

Vừa bước ra thì anh quả thật hơi bất ngờ, nhanh như vậy sao nó đã xen vào chỗ đu quay kia rồi. Đã vậy còn nhanh tới nỗi giờ nó đã ngồi yên vị trên đó luôn:

-Phong Phong!!!!

Nụ cười ấy cùng với cách gọi tên thân thiết này....đã lâu rồi không được nhìn thấy! Quả nhiên vẫn còn như xưa, hồn nhiên, ngọt ngào. Và chính nó đã đánh cắp trái tim của anh từ cái nhìn đầu tiên. Đang đắm chìm suy nghĩ thì bị tiếng gọi của nó làm anh thức tỉnh:

-Mau tới đây đi!!! Phong Phong!!!

Khóe môi bắt đầu vẽ nên một đường cong hoàn hảo và bước chân anh cũng nhanh hơn.

-Ân...dễ...thương lắm...

Bàn tay khẽ đưa lên rồi dừng trên má nó mà vuốt những cọng tóc ửng vàng sang một bên để lộ khuôn mặt phính phính của nó.

Lúc đầu có vẻ không biết nên làm gì trước câu nói này của Phong nhưng dần dần nó cũng quen với cách cư xử này mà đáp lại:

-Phong...nói linh tinh!

-Đi thôi!

Anh nắm chặt lấy tay nó kéo đi giữa dòng người đông đúc. Và có lẽ, hôm nay sẽ là ngày hạnh phúc nhất của nó.

.....

-Phong, mình chơi trò này đi!

...

-Ân muốn ăn kẹo bông!

...

-Gà rán gà rán ngon ngon ngon!!

...

-Vòng này đẹp nhỉ?

...

-Aaaaaa!! Mát quá!!!

...

-Ý, gấu bông!!!

...

-Mặt Phong dính gì kia?

-Đâu có?

-Ahaha, đùa đấy! Đi thôi!

...

-Cái đó cao lắm!

-Thử đi.

-Không, Ân không muốn đi tàu lượn!! Sợ...

-Đi nào!

-KHÔNGGGG!!!

....

Sau 10 phút:

-Buồn...nôn....chóng mặt quá!!!

-Haha, không sao, con gái yếu đuối thế?!!!

-Này, đồ điên!!!

....

-Chụp hình chung không?

-Có, Ân rất thích!!

....

-1,2,3 Cười!! Hề hề...

Tách

Tách

tách

....

-Aha, mặt Ân thật giống lợn..

-mặt Phong ý!! Giận luôn!!

*Chọc eo*Già vờ biết lỗi:

-Đừng, phong đùa thôi!

-Ừm, tha đấy!

-Haha! Mắc lừa rồi!!

-Cái gì? Phongggg!!! Đứng lại đó...

...

Và rồi cứ thế, hai người đi hết chỗ này đến chỗ kia. Vui có, giận cũng có và dĩ nhiên đó cũng chỉ là những gì ầm ập nhất thời do một chữ “giả” tạo nên.

Ra biển, công viên, khu vui chơi,quả lưu niệm...Giờ cũng là lúc để kết thúc sự hạnh phúc này...

21:30p.m

Nhà hàng CX:

-Rượu...rượu...đưa nữa đây! chưa uống xong...rượu...mà..

-Phong say rồi kìa,đừng uống nữa!!!

Nó vất vả tranh giành chai rượu trong tay của Phong. Từ nãy tới giờ anh uống nhiều tới nỗi thành như vậy mà...haizz. Còn nói từ lượng tốt, gạt người!! Chẳng phải giờ cái người đang be bét nhè trước mặt nó là anh sao!??

Nhìn đồng hồ giờ cũng đã hơn 9 rưỡi, muộn lắm đây này. Nhưng không sao, chỉ cần được gần anh như vậy, lặng im ngắm nhìn cũng đã khiến nó vui lắm rồi, chỉ 2 tiếng rưỡi nữa thôi là nó mãi mãi không được như vậy nữa.

Đôi mắt nó đột nhiên xoáy sâu vào khuôn mặt điển trai kia mà nói:

-Phong có biết, cậu...đẹp trai lắm không!??

-Hờ hờ....rượu..biết...Sao?

Nó khẽ mỉm cười ngơ ngáo đưa tay lên toan gỡ đầu vì ngại nhưng vừa đưa lên không trung thì bị anh nắm lấy:

-Cậu...

-Đừng như vậy...vì trông Ân đáng yêu lắm! Sẽ càng khiến....rượu....

-Càng khiến gì?

-Anh yêu em...rượu...ừm...đúng vậy...rượu...yêu...

Cơ thể nó đột nhiên cứng đờ lại,đôi mắt mở to hết cỡ như vừa nuốt phải con gì đó vậy.:

-Cậu...vừa nói gì?

Chưa nghe câu trả lời thì phong đã ngắt lịm đi để lại cho nó mớ bòng bong trong đầu...

-Ahaha!!

Tự dưng nó lại cười lớn lên như tự chế giễu chính mình. Hai khóe mắt bắt đầu chảy xuống dòng lệ ảm:

-Yêu??? Haha, say rượu rồi thì đừng nói đùa...hic....đừng gây...hic..hiều lắm chứ?Chỉ là giả thôi phải không?

-Tôi cũng yêu cậu mà, cậu cũng biết đúng không?

-Là tôi ngốc hay do cậu quá thông minh trong lĩnh vực tình cảm?

-Cậu phũ phàng lắm! Đáng ghét lắm!!

-Tôi sẽ đi....đi đến nơi mà cậu sẽ chẳng thể nào biết được!!

-Tốt nghiệp....tôi sẽ đi du học...ở đâu hả? Không nói cho cậu biết đâu?

Tuy người say không phải nó nhưng giờ trông nó còn hơn cả họ. Tự dưng tự kỉ một mình làm gì không biết, cái người trước mặt đã trong giấc nồng ngủ ngon lành mơ người nào không biết nữa kia kìa!

-Xụi!! Đừng cho ai biết nhé! Chuyện này chỉ cho thể xác cậu nghe thôi, đừng để lí trí vào tâm hồn cậu biết được đấy!!

Nói đến đây thì hốc mắt nó đã đỏ hoe, hai bên mắt ướt nhòe vì roi lệ. Từng giọt trượt xuống kêu tí tách.

Rồi nhé, nó sẽ tạm biệt mọi người, dẫu biết chuyện này rất khó khăn nhưng nó chẳng còn cách nào khác. Tuy nói sẽ giành phong về bên mình nhưng nó chỉ mạnh miệng được vậy thôi. Sợ...sợ lắm...đau lắm!

....

...

....

Em nuốt nước mắt chảy ngược vào tim, em giấu ghen đi!

Nhưng em làm sao khi lí trí yếu mềm!

Mặc dù em có là ai, mắt em anh có buồn?

Những kỉ niệm rồi sẽ mất đi từng ngày....

-----end chap 29-----

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ủ, một chút thôi!

Nó vật vờ lờ lờ kéo kéo cái tên to xác như anh ra xe thật mệt đứt hơi. Vừa tới cửa xe, nó thả phũ còn hơn từ té, người đầu mà nặng quá!! Một tay với nắm cửa mở ra, cả người hơi nghiêng ngả, nó đẩy anh nằm cái phịch xuống ghế còn mình thì xoa bóp nhẹ hai bên vai cho đỡ nhức. Khi nãy mới đi được vài bước hình như nó nghe được tiếng kêu “rắc” ở xương thì phải! Sớm muộn gì thì nó cũng vào viện mất.

Xe bắt đầu chuyển bánh cũng là lúc có tiếng thở dài của nó. Bác tài thấy vậy liền hỏi:

-Cháu có chuyện gì buồn à?

-Ơ? Dạ? Không ạ.

-tuổi trẻ vào những buổi hẹn hò này sẽ hạnh phúc, vui lắm ấy! Nhưng xem ra cháu lại buồn vào lúc tan cuộc thế này sao?

Có vẻ câu nói này của bác tài làm nó hơi giật mình mà suy nghĩ:

-Buồn ạ? Không đâu, cháu vui lắm bác ạ.

-Hôm nay cậu chủ cười nhiều hơn thì phải?

-Aha, có lẽ vậy ạ.

-Hiếm thấy có người con gái nào được cậu chủ dẫn đi chơi lắm!

Có nghĩa là...mình là người đầu tiên được cậu ấy đối xử như vậy sao?

Có cảm giác gì đó vừa ngạc nhiên vừa hạnh phúc khi nó nghe được những chuyện này nhưng....

-Ngoại trừ....con bé Tổ Vi!

Nụ cười chưa kịp nở ra đã vội vàng khép lại. Nó gặng hỏi:

-Hai người họ yêu nhau nhiều lắm hả bác?

Bác tài khẽ chép miệng thờ dãi:

-Ủ, trước đây lúc nào hai đứa cũng đi với nhau, con bé ấy vừa hiền lành lại tốt bụng. Mỗi tội hoàn cảnh bi thương, À mà cũng có nhiều lần hẹn hò như cháu hôm nay vậy!

”nhiều lần”? Hai chữ này như tiếng sét đánh ngang tai nó ấy. Nó biết và cũng hiểu nhưng cho dù vậy thì khi nhắc chuyện giữa Tổ Vi và Phong thật khiến

nó đau lòng. Đôi môi mấp máy không nói thành lời liền cười xòa:

-Ôi, bác đừng hiểu lầm. Tụi cháu không phải hẹn hò mà chỉ là đi chơi giả vờ làm thế thêm vui ý mà.

-Haha, đừng lừa già dối trẻ. Cháu không chối được đâu, nhìn biểu hiện của cháu là bác biết mà. Ồ, cũng sắp tốt nghiệp rồi nhỉ?

-Vâng?

-cháu định làm gì sau đó?

-Cháu....

Nó chột ậm ừ, như kiểu có thứ gì nghẹn ứ ở cổ họng vậy. Như nửa muốn nói, nửa không nói:

-Cháu du học...bắt đầu cuộc sống mới và....

Ánh mắt nó hơi trùng xuống rồi ngoảnh sang bên cạnh có một người đang tựa vai nó mà chìm vào giấc ngủ từ nãy tới giờ rồi nói:

-Và..quên những gì không nên nhớ!ahihi..

Bác tài khó hiểu:

-Tại sao?

-Vì những kí ức đó với cháu không có gì đẹp cả. Mà chúng chỉ toàn là những mảnh ghép đã vỡ vụn ra thôi ạ!

Xong nó liền đưa tay lên dụi mắt mà nói:

-Trong xe không có bụi mà mắt cháu tự dưng cay quá đi! Hề...

Hiểu được cách sống về mặt tình cảm của tuổi trẻ hiện nay, bác tài cũng có phần hiểu về hành động của nó. Chỉ có điều....tụi trẻ sẽ phải tự tìm lối ra cho chính mình.

lát sau

phịch

-cảm...hây! Nặng quá đi.....cảm..cảm ơn bác ạ!

Đóng cửa xe, nó vội vàng đỡ lấy Phong khó nhọc đi vào. Bước vào đại sảnh, có vẻ hai người ngủ rồi, lần mò mãi mới tìm thấy nút đèn để bật lên, nhưng chưa kịp bật lên thì anh bắt đầu chọc tức nó.

-Này!!!

-á! Cậu...*hoi giật mình*

Nói với giọng vẫn còn đang trong tình trạng say rượu, anh lơ đãng hé mi mắt nhìn xung quanh:

-Đang ở đâu mà tụi thui thế này!ực..

Nó vừa nghiêng răng vừa bật đèn. Ánh sáng vừa thấp lên, mắt anh vì không thích nghi kịp nên nhắm lại. Lúc này mới để ý, anh đang ở trong nhà chứ ở đâu nữa, câu hỏi khi nãy thật ngớ ngẩn. Khẽ diu anh ra phía salon ngồi xuống, nó thở dài và nói:

-Ngồi im ở đây, tôi đem nước cho cậu tỉnh táo hơn!

Anh ngậy người nhìn nó rồi tự dưng cười tí mắt cứ như một thanh niên bị bệnh. Bước vào bếp tùy tiện pha cốc nước chanh đem ra thì đã thấy anh nằm ngủ ngon lành trên ghế:

-Này, dậy đi!uống nước đã!!!

Bực mình nhìn anh, nó gọi, nó đánh thế nào cũng không thấy người trước mặt có chút gì gọi là nhúc nhích. Đáng ghét, nó quyết định bỏ anh ở dưới này đến sáng luôn.

45' khi tắm xong, nó nhẹ nhàng bước xuống nhà xem anh đã tỉnh mà về phòng hay chưa nhưng quả như nó nghĩ, anh còn ngủ ngon hơn kìa!

Bước tới ngồi xổm trước mặt anh, một lần nữa nó muốn ngắm nhìn người con trai này khi ngủ. Ít khi được nhìn gần như vậy, nó có chút gượng gạo. Ánh mắt quét dần từ đôi mắt, sống mũi cao rồi dừng lại đôi môi kia, thoáng chốc mặt nó lại đỏ ửng, da mặt mồng vì thế mà càng ngày càng nóng.

Hai tay nó vội vàng vỗ lên hai má hồng đánh thức mình.

-Sao thế này, mặt mình lại đỏ rồi.

Vừa dứt lời, cảm giác như có tay ai kéo nó về phía trước. Đúng, là anh! Ngủ mà còn dê già vậy đây! Muốn đẩy ra nhưng hình như càng đẩy thì nó càng bị ôm chặt hơn ấy.

Tức giận đỏ mặt,nó vừa kêu ca vừa đẩy:

-cái tên này, tính làm cán hả??

-Ừm

-O?

Thật bất ngờ khi nghe câu trả lời ngắn gọn của anh, nhưng nó không chịu được đâu, dám lợi dụng lúc nó thất thế à, mơ đi! Bàn tay nó đưa tới phần eo của anh tha hồ cấu véo. Bời đâu nên anh liền thả tay mà ngồi dựng lên:

-Đừng, đau!

Hai tay chống nạnh, nó tròn mắt lườm anh:

-Nói! Tính rượu lúc nào hả?

Rất hồn nhiên, anh nhún vai:

-Sau khi uống cốc nước chanh cậu pha!

Đôi lông mày khẽ giật giật, nó cau gắt:

-Cái đồ, lợi dụng!

-Ừ, một chút thôi!

Vừa nói anh lại kéo nó ngã vào lòng mình ôm lấy.

-Này! Điên à!

-Sắp hết thời gian rồi, ôm chút thôi!

Nghe vậy nó cũng hết kháng cự, bàn tay đang đẩy trước ngực anh cũng từ từ hạ xuống.....cứ thế...cái ôm này diễn ra rất lâu... Cứ như là điều cả hai muốn nói. Không muốn rời xa, không muốn thoát ra khỏi cảnh diễn này....mãi mãi...

-----end

Muốn dài lắm nhưng k đk a~~

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Sẽ hoàn hảo

Ngày chủ nhật cứ vậy mà trôi qua, quyết định của nó với chuyện tình cảm rắc rối này đã xong. Chắc chắn kết thúc sẽ có hậu cho cả ba phải không? Nó sẽ lùi bước về sau để giành chỗ cho hai người. Tình cảm ấy sẽ cùng nó sang một đất nước Nhật Bản xa xôi kia và rồi cũng sẽ bị vứt bỏ vào một ngày nào đó.

...

Hai tháng sau, ngày mà nó phải suy nghĩ nhiều nhất cũng đã đến. Chỉ còn ngày này, duy nhất ngày này thôi! Tất cả phải kết thúc thật trọn vẹn. Tốt nghiệp bằng giỏi là điều kiện đủ để nó có thể sang Nhật du học.

Mí mắt nặng trĩu khó mở, cảm giác cứ như chúng dính chặt lại với nhau vậy. Nó nằm nghiêng mặt sang phải định với lấy chiếc điện thoại thì bỗng bên má như tựa lên thứ gì ẩm ướt vậy. Cũng không phải khó khăn để nhận ra đó là gì cả. Phải, là nước, nước mắt từ dòng cảm xúc của nó loang ra một phần

gối. Đêm qua nó đã khóc tới gần sáng, đôi mắt vì đỏ mà sưng húp hết lên. Đây là đêm thứ năm liên tiếp nó như vậy kể từ khi tốt nghiệp. Mỗi lần bước xuống nhà Từ Linh đều hỏi dồn nó “Cậu sao thế? ; “Mắt cậu sưng kia?” ; “Thâm quầng cả lên kia?” ; “Khóc phải không, sao vậy?”.....,,.

Và mỗi lần như vậy nó đều cười trừ:“ Do tớ mất ngủ thôi!”

Hôm nay cũng chẳng phải ngoại lệ.....

Ngồi dậy khê vuron vai, nó gạt chăn sang một bên rồi bước tới nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Soi mình trong gương, nó thấy bản thân dạo gần đây thật tội tệ. Cứ thức dậy là y như rằng, có ma nữ xuất hiện, đầu tóc bù xù, mặt mày nhợt nhạt. Là nó ấy, nhìn mà chả thấy có sức sống đâu ra.

Nhẹ bước xuống nhà, vẫn câu nói cũ nhai đi nhai lại của Từ Linh:

-Cậu...

Chưa để cô nói hết nó đã nhảy ngay vào miệng tiếp lời:

-Do tớ bị mất ngủ thôi! Cậu hỏi nhiều lắm rồi đấy!!*nhăn mày*

-Hừ, hỏi thì hỏi nhưng cậu có khác gì? Lúc nào cũng trả lời câu đấy?

Nó cười cười gãi đầu ngồi xuống ghế salon. Chán cách cư xử của nó, Từ Linh bỏ vào trong bếp tiếp tục công việc.

-Ồ, Thế Anh và Phong đâu rồi?

Từ Linh vừa bày thức ăn ra bàn vừa nói:

-À, Thế Anh còn ngủ trên ấy! Còn...anh Phong....anh ấy có hẹn với Tổ Vi rồi!

Ánh mắt nó hơi trùng xuống, chỉ à lên tiếng rồi lảng sang vấn đề khác:

-Hôm nay cho tớ một lần vào bếp nhớ. Tối nay này!

Cô hơi bất ngờ trước ý định của nó nhưng vẫn trêu đùa vài ý:

-Hơ hơ, Cậu cũng biết hai từ”vào bếp” á? Tiểu thư một tập đoàn lớn như vậy cơ mà?

-Cậu...thôi nhớ dạy tớ đấy. Chuẩn bị hộ tớ luôn. Trưa nay...có lẽ tớ không về đâu.

Nói xong nó liền đẩy ghế xoay người ra phía cửa. Mặc kệ cô bạn đằng sau cứ í ới như thế nào nó vẫn không quan tâm mà mỉm cười bước đi.

Ngày hôm nay, nó muốn lưu giữ những kỉ niệm đẹp nhất về nơi đây, chỉ mình nó, riêng nó thôi, không ai khác.

Từ từ đi dạo quanh con phố, con đường nó đã cùng Phong và hai người bạn kia tới trường trong ba năm. Ừ, cả mấy năm cấp ba ấy, vậy mà có khi nào đi cạnh Phong được tự nhiên đâu? Có lúc nào anh sẵn sàng bỏ ra chút thời gian vừa đi vừa đùa cợt với nó? Toàn là nó tự mở lời rồi kết thúc vẫn là lời của nó. Nhiều lúc, nghĩ rằng bản thân mắc chứng tự kỉ lúc nào không hay? Aha, buồn cười thật!

Cuộc sống nơi đây buồn tẻ trong mấy năm qua sao nó không cảm giác được nhỉ? Phải chăng là do có người đó bên cạnh? Không hẳn vậy, lúc trước là do nó còn đam mê với tình cảm ngu ngốc kia, còn bây giờ, khi đã nhận ra cuộc sống nơi đây thật khô khan cũng là lúc trái tim nó đã quyết tâm từ bỏ. Nhưng...liệu khi ra đi, nó có làm được không?

-Luu Thiên Ân? Mày hôm nay trông buồn vậy kia?

Bước chân nó dừng hẳn khi thấy vật cản đường. Ngẩng mặt lên nhìn, nội tâm nó đã thấm mệt mà còn phải đối co với loại người trước mặt đây sao?

-Trông ai, Hạ Lan Hồ? Hón năm rồi nhỉ?

-Mày còn dám nhắc tới? Tại mày mà tao phải chuyển trường. Đáng ghét!!! Tao không quên đâu!!

Gần lên từng tiếng, cô ta liền vung tay tát nó. Một mồi phải tránh né, mắt nó nhắm nghiền chịu đòn. Cánh tay vừa đưa lên khoảng không thì bị ai đó ngăn lại, cô ta tức giận hét lên với người trước mặt:

-Tri An,cậu tránh ra cho tôi!!

Đôi mắt nó lập tức mở to nhìn sang người con trai đang đỡ cho mình. Là cậu ấy, người con trai tốt bụng đã bị nó bỏ quên trong tiềm thức.

-Đừng gây thêm rắc rối cho cô ấy, cậu không có tư cách!!

Tri An vừa nói vừa phất tay của Lan Hồ xuống rồi kéo nó về phía mình.

-Hai người...hử!!!

Nhìn Lan Hồ nghẹn lời bỏ đi, nó liền gỡ tay mình ra khỏi Trì An.

-Cảm ơn cậu.

Mỉm cười nhìn nó rồi cậu khẽ xoay người bước chân. Thấy vậy nó liền chạy theo sau cho tới lúc ngang hàng, vận tốc nó mới chậm lại hòa cùng tốc độ của cậu.

-Cậu định đi đâu?* nó xoay xoay ngón tay về lưng túng*

-Không có, đi dạo thôi.

-Ừm

Chẳng biết có phải do nó nghĩ nhiều hay không nhưng sự thật là gần đây Trì An trầm hơn hẳn. Trước kia còn chọc nó vui mà giờ cậu ấy cư xử lạ quá!

-Cậu...và Phong thế nào rồi?

Thấy rõ sắc mặt của nó đã có chút biến đổi, bước chân cũng dừng đột ngột. Trì An liền đứng trước mặt nó nói tiếp:

-Hai người hạnh phúc chứ? Ngày hôm đó.....

-Àn..?b

Nghe câu lấp lửng này xong nó thắc mắc tới tột cùng....gi mà ngày hôm đó? Hôm đó làm sao?

-Thôi bỏ đi, mình về trước.*Bỏ chạy*

-Ồ...khoan..đ..ã.. Tớ muốn nói....ta..m biê...t...

Hôm đó-ngày nó và Phong giả làm người yêu mà tới khu trung tâm giải trí cũng là lúc Trì An cùng lũ bạn đi chơi. Nhìn thấy nó cười cười nói nói cùng Phong như vậy thật khiến người ta ghen tị. Ánh mắt, tâm hồn, nụ cười của người con gái ấy hoàn toàn hướng về phía tên con trai đó. Chân thực, trong sáng và đẹp đẽ. Cảm giác như ai đó bóp nghẹt trái tim mình vậy- nỗi đau đớn vì yêu của một đứa con trai đơn phương....•~•

-----ta thích làm vật phân cách thời gian-----

Tại nhà nó:

4h chiều:

-Từ Linh, phải nhặt rau thế nào mới đúng!!!

.....

-Này, gia vị cho cái gì thế!!

.....

-trời, Thiên Ân!! Sao cậu cho nhiều nước mắm thế!!

-Aha, tớ lỡ tay thôi!!

....

-Á!!Từ linh ơi, Ân cắt trứng tay rồi!!

-Không sau chứ? Thôi cậu ra coi bếp đi!

””””

-Aaa, bỏng! Phù *thối*

-Giời ạ, cậu ngồi im cho tớ rảnh nợ!!

-Hi, xin lỗi!!

...

-Xong rồi. Chỉ đợi đủ người thôi!!

-Ừ....nhưng...Pho...n...không, không có gì!!

.....

19:00h

-Đợi chút!Thằng Phong sắp về rồi!

Thế Anh vừa nhìn đồng hồ vừa nói. Nhưng mà.....

-Này!!!

-Á, vợ ơi!!

Từ Linh nhéo tai Thế Anh kéo lên, hóa ra ngoài việc ngồi im xem giờ ra còn ôm con cún nhỏ kiki vào lòng vuốt ve. Trông mà gớm!!

-Có biết tội chưa hả?

-Nó cứ nhảy lên lòng ck chứ bộ.

Thế Anh làm vẻ mặt hời hợt nhìn cô. Tay từ từ thả kiki xuống đất rồi khoanh tay lại như học sinh cấp một vậy.

-Hừ, ngày mai chắc chắn vk sẽ cùng Ân đem con này đi bán cho coi!

Dùng ánh mắt cầu cứu về phía nó, cậu nói:

-Thiên Ân, xin cậu ngày mai đừng bán nó!

Hai chữ” ngày mai” tự dung làm nó phải đứng hình một lúc. Ngày mai? Liệu nó có còn ở đây chăng?

-À, ừ. O? Mấy, mấy giờ rồi?

-Để tớ gọi cho anh họ. Nhắn tin rồi mà còn không chịu về nữa

Giờ này còn chưa về, chắc hai người kia....ăn tối ở ngoài rồi cũng nên.Dù sao, hôm nay không đối diện với Phong sẽ khiến nó nhẹ lòng trong bữa tối âm thầm này.

-Thôi...kh..ô..ng cần chờ nữa.

Câu nói này làm hai cặp mắt kia chợt xoáy thẳng vào nó:

-Mới 19h30 mà. Ráng đợi đi.*Thế Anh vừa lắc đầu nói*

-Vậy...ừ..

30phút...

30phút..

30phút...

Đã 21:00h, bức mình, nó liền đập bàn đứng lên:

-Nếu không về thì phải nói ra chứ? Bắt người khác chờ thế này sao?Bữa này nếu không ai đợi thì đồ hết đi!!*Đẩy ghế ra sau, nó che đi ánh mắt đã đượm buồn bỏ về phòng*

Thế Anh và Từ Linh đồng thanh:

-Thiên Ân!!

Bất lực, Cả người từ Linh dần buông xuống ghé than vãn:

-Anh họ, ANH ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY??!!

”Rầm” tiếng ghế đổ vang lên, cô giật mình quay sang nhìn Thế Anh đang ngồi co ro dưới đất.

- Gì thế?

- Tại...ta...i vk nói dễ nghe quá!!

Vừa dứt câu, Thế Anh có thể nhận thấy được con gió lạnh thoảng qua người mình cùng ánh mắt quỵ dử đang dòm trừng trừng trước mặt.

- Hờ hờ, ck...ck xin lỗi!! AAAÁ.

Rồi, XONG!!

Nó đang ngồi viết tin nhắn cho từng người qua điện thoại. Nhiều lắm, nó muốn viết hết tâm tư ra đây rồi chỉ chờ tới lúc cần thiết sẽ gửi chúng đi.

Cốc...cốc

Vội vàng lau đi nước mắt, bước tới cửa:

- Ủm, ra đây, ai..?

- Hi, xin lỗi, xin lỗi khi tôi về muộn, xin lỗi khi tôi khiến cậu và mọi người phải chờ!

Là Phong, cậu đứng trước cửa gõ đầu tỏ vẻ hối lỗi sao?

Trề Lám ha mọi người, thành thật xin lỗi ạ!!

Chap sau là chap cuối ăk, mong m.n ủng hộ..

Cảm ơn lượt theo dõi của m.n trong suốt thời gian qua *^^*

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: End

Phần cuối nha:

.

.

.

- Cậu không định mời tôi vào trong sao?

- Khuya rồi, phòng cậu cũng có mà.

Nó vừa nói vừa dùng sức đóng cửa nhưng dù mạnh thế nào cũng không nhanh bằng Phong.

- A, đau đau!!

Biết mình đã làm Phong bị thương, nó giật mình vội vàng buông tay ra:

- Phong có sao không? Để tớ....

Nhận ra câu nói vừa rồi quá thân thiết, may mà Phong không nhận ra, anh nhanh hơn liền lách qua người nó vào phòng ngồi xuống ghế:

- Này! Tốt nghiệp rồi mà cậu còn định làm gì thế? Khuya lắm ấy.

- Hừ, không có.

Vừa trả lời nó vừa bước đến bên kệ tủ lấy hộp thuốc và chút băng cá nhân mang ra và đứng trước mặt Phong. Dùng hết can đảm thì nó mới dám mở lời quan tâm với anh, nó sợ sự quan tâm này sẽ bị gạt bỏ như hai năm trước lắm.

-Gi thế? *thấy hành động lạ của nó, anh nhướn mày hỏi*

Bỏ qua câu hỏi đó, nó cầm lấy tay của anh rồi dùng thuốc bôi qua và băng lại:

-Khi này đóng cửa kẹp trúng tay cậu, xin lỗi.

-Aha, không sao.À, cậu định vào trường gì?* vừa nói vừa mân mê vết thương khi này*

Không biết phải trả lời ra sao, nó ấp úng:

-Không....không biết.

-Ừ, ba tôi cần tôi về công ty của mình quản lí nữa nên... Ông ấy còn nói....sẽ đồng ý để tôi và Tố Vi quen nhau... Cái định ước hôn nhân với nhà họ Hạ đã hủy...Cậu..

Vừa nói anh vừa để ý tới sắc mặt của nó. Nghĩ tới việc nó sẽ khóc, sẽ đẩy anh ra khỏi cửa và hét lớn, kêu ca, giận dữ anh nhưng...anh đã lầm. Trông nó lúc này vui hơn bao giờ hết thì có.

-Haha, sướng nhất hai người rồi nhé!!

-Cậu...bị sao không?

Nó khẽ lờm nhẹ anh:

-Đúng là...sao là sao? Hai người trải qua nhiều坎 trở ngại mới về với nhau cơ mà. Vui lên, trên danh nghĩa là người bạn, tôi chúc hai người vui về nhé!!

-Ừ..ừ... Cảm ơn. Tôi về phòng trước.

Nhìn bóng lưng kia quay đi, nó chợt cất lời:

-Khoan đã!!

Bước chân anh hơi chậm lại, nó vội vàng chạy đến vòng tay ôm lấy anh từ sau. Bất ngờ với hành động này của nó, anh toan xoay người lại sau thì đột nhiên nó buông tay đẩy anh ra rồi đóng cửa. Cái ôm đầu tiên của nó cũng là cái ôm cuối cùng giành cho Phong chưa đầy 10 giây. Tựa người lên cửa, cả người nó như không còn sức mà trượt xuống. Lúc này mặt nó đã ướt nhoe nước mắt. Khi này nếu để Phong quay lại thì chắc chắn nó sẽ bị phát hiện. Là nó đang khóc.

Nếu hỏi một người con gái: “bạn có buồn không khi người bạn yêu lựa chọn người khác?”; “ Khi đó bạn đau không?” ;” Bạn có muốn níu giữ không”; “Bạn có muốn khóc cho cạn nước mắt không?”

Nó sẽ gạt đầu dứt khoát và hét lớn:“ Nỗi buồn ấy ai mà thấu, trái tim nhói đau lên từng đợt. Níu giữ? Liệu có được kết quả như mình mong muốn? Nước mắt nào có thể cạn được khi cứ nghĩ tới là lại có dòng chảy nóng từ hai bên khóe mắt?”.

Là nó cố cười lớn trước mặt Phong, là nó cố giả vờ vui vẻ trước lời nói đó, là nó đau nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường ép buộc mình phải chúc phúc cho người ấy. Giờ đây nó vẫn còn thấy được hơi ấm của Phong để lại trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy. Nhưng tìm nó lại tỏ ra đau gấp bội, lòng ngực có thể bất chấp để nổ tung.

Vậy đây, quan tâm vẫn là quan tâm, yêu vẫn là yêu nhưng đau khổ vẫn là đau khổ!!

----- DẢI PHÂN CÁCH-----

7h sáng:

*Rầm..rầm!!

-Phong, tỉnh dậy mau!!!

Mới sớm ngày ra Thế Anh đã đập cửa ầm ỹ, anh bức mình bước ra mở:

-Gi Thế?

-Mày còn không mau, Thiên Ân sắp đi du học rồi đấy!!

Anh giật mình khỏi cơn mê mường, cố dụi mắt nhìn Thế Anh:

-Mây...nói...nói...gì?

-Cậu ấy sắp phải lên máy bay rồi đấy, không nhanh tới sân bay thì....

Chưa để Thế Anh nói hết anh đã đóng sầm cửa làm vệ sinh cá nhân trong thời gian ngắn nhất có thể. Chạy thật nhanh ra xe, Từ Linh nhét vào tay anh lá thư nói:

-Đây là thứ cậu ấy gửi cho anh. Không phải em ích kỉ mà thực sự, người em muốn thành đôi với anh là Thiên Ân chứ không phải Tổ Vi. Nếu anh quyết định khác thì....

Giật lá thư rồi mở cửa ngòai, anh cho kính thấp xuống và nói gấp:

-Anh sẽ đọc. Em yên tâm, anh sẽ cho mọi người cái kết trọn vẹn nhất!!!

Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh tới sân bay với vận tốc lớn nhất như thể không có không có gì ngăn cản được hướng đi của nó vậy.

Bức thư được mở ra, từng dòng chữ của nó như con dao đâm thẳng vào tim anh.

”Tạm biệt nhé! Gánh nặng của cậu đi đây. Rắc rối của cậu cũng đi đây^^Xin lỗi đã không nói trước cho cậu biết nhưng chắc nó đâu quan trọng với cậu đâu nhỉ? Trả lại bình yên cho cậu đây, từ giờ về sau đừng nghĩ tới một đứa con gái như Ân nữa. PHONG PHONG, cho Ân lần cuối gọi tên cậu như thế được không? Chúc cậu với Tổ Vi hạnh phúc nhé! Hạnh phúc của cậu mà, ai lại dám phá hỏng chứ? Ờ? Sao Ân thấy mình đau quá, trái tim này đau quá?! Thôi đây, viết thế này ngắn quá nhưng Ân lại đau lắm. Viết nữa không chịu nổi! Ahiii. Chào cậu, Phong- người Ân yêu!!”

Reng reng Tổ Vi gọi cho anh cũng đúng lúc thật.

-Alo.Anh cũng muốn gọi cho em đây. Tổ Vi...anh...anh

-Em hiểu rồi, xin lỗi anh. Thiên Ân đã nói chuyện với em rồi. Và em cũng biết anh định nói gì mà. Em hiểu thế nào là chậm chạp. Là vì em bỏ đi trước, giờ quay lại cũng là lúc anh yêu cô gái khác. Hôm nay cô ấy chấp nhận ra đi để nhường chỗ cho em nhưng....em thấy mình thật ích kỉ. Em không bằng 1 phần của cô ấy mà.

-Tổ Vi...

-Anh đừng nói gì hết, em sẽ không hối hận khi nói ra những lời này đâu! Thiên Ân sắp bay rồi, lời cuối em chỉ muốn anh thật nhanh nhận ra ai mới là người quan trọng với anh. Em không buồn khi kết quả là Thiên Ân đâu. Là em đã bỏ mất cơ hội trước. Chúc hai người sớm có thể bên nhau. Em sẽ không xen vào cuộc sống của anh nữa đâu!

-Cảm..cảm ơn em. Tổ Vi.

Tút..tút

-Nhanh lên, mau tới sân bay, nhanh lên.

Khỏe môi anh hơi nhếch lên, tạo thành một đường cong hoàn hảo. Lúc này lòng anh đang rất vui, anh biết trời có mắt mà.

Sân Bay TT

Chạy không mục đích vào trong đại sảnh, ánh mắt anh dần quét nhanh bao trùm tất cả những con người nơi đây. Đột nhiên trong đầu lóe sáng lên ý tưởng. Anh chạy đến quầy thu mua vé. Khoan? Đến đó làm gì? Anh thậm chí còn không biết nó sẽ đi đâu, mấy giờ khởi hành cơ mà. Phải tìm nó kiểu gì đây? A! Quầy tiếp tân:

-Chị cho em hỏi, chuyến bay sáng nay có những chuyến nào ạ?

-À, có ba chuyến ra nước ngoài. Nhật, Nga, Đức. Em muốn hỏi chuyến nào?

Tâm trí rối bời không biết nói gì, anh bắt lực cổ hỏi thêm:

-Vậy, đã có chuyến nào bay chưa chị?

-Đi Nga thì đã bay cách đây 30 phút, Đức thì đã một tiếng trước rồi. Chỉ còn một chuyến nữa là...

-Vâng...vâng em cảm ơn chị!!

Chưa để chị tiếp tân nói xong anh đã bỏ đi tìm Thiên Ân. Chưa lúc nào khiến anh mong gặp được nó như lúc này. Cầu cho nó chưa lên máy bay, nếu không anh chẳng biết nên làm gì nữa. Mặc dù nó sẽ đi du học ở đâu anh còn không biết nhưng vẫn mong chờ đợi phút giây này. Phút giây anh biết nó vẫn còn ở đây để anh kéo về phía mình, nói nghìn câu xin lỗi.

”Chuyến Bay đến Nhật Bản Khởi Hành”

3

2

1....

Đôi chân anh thật sự hết sức rồi.

”Thiên Ân, đừng đi. Xin lỗi, quay lại đi. Tại sao cậu lại như vậy. Tôi lúc này rất cần sự hiện diện của cậu mà”

Tách....

Là anh đang rơi lệ sao? Phải, anh thực hối hận rồi. Chỉ cần nó quay lại thôi. Hi vọng vào những phút cuối của anh giờ đã thành hư vô như thế này sao?

-Này!!

Một bàn tay đặt lên vai anh từ sau.

-Thiên Ân?

-Ừ, sao hả? Con trai mà khóc! Eo, giống ái quá!

Chính là nó, nó không đi, nó không rời khỏi nơi này nữa. Bởi nó biết trốn tránh tình cảm của mình là điều mà nó không làm được.

Nhìn thấy nó, tim anh như sống lại. Anh im lặng nhìn sâu vào mắt nó rồi bỗng nhiên ôm chặt lấy nó.

-Làm gì thế, mọi người nhìn kìa.

-Mặc kệ họ đi, ở đây chỉ có tôi và cậu.

-Này.hâm à!

Bị nhiều ánh mắt xa lạ dò nhìn, da mặt nó cũng bắt đầu hồng đỏ lên vì ngượng.

-Tại sao lại không đi nữa?

-À, hả? Tại...tại tôi không thích đi...

Mới 10 phút trước đó nó đã lật lọng với ý nghĩ của mình. Nó chẳng thèm lên máy bay, nó muốn ở lại nơi đây. Ba mẹ nó nói đúng, đến nơi gọi là xứ xò hoa anh đào như Nhật Bản để học hỏi là việc rất tốt nhưng nó lại coi đó là cái cớ để trốn tránh. Liệu khi tới đó nó có ổn không?

-Cậu biết tôi hối hận thế nào không?

-Ai...ai mà biết?

-Tôi yêu cậu!

Đôi mắt nó tròn tròn bất ngờ:

-Gi??

-Phong Yêu Ân!!

-----END-----*****_*****

Cái kết này không hay lắm ha!! Hihi, chào m.n nhé!^o^再见!!!

Bạn đang đọc truyện *Không Thấy Phiền, Anh Xin Lỗi! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.